

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul IX - 1903/1904

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1904

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Va răspunde Dumnezeu?	1 Împărați 18,37	Dumnezeu răspunde rugăciunii credinței cu minuni vizibile;
2. Există un Dumnezeu viu care ascultă rugăciunile?	Psalmul 65,2	Acestea sunt trăite astăzi la fel ca în zilele apostolilor.
3. Mesageri care se văd, din lumea care nu se vede	Luca 16,29-31	Realitatea lumii nevăzute este dovedită unor oameni prin întâmplări minunate; dar aceasta nu-i ajută dacă nu se smeresc înaintea Cuvântului lui Dumnezeu.
4. Tu însuși	Geneza 19,17	Dumnezeu, care vrea să-ți mântuiască sufletul, pune responsabilitatea pe tine însuși; - dacă neglijezi timpul de har, ești pierdut.
5. Polița scadentă	Psalmul 127,2	Minunata grijă a lui Dumnezeu pentru ai Săi, care au încredere în El.
6. Minunea de la Bristol	Hagai 2,8	Credința înseamnă să-L crezi pe Dumnezeu capabil să-Și țină deplin cuvântul și că Se dovedește a fi un Dumnezeu care ascultă și ajută pe toți cei care se încred în El.
7. Neiubit de nimeni	Psalmul 27,10	Nici un om de pe pământ nu are voie să spună: Nu am pe nimeni care să mă iubească. Chiar și cel mai mare păcătos este iubit și căutat de Dumnezeu.
8. Carnetul de bilete de călătorie pierdut	Psalmul 34,15 și 17	Pentru Dumnezeu, lucrul cel mai mic nu este prea mic și lucrul cel mai mare nu este prea mare.
9. Lăsați pradă	Romani 1,26	În mizeria păcatului tău caută-ți adăpostul în har: vino cu lanțurile păcatelor tale la lumină și atunci Dumnezeu îți va rupe lanțurile.
10. Este păcat să înjuri?	Psalmul 7,16	Despre realitatea că orice cuvânt de blestem este o provocare a lui Dumnezeu, la care El va răspunde fie în timp, fie în veșnicie.
11. Ori – ori	Deuteronom 11,26-28	Există numai o cale lată și una îngustă, nici una de mijloc. Trebuie să decizi pe care din cele două vrei să mergi spre veșnicie.

12. Lăsați pradă judecății	1 Corinteni 6,10	Despre hulitori și batjocoritori, cine sunt ei și cât rău fac.
13. Trebuie să murim?	Ezechiel 33,11	Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască.
14. Ultima avertizare	Iov 34,20-21	Ia seama la chemarea harului, că de multe ori este ultima chemare scurt înaintea morții neașteptate.
15. Ce poate harul	Romani 5,20	Harul lui Dumnezeu încă mai poate să salveze acolo unde omul nu mai vede nici o nădejde.
16. Îți cauți fericirea acolo unde nu poate fi găsită	Proverbe 8,35	Distracțiile, desfătările și bogățiile acestui pământ nu pot face fericită nici o inimă; lucrul acesta îl poate face numai Isus.
17. Totul pentru Isus	Marcu 8,35	Dumnezeu caută asemenea creștini, care au pentru Isus o inimă neîmpărțită, deasupra vieții cărora este scris antetul: Numai Isus.
18. Ești tu un creștin?	Iacov 2,17	Despre deosebirea dintre creștinismul din obișnuință și creștinismul adevărat.
19. Câini care latră la lună	Ieremia 1,17	Creștinii credincioși trebuie să-i înfrunte cu hotărâre pe batjocoritori.
20. Perla zilei	Isaia 65,8	Valoarea duminicii și pentru ce ne-a fost ea dată
21. Nădăjduiți și dumneavoastră să ajungeți în cer?	1 Ioan 5,12	Pe departe majoritatea oamenilor își fac nădejdi înșelătoare pentru veșnicie. Nimeni nu va intra în cer prin caracterul lui excepțional sau prin virtute.
22. Unde sunt fățarnicii?	Matei 7,4-5	Printre cei evlavioși s-ar putea să fie și câțiva fățarnici, dar aproape toți oamenii lumii își acoperă în mod fățarnic păcatul și teama de moarte.
23. Fără Dumnezeu și fără nădejde în lume	Efesenii 2,12	O viață despărțită de Dumnezeu duce fără nădejde spre pieire; dar harul mai are salvare, chiar și pentru cel mai pierdut.
24. Trompetistul negru	Evrei 4,12	Cuvântul lui Dumnezeu este în stare să trântescă la pământ într-o clipă chiar și un păcătos insensibil.

25. Ce credeți despre Biblie?	Psalmul 12,6	Biblia Își dovedește originea dumnezeiască prin minunile efectului Ei.
26. Bani sau credință? Ce este mai bine?	Matei 5,13-14	Despre minunatul monument al credinței care stă în fața lumii prin instituțiile lui Francke.
27. Smuls din valurile pierzării	2 Corinteni 5,15	Despre jertfa de pe crucea de la Golgota; care a fost până astăzi recunoștința ta?
28. Există vreun leac împotriva morții?	2 Timotei 1,10	Credința în Fiul înviat al lui Dumnezeu aduce biruință asupra morții și aduce viața veșnică.
29. Răscoala populației Herero	Romani 3,17 și 1 Timotei 2,4	Neamurile n-au nici o nădejde după moarte; și majoritatea creștinilor de nume sunt fără nădejde și necunoscători în privința lucrurilor veșnice.
30. De ce nu devii și tu un creștin?	Apocalipsa 3,1	Poți să răspunzi la întrebarea: ce este creștinismul?
31. Odată cu moartea se termină totul?	Evrei 10,31	Chiar și ateii cred în Dumnezeul sfânt și în judecata veșnică.
32. O biografie lungă într-o scurtime telegrafică	Isaia 44,22	Poți tu să fi trăit și să fi realizat multe și totuși rămâi nenorocit și deznădăjduit atâta timp cât problema păcatului dintre Dumnezeu și om nu este rezolvată.
33. Lumea vrea să fie înșelată	Proverbe 14,13	Fericirea strălucitoare a acestei lumi este aparență goală. Inimile celor așa-ziși „fericiți”, nu sunt fericite.
34. Cuprins de întuneric	Ioan 12,46	Despre adâncurile păcatului și despre întunericul oamenilor care s-au îndepărtat de Dumnezeu.
35. Lumina tainică	Luca 11,13	Despre lumina care a început să lumineze în mijlocul popoarelor pământului prin revărsarea Duhului Sfânt.
36. Puterea Evangheliei	Romani 1,16	Despre minunatele transformări pe care Evanghelia le poate scoate la iveală în oamenii înstrăinați de Dumnezeu
37. Tainele conștiinței	Iosua 7,19	Despre păcatele îngrozitoare care împovărează ca o apăsare grea conștiința multor oameni.

38. Nici o stricăciune nu-i prea adâncă; Dumnezeu poate s-o vindece	Isaia 38,17	Despre aceea, că pentru cele mai adânci stricăciuni ale păcatului, harul încă mai are vindecare.
39. 40 de ieșiri de urgență care erau închise și o scară de urgență care era prea scurtă	Ioan 10,9	Nu există altă ușă spre viața veșnică, decât Isus.
40. Așteptat zadarnic	Romani 2,4	Dragostea lui Dumnezeu te-a așteptat zi de zi. Când vrei să vii să-I dăruiești lui Isus inima ta?
41. Drama	Ezechiel 33,33	Viața oricărui om neîntors la Dumnezeu este o dramă, al cărei ultim act este în iad.
42. Nu toate visele sunt amăgiri	Matei 27,19	Despre mesajele minunate pe care Dumnezeu adesea le trimite oamenilor prin vise.
43. Un palat american	2 Corinteni 5,1	Despre clădirea minunată a trupului omenesc și despre trupul slavei, care va fi partea credincioșilor
44. Mai poți să roșești?	Ezra 9,6	Despre oamenii care au pierdut rușinea în legătură cu păcatul.
45. Blestemul indiferenței	Proverbe 1,24-27	Despre cetele de oameni indiferenți, care-și pierd mântuirea sufletului, pentru că nu le-a rentat osteneala să ia seama cu inima la mesajul lui Dumnezeu.
46. Bărbați loiali	Psalmul 101,6	Cum Îl mărturisește un creștin loial pe Domnul lui în fața ochilor lumii.
47. Privește în nenorocirea bețivilor	Romani 10,13	Despre lanțurile păcatului cu care alcoolul îi leagă pe oameni și cum Isus eliberează din ele.
48. Ce faci cu Isus?	Matei 27,22	Acceptă-L pe Isus ca Mântuitor al tău.
49. Ferice de cel care Îl are ca Prieten pe Judecător	Ioan 3,17-18	Cine vine în timpul harului la Isus cu păcatele lui, pentru acela Judecătorul se transformă în Prieten și Susținător.

50. Prizonieri care suspină	Psalmul 124,7	Oamenii firești sunt prizonieri ai lui satan și trebuie să găsească un Eliberator.
51. Ceasuri întunecate	Psalmul 3,8	Despre oamenii disperăți, care nu găsesc nici un ajutor, pentru că nu-L cunosc și nu-l caută pe Dumnezeu.
52. În valea umbrei morții	Psalmul 23,4	Despre nenorocirea și întunericul care fac din pământ o vale a umbrei morții și despre mângâierea și puterea cu care creștinii credincioși străbat valea ca biruitori.
53. Sper că da!	1 Ioan 5,13	Despre prăbușirea deznădăjduită a acelor oameni, care fără o nădejde sigură pășesc în întâmpinarea veșniciei.

Nr. 1

VA RĂSPUNDE DUMNEZEU?

„Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă (textual: răspunde-mi), ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima înapoi!”
(1 Împărați 18,37)

În septembrie 1903 au fost 50 de ani de când Hudson Taylor, fondatorul misiunii în interiorul Chinei (CIM), și-a început călătoria din Anglia spre China, chemat de Dumnezeu pentru a duce Evanghelia în China, în interiorul țării. El a mers cu velierul „Dumfries”. El a povestit: „La ecuator am pierdut mult timp datorită acalmiei atmosferice. De obicei vântul venea după apusul soarelui și bătea până la revărsatul zorilor. L-am folosit cât de bine am putut; dar peste zi am zăcut cu vântul nemișcat în pânze, ba chiar de multe ori eram mânați înapoi de curentul marin și pierdeam din nou ce câștigaserăm noaptea. Aceasta se petrecea în mod deosebit când am fost foarte aproape de nordul insulei Noua-Guinee.

Duminică, în timpul rugăciunii de dimineață, care s-a ținut pe punte, am observat cum căpitanul arăta îngrijorat și se ducea des într-o parte a corăbiei. Când rugăciunea s-a terminat, am aflat motivul: un curent puternic ne mâna repede spre recifele stâncoase și eram deja așa de aproape, încât părea imposibil să trecem cu bine de după-amiază. După mâncarea de prânz a fost lăsată jos barca lungă și tot echipajul a încercat să abată corabia de la coastă, dar fără succes. Când am ajuns mai aproape, puteam să vedem deslușit cum băștinașii fugeau pe plajă înapoi și-ncolo și ici și colo aprindeau focul. Căpitanul știa că acești oameni erau canibali (mâncători de oameni). Situația noastră era de aceea foarte înspăimântătoare.¹ După ce am stat o vreme pe punte împreună, tăcând, căpitanul mi-a spus: „Am făcut tot ce a fost cu putință, acum trebuie să așteptăm liniștiți ce urmează.” Am răspuns: „Nu, ceva încă n-am făcut.” – „Oare ce?” a întrebat el. „Sunt patru creștini credincioși la bord”, am răspuns (dulgherul suedez, chelnerul de culoare

¹ Astăzi, după cum se știe, jumătatea estică a coastei de nord a insulei Noua Guinee aparține de provincia imperială germană (Kaiser-Wilhelmsland). Mulți dintre localnici mai mănâncă și astăzi carne de om.

al corăbiei, căpitanul și eu), „fiecare din noi să meargă în cabina lui și să-L roage pe Dumnezeu pentru vânt imediat; El poate să-l trimită la fel de bine acum, ca și la apusul soarelui.” Căpitanul a fost de acord cu propunerea. M-am dus și am vorbit cu ceilalți doi și după ce am vorbit cu dulgherul, ne-am retras toți patru, pentru a aștepta în fața lui Dumnezeu ajutorul Lui. Eu am rămas numai scurt timp în cabina mea, căci curând am fost așa de sigur de ascultare, că m-am dus pe punte. Primul cârmaci, un om nelegiuit, era de serviciu. L-am rugat să lase în jos colțurile velei principale, care erau întinse, pentru a reduce bătaia inutilă în greement. El a răspuns: „La ce bun lucrul acesta?” I-am spus că L-am rugat pe Dumnezeu pentru vânt și acesta va veni imediat și pentru că deja suntem așa de aproape de stânci, nu trebuie pierdută nici o clipă. Cu o privire disprețuitoare a spus înjurând, că ar prefera să vadă vântul, decât să audă vorbindu-se despre el! I-am observat totuși ochii în timp ce vorbea și am văzut cum priveau spre vela de sus. Într-adevăr, vârful acesteia începea să tremure în vântul care se apropia. „Nu observați că vine vântul? Priviți vela cea mai de sus!” am exclamat eu. „Nu, este numai o labă de pisică”, a răspuns el (o simplă pală de vânt). „Labă de pisică sau nu!” am strigat eu; „vă rog să lăsați vela principală în jos, ca să avem un folos de la ea!” Imediat a și făcut lucrul acesta. Imediat după aceea a venit căpitanul. Vântul venise într-adevăr. Încă puține minute și apoi am parcurs înapoi un drum de 6 sau 7 noduri pe oră (un nod este egal cu o milă englezească). Sălbaticii goi pe care îi văzuserăm pe plajă, au trebuit să plece dezamăgiți în seara aceea, căci n-au primit nimic. Curând am fost în afara primejdiei și vântul a rămas bun fără a scădea mișcarea, până am străbătut insulele australiene, Paloo. În felul acesta mi s-a întărit curajul deja înainte să acostez în China, să aduc înaintea lui Dumnezeu în rugăciune toate problemele și să am încredere că El va cinsti Numele Domnului Isus și în orice încurcătură va trimite ajutorul potrivit.”

Este o întrebare foarte importantă, o întrebare extrem de importantă: dacă Dumnezeu răspunde sau nu la rugăciunea credinței. Dacă El nu răspunde, nu ne-ar fi mințit numai Biblia, ci și martorii lui Dumnezeu, a căror viață a fost și este o carte de minuni încercate ale lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu răspunde, atunci toți oamenii au o intrare liberă pentru a chema ajutor în strâmtorarea lor din lumea nevăzută prin rugăciunea credinței.

Dacă eu, omul sărman, muritor, născut din țărână, am puterea să mișc mâna Dumnezeului veșnic, atunci am fost ajutat cu adevărat. Ce mi-ar mai putea lipsi dacă am la dispoziție puterea și ajutorul Aceluia care a creat cerul și pământul?

Dreptul la rugăciune este primul și cel mai însemnat drept fundamental al omului. Dumnezeu a rânduit așa, ca nici un om puternic de pe acest pământ, nici o forță să nu poată smulge omului acest drept. Omului i se pot scoate ochii, încât să nu mai poată vedea, i se poate smulge limba, încât să fie lipsit de grai, poate fi încuiat în temnițe întunecoase, torturat și omorât, dar atât timp cât trăiește nu poate nimeni să-i interzică rugăciunea. Omul poate să se roage chiar dacă ajunge pe fundul mării cu vaporul care se scufundă. Recent a fost găsită sub suprafața apei o epavă plutind cu chila în sus și în ea un om viu – el a putut să se roage în această temniță groaznică. Iona se ruga din pânțelele peștelui din adâncul mării; rugăciunea lui ne-a fost păstrată, Dumnezeu i-a ascultat-o. Tu te rogi? Știi tu ce este rugăciunea credinței?

Este stăruința smerită a unei inimi care are încredere în Dumnezeul prezent, că El aude și **răspunde cu ajutorul faptelor Sale.**

Aceste fapte ale lui Dumnezeu le trăim noi, oamenii. Dumnezeu răspunde credinței, chiar și credinței slabe. Dumnezeu Își ține cuvântul. De curând un creștin în vârstă și încercat a spus: „Am crescut sub asemenea experiențe ale puterii ajutoare a lui Dumnezeu, încât pentru mine ar fi un păcat deosebit să nu-L cred pe Dumnezeu.”

Apoi a povestit cât de săraci au fost părinții lui și cum într-o seară a fost cu tata și mama, ca băiat, la cosit pe câmpie. În sfârșit, tatăl a spus mamei: „Este vremea să mergi acasă și să pregătești cina.” Atunci mama a izbucnit în lacrimi: „N-avem nimic acasă, nici pâine, nici făină, nici cartofi, nici bani!” La această plângere, tata a răspuns pe un ton serios: „Femeie, prin necredința ta ne vei duce sub corecția serioasă a lui Dumnezeu. Ai încredere în Dumnezeu, care

ascultă rugăciunile și care încă nu ne-a părăsit niciodată!” Mama a simțit câtă dreptate avea tata, s-a recules și a spus: „Vreau să am încredere în Domnul și să merg veselă acasă.” Când tatăl și fiul au urmat-o curând pe mama care se ruga, aceasta le-a ieșit bucuroasă în întâmpinare în ușa casei. Când a venit acasă, a primit o ladă în care au fost trimise provizii și o bancnotă.

Dragă prietene, **Dumnezeu răspunde credinței!**

Nr. 2

EXISTĂ UN DUMNEZEU VIU CARE ASCULTĂ RUGĂCIUNILE?

„Tu ascultî rugăciunea.” (Psalmul 65,2)

Friedtjof Nansen, cutezătorul cercetător al ținuturilor înghețate nordice, a întreprins în timpul călătoriei sale polare o expediție deosebită într-o barcă mică. În compania lui se aflau, în afară de câțiva norvegieni, bărbați rezistenți la intemperii, neînfricați – și doi laponi, care sunt familiarizați cu gheața și zăpada, deoarece nordul extrem era patria lor. Acești doi simpli păstori de reni erau creștini credincioși, unul în vârstă de 45 de ani și celălalt de 25 de ani. Comoara lor cea mai scumpă era un Nou Testament în limba laponă, din care citeau zilnic. În cele mai mari primejdii, în furtună și în vuietul mării erau întotdeauna preocupați să nu piardă această cărticică, obiectul lor cel mai drag. Odată, ambarcațiunea care-i ducea pe călători a ajuns în mijlocul gheții; un sloi mare s-a strecurat sub vehicul și l-a ridicat în sus, astfel încât n-a mai putut fi condus și mișcat. Curând a fost total congelat, bărbații cutezători erau în primejdia de a fi mânați cu sloiul în largul mării. Acolo barca și ocupanții ei ar fi fost pierduți. Speranța că vântul ar mâna insula de gheață plutitoare spre țarm era slabă. Nansen și cutezătorul lui însoțitor, căpitanul Svedrup, au părăsit barca. Ei se întrebau plini de îngrijorare dacă următoarele ore le vor aduce moarte sau salvare. Atunci, Nansen a observat brusc lipsa laponilor. După o mai lungă uitare în jur a descoperit că peste barca părăsită era întinsă o velă mare, veche. Când a ridicat un colț al acesteia, i-a văzut înăuntru pe cei căutați cum citeau evlavioși din Noul Testament, cum expuneau Domnului situațiile lor și stăruiau pentru salvarea din marea primejdie. Nansen, cu toate că nu era un creștin convins, a fost profund impresionat de această priveliște și s-a îndepărtat încet. Curând s-a iscat o furtună îngrozitoare, care amenința să mâne sloiul de gheață în largul mării. „Dar tocmai când arăta cel mai rău”, așa povestea căpitanul Svedrup „și părea că sloiul nostru va fi azvârlit în cel mai puternic resac, barca și-a schimbat brusc cursul (direcția) și s-a îndreptat cu o rapiditate foarte uimitoare spre țarm. Făcea impresia că a fost condusă de o mână invizibilă. Am fost salvați.” Ce ascultare rapidă a rugăciunii de către Acela de care ascultă vântul și marea!

Erau bărbați cutezători, care și-au pus acolo viața în joc în slujba științei – dar câți rugători credincioși au putut să iasă în larg cu Fram, vestita corabie a lui Nansen? Pe acest sloi de gheață păreau să fie numai acești doi laponi. Și astăzi se mai întâmplă uneori ca în călătoria pe mare a lui Pavel; lui i-a dat de știre un înger al lui Dumnezeu, după 14 zile de furtună grea, că Dumnezeu i-a dăruit viața celor 276 de oameni care erau pe corabia lui. Într-adevăr, corabia a naufragiat, dar viețile omenești au fost ocrotite (citește Faptele Apostolilor 27).

Pentru oamenii neîntorși la Dumnezeu este o taină absolută ceea ce se petrece când un copil al lui Dumnezeu vorbește cu Dumnezeul veșnic din încercările și greutățile acestei vieți pământești.

Un martor mare și devotat al Domnului a scris în anii lui vârstnici următoarele cuvinte:

„După influențele și împrejurările care au acționat asupra vieții mele și au dus la mântuirea mea, a fost pentru mine de la sine înțeles să privesc făgăduințele lui Dumnezeu ca pe o realitate. Să mă rog a însemnat pentru mine de cele mai multe ori, de la începutul vieții mele de credință

nimic altceva decât să vorbesc cu Dumnezeu deschis și aievea, fie că era pentru problemele mele personale sau pentru alții, a căror mântuire și binecuvântare îmi stăteau pe inimă.”

Orfelinatul englez al predicatorului Spurgeon necesita anual cam 240 000 de mărci pentru cheltuielile de întreținere. Când Spurgeon s-a întors odată din călătorie, inspectorul orfelinatalui i-a spus: „Nu mai sunt decât 50 de lire (1000 de mărci) în casierie.” - Dar erau plăți mari de făcut și Spurgeon a fost de-a dreptul consternat. Dar s-a recules repede și a spus: „Atunci să-L rugăm pe Dumnezeu pentru banii de care avem nevoie.” Au adunat prieteni, au îngenuncheat și s-au rugat. „Acum”, a spus Spurgeon după ce s-au așezat din nou, „să vedem ce putem face noi personal.” Cu aceste cuvinte a luat o bucată de hârtie și a scris pe ea 50 de lire (1000 de mărci), acesta fiind aportul lui, și a împins hârtia vecinului său. După ce a făcut ocolul întregii mese, iscăliturile s-au ridicat la 10 000 de mărci. Dar aceasta nu ajungea nici pe departe. „Am venit în acea seara acasă cu inima așa de grea”, povestea Spurgeon, „ca și când voia să se frângă. M-am dus obosit în camera mea, când mi-am auzit fata în casă vorbind aprig, jos, la ușa casei cu un străin. Străinul voia neapărat să-mi vorbească, dar fata nu voia să mai lase pe nimeni să intre la mine, pentru că era târziu și eram obosit. Am strigat: „Ce se petrece acolo?” la care domnul de la ușă a strigat în sus, spre mine: „Ah, domnule Spurgeon, vin de departe. Când eram în India mi-am jurat să vă dau pentru orfelinatul dumneavoastră 700 de lire (14 000 de mărci) și iată, aici sunt banii!” În dimineața următoare am dus încă odată la poștă aceeași sumă.” Spurgeon spune: „Eram acum ca în al treilea cer și de atunci nu m-am mai îngrijorat niciodată. Și niciodată n-a apăsat vreun pfenig datorie pe orfelinat.” Biblia ne spune să I ne adresăm cu titlul „Ascultătorul rugăciunii” (Psalmul 65,2 textual). Dumnezeu a făcut ca acest cuvânt să fie adevărat, El este și face ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește.

Majoritatea oamenilor sunt absolut străini de adevărul că este un Dumnezeu care ascultă și ajută. De aceea nu sunt în stare să-L cheme. „Cine vrea să vină la Dumnezeu, acela **trebuie să creadă că El este.**” **Crezi tu aceasta?** Harul lui Dumnezeu folosește de aceea adesea nevoia, boala, durerile, mâhnirea pentru a-i determina pe oameni să ceară ajutorul lui Dumnezeu și să **trăiască apoi prezența Lui ca pe o realitate.** Proverbul spune: „Nevoia te învață să te rogi.” Deci mulți oameni găsesc foarte potrivit să-L cheme pe Dumnezeu în ziua necazului, pentru a plăti datorii, pentru a îndepărta boala și moartea. Însă atâta vreme cât ne merge suportabil, nu dorim să ne interesăm de El; nu dorim să avem o relație mai apropiată cu acest prieten, pentru că găsim incomodă prezența Lui serioasă. Dar nu de aceea îi lasă Dumnezeu pe oameni să aibă parte în nevoie de ajutorul Lui, ca ei să alerge apoi mai departe în încurcătura acestei vieți și să-și uite Salvatorul. Nu, Dumnezeu bate la ușa inimii și a conștiinței oamenilor cu nevoi pământești, primejdii și greutăți, ca ei să **se smerească înaintea lui Dumnezeu cu păcatul lor.** Dumnezeu vrea ca ei să-L găsească pe Isus, mântuirea, spălarea de orice păcat, înfierea lui Dumnezeu. **Ajutorul primit și ascultarea rugăciunii sunt numai dovada că harul lui Dumnezeu este pregătit să înlăture zidul despărțitor, vina, care-l desparte pe păcătos de Dumnezeu.** Gândurile lui Dumnezeu țintesc întotdeauna pe mântuirea ta **veșnică.** Acesta n-ar fi un ajutor dumnezeiesc, dacă te-ar ajuta aici să ieși din boala sau din datoriile tale, iar tu ar trebui totuși, după un timp scurt, să pleci în veșnicie în pierzarea veșnică! **Înțelegi tu lucrul acesta?** Dacă ai avut parte de ascultări de rugăciune, salvări și ocrotiri minunate, atunci porți o dublă responsabilitate să te smerești acum înaintea lui Dumnezeu cu pocăință adevărată; trebuie să te întorci la Isus! Fiul lui Dumnezeu a mers pentru tine la cruce, ca să te salveze de blestem și de lanțul păcatului, din pierzarea veșnică. Omagiază-L și vei afla ce gânduri mari, pline de dragoste are Dumnezeu pentru tine. Tu trebuie să devii în realitate un copil al lui Dumnezeu prin harul și sângele lui Isus; atunci vei putea și tu să faci experiențe așa de minunate ca acei doi laponi rugători sau ca Spurgeon, Toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu trăiesc și mărturisesc minunile mâinii salvatoare a Tatălui lor.

Nr. 3

MESAGERI CARE SE VĂD, DIN LUMEA CARE NU SE VEDE

„Avraam i-a spus: ‚Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei.‘ Dar el a spus: ‚Nu, părinte Avraame, ci, dacă va merge la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi.‘ Și el i-a spus: ‚Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convingși nici dacă va învia cineva dintre morți.‘” (Luca 16,29-31)

Un negustor respectat dar absolut necredincios din E., avea un cizmar credincios care a trecut timp de mai mulți ani prin încercări grele. Nevasta și copilul i-au murit acestui bărbat scurt timp unul după altul, dar el întotdeauna a rămas liniștit și mângâiat. Aceasta i-a sărit negustorului în ochi așa, încât într-o zi s-a interesat de izvorul acestei păci. Cizmarul a căutat deja de mult o ocazie pentru aceasta, să poată vorbi amănunțit cu clientul lui despre Isus și despre veșnicie. El a răspuns cu mare bucurie la întrebări, dar nu reușea să le vină de hac la multele contra-întrebări și obiecții ale negustorului, căci acesta era un bărbat foarte citit și deștept. În încurcătura lui, cizmarul a cerut permisiunea să aducă cu el într-o seară următoare un prieten creștin, care putea să răspundă mai bine decât el la multele întrebări. Permisivitatea a fost acordată, iar convorbirea a avut loc nu mult după aceea. A bătut de ora 10, a bătut de ora 11, dar negustorul nu voia să-și lase musafirii să plece. Niciodată nu-i fuseseră aduse atât de aproape în felul acesta, așa cum s-a exprimat el, adevărurile creștine ale mântuirii. Discuția s-a învârtit în mod deosebit în jurul stării păcătosului neîmpăcat cu Dumnezeu, în jurul nemuririi sufletului său, în jurul realității lumii nevăzute. Într-adevăr, omul înțelept în felul lumii avea multe obiecții în privința tuturor acestor lucruri, dar în cele din urmă le-a spus musafirilor lui: „În ceea ce privește expunerea dumneavoastră despre lucrurile nevăzute și lumea spiritelor, într-adevăr, eu însumi am avut parte de ceva care la timpul acela m-a zguduit foarte tare și îmi este până astăzi de neexplicat. Mi-ar plăcea să mă autosugestionez că m-am înșelat, dar nu pot. Eram absolut treaz – eu nu beau deloc -, eram cu mintea limpede și netulburat de nimic. Mi s-a părut întotdeauna foarte ciudat, că a trebuit să mi se întâmple așa ceva tocmai mie, care nu cred într-o dăinuire a sufletului și într-o viață spirituală în sensul dumneavoastră.

Apoi a povestit că cu mulți ani înainte a fost într-o călătorie de afaceri la Augsburg. Pe tatăl său îl lăsase în E. bolnav în pat, dar aparent nu grav bolnav. Tatăl era un bărbat serios, credincios, care vorbise mult cu fiul, încă din copilăria acestuia, despre Cuvântul lui Dumnezeu și l-a avertizat adesea. Era după-amiază pe la ora 6, când negustorul s-a întors la hanul lui după terminarea drumurilor în interes de afaceri. Pe când își deschidea camera, a văzut într-un fotoliu pe partea cealaltă a camerei, o statură masculină. Foarte mirat, cine să fi putut intra în camera lui în timpul absenței sale, s-a apropiat câțiva pași și atunci l-a recunoscut limpede pe bătrânul său tată – dar înainte de a se fi putut apropia de tot, statura a dispărut de tot din fața privirilor lui. Stătea ca vrăjtit pe podea. În sfârșit, s-a dus jos, în sala de mese și și-a comandat cina. Dar nu i-a plăcut; apariția îl impresionase totuși mai mult decât voia să recunoască el însuși. Cam după o oră s-a întors în cameră și iată, experiența de mai înainte s-a repetat exact încă odată; iar a văzut chipul, când s-a apropiat mai mult iar l-a recunoscut limpede pe tatăl lui și iar a dispărut apariția înainte ca el să ajungă la fotoliu. A stat mult în camera lui, profund zguduit; în cele din urmă s-a băgat în pat. În dimineața următoare a venit o telegramă care-l chema acasă, deoarece în noaptea trecută tatăl lui murise. A plecat acasă și atunci a auzit că cel decedat l-a strigat neîncetat în cea după-amiază și seară.

La această conversație nocturnă, amintirea acestui eveniment serios s-a întors evident cu o forță copleșitoare în inima povestitorului. El le-a spus încă odată musafirilor lui: „Ah, de-aș

avea pacea pe care o aveți dumneavoastră! Știu și simt deslușit că dumneavoastră sunteți mult mai fericiți decât mine."

Acest bărbat auzise acum tot adevărul despre harul lui Dumnezeu – i se mărturisise că Isus a deschis și pentru el poarta veșniciei; și cu toate acestea nu s-a întors la Dumnezeu. Sub influențele lumii și ale deșertăciunii, inima lui, la început atât de puternic impresionată, s-a răcit. Când același vizitator s-a întors după o vreme, discuția a fost deja mult mai rece; negustorul era, într-adevăr, extrem de amabil, și încă dornic de a cunoaște adevărul biblic, dar se simțea că inima și conștiința nu mai vorbeau. Ce-i drept, ceea ce a trăit în acel hotel din Augsburg stătea ca o realitate de neclintit în memoria lui, dar această realitate n-a mai exercitat nici un efect asupra inimii lui. Și nici nu este de mirare. El a auzit tot adevărul Bibliei. **A înțeles Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu s-a smerit înaintea Lui.** Consecința acestui lucru este întotdeauna o împotrivire crescândă. **Cuvântul lui Dumnezeu exercită întotdeauna un efect,** fie omul se lasă atras mai mult de Dumnezeu, fie se îndepărtează de Dumnezeu.

În Biblie ne este împărtășită o conversație minunată din lumea nevăzută. Omul bogat care aici pe pământ se îmbrăca în purpură și în subțire și trăia minunat și în bucurii, dar care de Dumnezeu și de veșnicie nu s-a interesat – în locul de chin unde se afla după moartea lui, și-a adus aminte de cei cinci frați ai lui, care încă mai continuau pe pământ aceeași viață pe care el tocmai o părăsise. (Luca 16,19-31.) Atunci l-a rugat pe Avraam să-l trimită înapoi pe pământ pe Lazăr, care murise în pacea lui Dumnezeu, ca să le adeverească celor cinci frați ai bărbatului bogat, seriozitatea îngrozitoare a veșniciei. Doar și ei se grăbeau în mijlocul desfătării vieții lor vesele spre locul chinului în flăcări. Dar Avraam a spus: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.” Bogatul a răspuns: „Nu, părinte Avraame, ci dacă va merge la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi.” Dar Avraam a spus aceste cuvinte serioase: „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți.”

N-a confirmat limpede acest negustor cuvintele lui Avraam? El a văzut într-un mod uimitor figura tatălui său în aceleași ore în care acesta îl striga murind. Nici o îndoială că acest tată, luptând cu moartea, era preocupat de mântuirea veșnică a fiului său, care era prins în înțelepciunea omenească, în lume, în bani și în interesele de afaceri. Dar această întâmplare zguduitoare n-a putut să întoarcă inima fiului, atâta timp cât acesta nu voia să se smerească în fața dragostei revelate pe cruce a lui Isus Hristos.

Desigur, Dumnezeu folosește asemenea întâmplări zguduitoare, pentru a-i convinge pe oameni de realitatea lucrurilor care nu se văd. Dar cui i s-au deschis inima și urechile într-un mod așa de deosebit, acela stă în fața întrebării: dacă vrea sau nu vrea să se smerească în fața Cuvântului lui Dumnezeu și în fața crucii de la Golgota. Tu te-ai smerit în fața lor?

Israel îl avea pe Moise și îi avea pe profeți, Sfânta Scriptură și Vechiul Testament. **Tu ai mai mult!** Tu ai Evanghelia despre harul lui Dumnezeu care s-a arătat în Hristos, despre dragostea lui Isus care S-a dat pe Sine Însuși pentru tine. O, omagiază-L pe Isus, smerește-te în fața Cuvântului harului! Dovezile despre lumea care nu se vede ne înconjoară pe toți la fiecare pas. Dar nici o dovadă nu este mai mare și mai covârșitoare decât aceea pe care ți-o dă crucea de la Golgota ție, păcătosului vinovat. **L-ai omagiat pe Isus?**

Nr. 4

TU ÎNSUȘI

„Scapă-ți viața!” (Geneza 19,17)

Vaporul „Londra” a plecat pe mare în 6 ianuarie 1866 sub căpitanul Martin, pentru a naviga spre Melbourne. Deja după câteva zile o furtună puternică a atacat frumosul vapor, care curând a plutit ca epavă neajutorată, crăpată; scufundarea a fost de neevitat. O barcă de salvare, ultima care mai fusese păstrată, a fost pusă la dispoziție și locurile existente au fost trase la sorți printre pasagerii vaporului. Cine n-a găsit loc în barcă, a trebuit să rămână pe epavă cu căpitanul. O doamnă bogată a tras sorțul norocos al unui loc în barca de salvare; dar a ezitat să-l ocupe și să părăsească epava, pentru că părea periculos să fie lăsată jos, în barca de salvare, pe marea agitată. Repetat au fost momente favorabile, în care valurile au ridicat barca pentru clipe scurte pe latura vaporului care se scufunda, astfel încât ea ar fi putut să ajungă cu bine la barcă. Dar de fiecare dată când venea clipa, ea se împotriva s-o folosească. Dar nu era timp de pierdut, căci barca de salvare nu trebuia să fie trasă în vârtejul vaporului care se scufunda. Deci au îndepărtat-o; marinarii au mînat barca cu bătaii tari de vâsle în direcția coastei. Abia s-au îndepărtat de vaporul care se scufunda, că doamna a apărut la bordul vaporului și le-a strigat: „Dau o mie de guinee (21 000 de mărci) dacă mă luați cu voi!” Ar fi putut să ofere tot atât de multe milioane, că tot zadarnic ar fi fost. Era prea târziu! Ce serios și insistent a fost îndemnată această femeie să urce în barcă! N-a vrut și acum se scufunda cu epava în adâncul mării.

Pe drept vei condamna nebunia acestei femei – oare de ce n-a luat hotărârea simplă să câștige salvarea apropiată? Permite să fii întrebat dacă nu ești în primejdie să comiți o nebunie și mai mare?

Mulțimea păcătoșilor pierduți se grăbește spre pierzarea veșnică. Dar te așteaptă o barcă de salvare în care este un loc pentru tine. Este Domnul Însuși, Isus, care te invită să cauți adăpost la El. El vrea să te poarte în brațele harului Său și ale puterii Sale, din pierzarea judecății care se apropie să te ducă pe țărnul veșnicei mântuiri. **Nu amâna mântuirea sufletului tău!** Predă-te încă astăzi Domnului Isus! Nu te teme că aceasta ar fi periculos. Timpul presează; deja mulți au strigat după salvare, după aceea, când a fost prea târziu. Osânda și pieirea sunt partea tuturor celor care vor să rămână în firea lucrurilor zilnice.

Această lume, cu ceea ce oferă în câștig, plăcere, distracție, este și ea o epavă care se scufundă. Tu poți să ai niște cunoscuți, prieteni, rude care-ți spun la ureche că toate acestea nu sunt așa de grave, că n-ar trebui să exagerăm cu creștinismul. Ei îți spun că vor să rămână pe drumul pe care au mers părinții lor. Ei aplică pentru credință și pentru mântuirea sufletului proverbul soldaților ruși, pe care-l strigă comandantului lor din grămada coloanelor lor: **„Tătucule, la grămadă se moarte bine!”** Ei preferă să piară împreună cu mulți, decât să fie salvați împreună cu puțini.

Ce saluturi disperate vor fi schimbate cândva în locul de chin între prietenii de afaceri, între colegii de cameră, între rude, între tovarășii de chefuri, care s-au oprit reciproc – unii prin înduplecare și amenințare, ceilalți prin batjocură și amărăciuni, iar alții prin incitare la pofta păcatului și la plăcerea lumii și încă mulți alții prin teama reciprocă unii față de alții. Chestiunea este serioasă – doresc să te presez până urci în barca de salvare – te rog, fă-o imediat! Spune-I lui Isus cel prezent: „Doamne, Tu, unicul Salvator! Mă încredințez Ție, ia-mă așa cum sunt în brațele Tale, la inima Ta!”

„Vă las moștenire în testamentul meu 20 000 de mărci, dacă-mi mântuiți sufletul”, așa a spus un negustor cu toată seriozitatea unui prieten credincios care l-a rugat să mediteze la moartea, judecata și la mântuirea sufletului său. El era un om de afaceri capabil și câștigase o avere mare. Deoarece îi plăcea să facă afaceri bune, trebuie să admitem că el și-a prețuit valoarea sufletului la

mai mult de 20 000 de mărci. În aceasta avea cu siguranță dreptate; el credea, de asemenea, avertizările serioase ale prietenului său, **dar nu le-a urmat**. Prietenul lui credincios a trebuit să-i răspundă: „Chiar dacă-mi lăsați milioane sau mi le veți dăruia chiar astăzi, tot n-aș putea să vă mântuiesc sufletul. Dar există Unul **care o face absolut gratis!** Întoarceți-vă la El; este scris: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit.”

Așa de puțin cât a putut prietenul negustorului bogat să ajute la mântuirea sufletului său, pentru că acesta însuși nu voia să ia hotărârea de a se abandona sincer și fără condiții în mâinile lui Isus, tot așa de puțin poate oricare alt om, fie el cine-o fi, să te ajute la mântuirea sufletului tău. Este o chestiune personală între Dumnezeu și tine – **numai Isus te poate împăca cu Dumnezeu** și El vrea s-o facă! Mulți oameni au gândul că ar putea prin alte persoane să pună în ordine problema lor cu Dumnezeu. Dar aceasta este o greșeală fatală. Oricât de binecuvântată este învățătura slujitorilor cu experiență ai lui Dumnezeu, pentru orice suflet care caută, pentru price păcătos disperat, trebuie totuși fiecare personal să vină cu pocăință și credință la Isus Hristos, dacă nu vrea să meargă la pierzare. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4,12.) Dacă banii și comorile pământești ar putea răscumpăra mântuirea și ar putea mântui sufletul, ce ar face atunci săracii? Dacă pozițiile pământești înalte și onoarea ar putea face lucrul acesta, ce s-ar alege de cei simpli? Dacă știința și cultura ar fi o cheie pentru cer, cum să găsească intrarea cetele celor simpli și ale pruncilor? Nu, nu există nici un preț omenesc pentru a deschide poarta vieții și a mântuirii. **Dumnezeu a deschis-o pentru toți cei care vin la Isus!** Tu poți avea prieteni credincioși, ca acel negustor, poți să ai predicatori credincioși, poți să fii regulat în adunările celor credincioși – nu te ajută cu nimic; trebuie să vii tu însuși prin poarta strâmtă a pocăinței la Isus.

Vino la Isus așa cum ești! Urcă în barca de salvare! Cu o grabă irezistibilă se apropie clipa în care tot ce ai posedat și ai câștigat pe pământ va deveni fără valoare. Ce groaznic dacă atunci ar trebui să mergi fără nădejde în veșnicie și la judecata Dumnezeului sfânt!

Nr. 5

POLIȚA SCADENTĂ

„Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn.”

(Psalmul 127,2)

Majoritatea oamenilor gândesc: „Creștinismul este ceva – **banii sunt altceva**. Dacă vreau să fiu evlavios, trebuie să mă rog și să citesc Biblia; dacă am nevoie de bani, trebuie să văd cum fac rost de ei prin muncă sau prin afaceri bune.” Dar aceasta este o eroare; Proverbul: „Roagă-te și muncește” este luat din adâncul adevărului divin. **Binecuvântarea lui Dumnezeu face mai mult decât osteneala ta!** Pune acest adevăr adânc în inimă! Bunătatea lui Dumnezeu poate să te aprovizioneze și să te întrețină și dacă ești bolnav și nu poți munci. Desigur, Dumnezeu nu oferă premii pentru leneși. Dimpotrivă: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.” (2 Tesaloniceni 3,10). Aceasta este dorința lui Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu dă acelor care se roagă și muncesc, în urma rugăciunii lor, ce au nevoie. Nu se spune: **muncește!** și apoi, dacă-ți mai rămâne timp, roagă-te! Nu: roagă-te și muncește! Privește întâi în sus, la Dumnezeul atotputernic, pune în ordine relația ta de viață cu El! Lumea spune într-adevăr: „În problemele bănești, prietenia încetează!” – dar Dumnezeu nu vorbește așa. Adevărurile Bibliei nu se opresc în fața idolului Mamon.

Știi ce este o poliță? Este un certificat prin care un om se obligă să plătească suma trecută pe el, în ziua înscrisă pe el. Această poliță valorează tot atât cât banii peșin, atâta timp cât omul iscălit este apt de plată. Dar dacă în ziua scadentă nu poate să plătească polița, este declarat falit de către tribunal. Deci Dumnezeu S-a obligat în făgăduințele Sale că va plăti tot ce este scris în Cuvântul Său. Cine se roagă crezând, poate să-I prezinte cu smerenie lui Dumnezeu făgăduințele Sale și va afla că **Dumnezeu Își plătește promisiunile**. El achită polița la timp. Necredința Îl consideră pe Dumnezeu ca pe o firmă insolubilă, iar minunatele cuvinte ale lui Dumnezeu ca pe acte fără valoare, care și-așa nu vor fi achitate.

În timpul revoluției franceze s-au emis bani de hârtie de 46 000 de milioane de franci – o sumă pe care statul n-a putut s-o plătească niciodată. Consecința a fost că aceste bancnote au devenit fără valoare; ele nu mai erau decât hârtie tipărită, se puteau folosi cel mult pentru a-ți aprinde țigara. Ai considerat și tu făgăduințele lui Dumnezeu de pe paginile Bibliei numai ca hârtie tipărită? Prietene, greșești; acestea sunt acte deplin valabile.

Este desigur o mare deosebire, dacă Îi prezentăm lui Dumnezeu făgăduințele Lui cu smerenie copilărească sau cu încăpățănare, pentru că nu vrem să ne smerim sub căile Lui. O mamă neînțoarsă la Dumnezeu, care și-a văzut fiul tânăr murind, nu voia să se supună voii lui Dumnezeu. Ea voia să obțină de la Dumnezeu viața copilului ei prin încăpățănare. Dumnezeu i-a ascultat cuvintele: „Trebuie să-mi lași băiatul, nu pot trăi fără el!” Fiul s-a însănătoșit; dar când a crescut, a devenit mâniarea mamei lui. El i-a pricinuit atâta durere și rușine, încât ea s-a plâns adesea: O, de m-aș fi supus atunci voii lui Dumnezeu!

Copiii smeriți ai lui Dumnezeu, care-L cunosc pe Tatăl lor ceresc, nu procedează așa; ei se smeresc tăcuți sub mâna Lui și așteaptă ajutorul Lui.

Un negustor credincios dintr-un mic oraș din provincia renană a fost smuls în câteva zile de lângă soția lui printr-o gravă aprindere de plămâni și a lăsat-o pe aceasta în mari dificultăți de afaceri. Această văduvă avea de îngrijit opt copii, cel mai mare avea doisprezece ani, cel mai mic avea jumătate de an. Nevoia era mare, căci bărbatul plecat acasă se lăsase momit la o extindere imprudentă a afacerii lui și tocmai în zilele când a fost rechemat, au apărut încurcături nebănuite. Desigur, o rudă, un credincios care el însuși trecuse deja prin multe încercări serioase, a luat-o în grija lui pe văduvă cu dragoste adevărată, totuși, când starea afacerii a fost gata pusă pe picioare conform debitului și creditului, trebuia spus: aici totul este pierdut dacă Dumnezeu nu intervine într-un mod foarte deosebit. Dar despre un asemenea ajutor minunat deocamdată nu se simțea nimic; dimpotrivă, văduvei i s-au prezentat mai multe polițe ale soțului ei, care nu au fost înregistrate. La aceasta s-a adăugat, că un întreprinzător cu care cel decedat făcuse afaceri comune, a intrat în faliment, prin care au căzut noi dificultăți pe afacerea văduvei. Ce-i drept, nu ducea lipsă de inimi pline de abnegație, care îi stăteau alături; de asemenea, se înălțau la tronul harului multe mijlociri, ca Domnul să vrea să păstreze văduvei casa și câștigarea pâinii – dar cu rugăciunile se puteau plăti polițe scadente?

Tocmai în aceste zile văduva a fost anunțată că în 15 august era scadentă o poliță de 500 de mărci, care trebuia să fie acoperită de ea în acea zi. Ea a mers la ruda ei credincioasă și i-a împărtășit chestiunea. El a răspuns: „Dacă eu i-aș avea, ți i-aș împrumuta, dar într-adevăr nu-i am. Să ne încredem în Domnul, El va crea o cale de ieșire.” Astfel s-au rugat cei doi împreună, au pus chestiunea în mâna Domnului. În 14 august sfătuitoarea sincer s-a dus la văduvă ca s-o întrebe cât a încasat, pentru a acoperi polița. Răspunsul a fost: „Tot ce s-a încasat până acum în prăvălie, a luat azi-dimineață unul dintre furnizori, care insista foarte tare pentru plată.” Așa că nu rămânea nimic altceva de făcut, decât să aibă încredere în Domnul, mai ales că încă nu era în 15. În aceeași seară, înainte ca prăvălia să fie închisă, a intrat o femeie necunoscută, a făcut o târguială mare pe care a plătit-o și a întregat: „Cum vă merge, doamnă N. cu prăvălia, aveți cele necesare existenței cu copiii dumneavoastră? Aș putea să vă ajut?” Văduva a spus: „Până acum m-a ajutat Domnul în chip minunat. El S-a dovedit a fi același Dumnezeu despre care este scris: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de

scăpare” (Deuteronom 33,27 textual). Cumpărătoarea a spus deodată: „De multă vreme am o sumă de bani. Soțul meu mi-a spus deja de mai multe ori: du-i la casa de economii! Dar eu n-am avut nici o bucurie pentru aceasta. Așadar, mi-ar plăcea să luați dumneavoastră suma aceasta; sunt 500 de mărci.” Văduva a obiectat că ea nu știa când putea să-i dea înapoi; dar străina a rămas la dorința ei, cu promisiunea, că banii pot rămâne fără dobândă până văduva va fi în stare să-i dea înapoi. În 15 august, dimineața, avea în mâini cele 500 de mărci; polița scadentă a fost plătită punctual. Dar cu aceasta, ajutorul lui Dumnezeu n-a fost la capăt. Domnul a ajutat în toate încercăturile de afaceri, astfel că văduva are astăzi o afacere fără datorii. Copiii au crescut, educați în disciplina și îndemnul spre Domnul. Trei din această ceată au devenit deja proprietatea lui Isus și trăiesc spre cinstea Domnului lor.

Într-adevăr, Dumnezeu Își ține cuvântul și Își plătește polițele la timpul potrivit. El are totul în mâna Lui atotputernică și lasă pe oricine, care are încredere în El cu smerenie, să aibă parte de credințioșia și de îngrijirea Lui. Ce minunat este să-L cunoaștem pe Acest Dumnezeu credincios ca pe Tatăl nostru în Hristos, să fim împăcați cu El prin sângele singurului Său Fiu, să privim în sus la El cu încredere copilărească, să ne odihnim cu inima în atotputernicia și dragostea Lui. **Prietene, ai învățat să-L cunoști pe Dumnezeu ca pe Tatăl tău?**

Nr. 6

MINUNEA DE LA BRISTOL

„Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.”

(Hagai 2,8)

Cu vorbe goale nu se rezolvă nimic în ziua de astăzi – oamenii vor să vadă ceva real și au dreptate. Dacă acest text nu-ți arată realități de care să te poți ține, din care să ai câștig, atunci el nu folosește la nimic.

Când călătorești la Bristol, în marele oraș comercial din vestul Angliei, situat în largul golf marin unde râul Sever se varsă în canalul Bristol, găsești acolo un uriaș complex de case, în care sunt îngrijiți și educați mai bine de 2000 de orfani.

Acest mare institut i-a fost dat de Dumnezeu unui german, Georg Mueller, nu numai fără avere, ci chiar fără a ruga vreun om pentru bani, ca rod al rugăciunii credinței. El fusese în Halle de multe ori în marile orfelinate, pe care Dumnezeu le așezase odinioară ca o minune în fața ochilor întregii lumi prin rugăciunile credinței lui August Hermann Francke și care mai există și astăzi în binecuvântare. Astfel a auzit Georg Mueller, că în închisorile englezești zac mai bine de 6000 de oameni, care ajunseseră pe calea viciului ca orfani, prin proastă creștere. Mulți alți orfani a văzut în casele publice pentru săraci, degenerând fizic și psihic. Dar nu numai aceasta a mișcat inima lui; el avea și dorința fierbinte să demonstreze masei fără credință a creștinătății de nume, că Dumnezeu este credincios și că nu S-a schimbat din zilele lui Ilie. El a dorit să prezinte spre onoarea lui Dumnezeu, **ce înseamnă credința**. El dorea să-i încurajeze pe cei săraci ca să creadă, în loc să se îngrijoreze temători; el voia să-i determine pe cei bogați să nădăjduiască nu în bogăția nesigură, ci în Dumnezeul cel viu.

În anul 1835 Mueller și-a prezentat planurile pentru orfelinat câtorva frați și a început să-L roage pe Domnul pentru fonduri și chiar a numit suma de 1000 de lire sterline (20 000 de mărci). La început a primit două daruri de câte o marcă fiecare, apoi de la o croitoreasă săracă, dar care primise o moștenire, toată suma acestei moșteniri: 2000 de mărci. Deja în anul următor a putut fi închiriată o casă și ocupată cu 26 de fete orfane. Începând de atunci, lucrarea a crescut repede. Zece ani după primul început, Georg Mueller a văzut necesitatea de a construi o casă organizată conform scopului, pentru numărul crescând al copiilor orfani. După 14 luni de stăruință lungă,

zilnică, avea în mâini pentru acest scop cam 270 000 de mărci; a cumpărat un teren mai mare și a ridicat o casă pentru 300 de orfani. Dumnezeu i-a trimis așa de îmbelșugat mijloace materiale și așa de multe înscrieri de orfani, încât în anul 1850 a recunoscut ca fiind voia lui Dumnezeu să ridice numărul orfanilor la 1000. Noua clădire necesară pentru aceasta a fost estimată cam la 700.000 de mărci și costurile anuale de întreținere, rotund la 240.000 de mărci. Dumnezeu a dat toate acestea; El a determinat inimi omenești din multe țări, să trimită daruri pentru această lucrare. Dumnezeu a ascultat atât de minunat rugăciunile slujitorului Său, încât lucrarea a crescut continuu, astfel încât în anul 1878 numărul orfanilor crescuse la 2.193.

Marele complex de case stă impunător cu cele peste 500 de încăperi și 1.700 de ferestre înalte. Dacă nu s-ar mișca nici o limbă pentru a-Lăuda pe Dumnezeu, atunci ar striga aceste pietre: Tu ascultă rugăciunea! Tot ce a fost necesar au obținut Georg Mueller și prietenii lui prin cereri la ușile lui Dumnezeu; când nevoile au fost mari și casieria goală, au evitat să-i roage pe oameni pentru ajutor. Dacă apoi Domnul le-a ascultat rugămintea, ei mărturiseau ceea ce a făcut El și Georg Mueller n-a uitat să noteze asemenea ascultări de rugăciuni, ca pe un monument al bunătății și puterii lui Dumnezeu. **Mueller n-a făcut niciodată datorii conform cuvântului:** „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții!” (Romani 13,8). Cele mai mari cazuri de urgență, când credința a fost încercată dur, au survenit mult mai des la început, pe când lucrarea era încă mică; cu cât nevoile zilnice pretindeau sume mai mari, cu atât mai rar surveneau asemenea impasuri. Deci, cu cât mai mult se încredea cu credință în Domnul, cu atât mai puțin ajungea în strâmtorare. Este important să înțelegem că aici este vorba despre aceleași nevoi care în viața zilnică au pentru toți cei săraci o importanță așa de mare: hrană, îmbrăcăminte, chirie. Din prima perioadă a lucrării, pe când orfanii încă mai erau adăpostiți în clădiri închiriate, urmează aici o însemnare dintre multele asemănătoare din jurnalul lui Georg Mueller:

22 noiembrie. Sărăcia noastră devenise acum foarte mare. Mai mare nu fusese niciodată. Totuși, mulțumiri fie aduse Domnului, eu mă simțeam așa de încrezător ca niciodată; căci eram convins că ne aflăm în această situație numai pentru încercarea credinței noastre... Am spus în dimineața aceasta: „Când nevoia este cea mai mare, atunci ajutorul lui Dumnezeu este cel mai aproape”; este un proverb al lumii și cu cât mai mult putem noi – copiii Lui – să privim spre El acum, în marea noastră nevoie! Știam că într-un fel sau altul trebuia să fim ajutați, acum, că ajunseserăm la limită, deoarece în nici una din case nu era nimic de mâncare pentru prânz, cu excepția cartofilor, cu care suntem aprovizionați din belșug. Și acum, admiră credințioșii Domnului! În această dimineață la ora 10 am fost înștiințat că a sosit o ladă adresată mie. M-am grăbit imediat spre orfelinat și am aflat că fusese trimisă din apropiere de Wolverhampton (aproximativ 20 de mile germane de la Bristol). Ea conținea 12 lire sterline pentru orfani (cam 240 de mărci) și încă multe altele. Bucuria pe care am avut-o eu și conlucrătorii mei când toate aceste lucruri stăteau în fața noastră, nu se poate descrie. Ea trebuie simțită pentru a putea fi cunoscută. Era cu două ore și jumătate înainte de masa de prânz când a venit acest ajutor. Domnul a știut că orfanii nu aveau nimic de mâncare și de aceea a trimis acum ajutor.

Între timp, Georg Mueller și-a isprăvit de mult alergarea creștină sub binecuvântările lui Dumnezeu; dar lucrarea orfelinatelor a continuat. În penultima dare de seamă anuală se spunea:

Încă un an întreg S-a plecat în guvernarea Lui spre acest institut „Tatăl orfanilor”, „Cel ce ascultă rugăciunea”, pentru a ilustra într-un mod remarcabil aceste titluri de neschimbat ale Lui. Într-o privință, dovada purtării Sale de grijă a depășit-o pe cea a celor 66 de ani de dinainte. Mă refer aici la primirea unui legat (a unei moșteniri) de 18 000 de lire=360 000 de mărci pentru fondul orfanilor, în 24 martie.

Totuși, nu este numai mărimea acestei sume, care este de luat în considerare. Oportunitatea acesteia este deosebit de bogată în învățăminte. Când cu vreo 14 ani înainte testatorul a fost îndemnat de Dumnezeu să înscrie această moștenire în ultima lui dorință, pe atunci a fost ascuns cunoașterii omenești ceea ce era gol și descoperit în fața ochilor Aceluia cu care avem de-a face

– și anume, că anul 1900, în care această moștenire urma să ajungă la plată, va fi un an de apăsare mai mare decât în mod obișnuit pentru toate operele de caritate care, privind omenеște lucrurile, sunt dependente de darurile de bunăvoie. Tatăl nostru din cer a prevăzut nevoile celor fără tată și fără mamă și a purtat de grijă ca ei să fie săturați chiar și pe timp de foamete.

Tatăl nostru ceresc ascultă într-adevăr rugăciunea slujitorilor lui săraci, care nu au nimic altceva de adus înaintea Lui, decât sângele și dreptatea propriului Său Fiu iubit și rezultatul arată că El a hotărât să facă vizibil în secolul 20, că și astăzi nici unul nu-L cheamă și nu-L așteaptă în realitate vreodată zadarnic.

Ca răspuns la rugăciune, de la începutul lucrării au fost date orfanilor mai bine de 1.050.440 de lire = 21.008.800 de mărci, în afară de aproximativ 8.000.000, care au fost puși în mâinile acestor slujitori rugători ai Săi în scopul misiunii și pentru răspândirea literaturii creștine.

Acum te întreb: nu este minunat de a-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată, așa ca acești creștini, și de a fi convins de ajutorul Lui cu încredere copilărească? Nu vrei și tu să ai această viață, să te bizui pe Dumnezeu în toate lucrurile? Dar aceasta o poate avea numai un om care este cu adevărat împăcat cu Dumnezeu, căruia i s-a luat vina păcatului, pe care nu-l desparte nimic, absolut nimic de har. Vrei să vii cu păcatul tău, ca un vinovat, la Isus, la Împăciuitorul? Nu te întreb dacă ai fost evlavios, nu, te întreb dacă ai fost un păcătos vinovat, care a căutat har și care a găsit har.

„Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, spune Dumnezeuul atotputernic; acesta este un adevăr pe care oamenii îl pot înțelege la fel de greu ca pe celălalt, că în sângele lui Isus Hristos se poate găsi un har veșnic valabil și desăvârșit pentru orice păcătos care se apropie cu pocăință și credință de Domnul. Noi nu propovăduim un Mântuitor care a venit din cer pentru a potoli dorințele oamenilor după bani, avere și ajutor pământesc, **ci Îl mărturisim pe Fiul lui Dumnezeu care a venit din cer ca să caute și să mântuiască ce era pierdut**. Noi mărturisim un Dumnezeu și Tată atotputernic, care ascultă cu dragoste covârșitoare rugăciunea stăruitoare făcută cu credință a iubiților Lui copii, care îngrijește de ei, îi poartă și îi ocrotește.

„Minunea de la Bristol” este într-adevăr un monument despre aceea că Dumnezeu este Domn și Stăpân chiar și peste argint și aur. Dar să nu uite nimeni că mântuirea unui singur suflet, împăcarea unui păcătos pierdut în vina lui este o minune mult mai mare, mai minunată și mai prețioasă decât tot ce văd ochii tăi – această minune a fost răscumpărată cu sângele Fiului lui Dumnezeu.

Este sufletul tău mântuit? Ai trăit această minune? Atunci să nu existe nimic despre care să crezi că atotputernicia lui Dumnezeu nu este capabilă.

Nr. 7

NEIUBIT DE NIMENI

„Dacă m-ar părăsi tatăl meu și mama mea, Domnul mă va primi.”
(Psalmul 27,10)

În decembrie 1902 a fost adus în spitalul militar din Fr., pe vreme geroasă, un soldat cu gambele degerate. Pușcașul N., un islandez, a povestit în ziua următoare unui asistent din spital: „Părinții mei au murit de timpuriu, iar singura mea soră, care s-a măritat săracă, nu mai vrea să știe nimic de mine. Acum vreo doi ani am cunoscut în patria mea o fată; ne-am iubit și deoarece eu nu cunoșteam nici un alt suflet iubitor, fata aceea a fost mai scumpă decât orice pentru mine. De o jumătate de an se ține și ea departe de mine; scrisorile mele adresate ei, au rămas fără răspuns. Toate acestea au acționat așa asupra sufletului meu, încât fără nici un motiv, în impulsul întunecat că trebuie să ajung acolo unde este acea fată, am părăsit cazarma. Două zile mai târziu

m-am trezit pe un stog de paie, nu foarte departe de Fr. Abia dacă-mi puteam păstra controlul, din cauza frigului. Părăsirea culcușului rece de paie era imposibilă, căci picioarele refuzau să-și facă treaba. Am strigat tare după ajutor; dar nici un om nu era prin apropiere, care să mă audă. Biruit de durere, m-am adâncit și mai mult în paie și am adormit iar. M-am trezit ieri; în nenorocirea mea, am urlat toată după-amiaza după ajutor, dar părea că totul este zadarnic. În sfârșit, la o oră târzie de seară cineva mi-a auzit strigătul; au venit oameni care m-au dus înapoi la Fr. și așa am ajuns la spital.”

Acest biet om nu cunoștea în lumea largă pe nimeni care să-l iubească; ce-i drept, la școală a învățat despre Dumnezeu, dar inima lui n-a înțeles că dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu exista pentru el.

Asistentul din spital, în fața căruia N. își vărsase inima, Îl cunoștea pe Dumnezeu și a înțeles imediat că acest sărman camarad are nu numai picioare înghețate, ci și o inimă înghețată. El l-a îndrumat pe cel bolnav la Isus, care întinde spre toți oamenii mâinile de har. Când sărmanul cu picioarele degerate a respins râzând batjocoritor mărturia despre dragoste și har, asistentul a deschis la Isaia 55 și a citit versetul 7: „Să-și părăsească cel rău calea sa și omul nedrept gândurile sale și să se întoarcă la Domnul – și El va avea milă de el – și la Dumnezeu nostru, pentru că El nu obosește iertând.” Dar mărturia despre propriul lui păcat și vina lui, bolnavul le-a refuzat tot așa ca și pe mărturia despre dragostea lui Dumnezeu.

Medicii cu priceperea lor n-au reușit să păstreze membrele degerate ale bolnavului; ambele gambe au trebuit să fie amputate de la genunchi. Chiar și în această perioadă N. s-a împotrivit oricărei mărturii despre Isus. Când apoi, din cauza durerilor insuportabile, pe care bolnavul a trebuit să le îndure, a fost necesară o intervenție postoperatorie, pentru a mai scurta cu o bucată fiecare picior, pe N. l-au cuprins gânduri de sinucidere. Sărmanul om fără picioare, disperând în durerile lui, voia să se arunce din pat în cap în așa fel încât să moară. Numai datorită atenției a reușit personalul de îngrijire să împiedice repetatele încercări ale nefericitului. Abia în această vreme, după încercări așa de grele și-a deschis inima cu pocăință față de dragostea lui Dumnezeu; a început să se roage, să-și mărturisească păcatele și să caute har. Curând după aceea Dumnezeu a permis ca el să se însănătoșească trupește, astfel încât a putut să se întoarcă acasă cu cârje și proteze. Dacă sufletul lui s-a însănătoșit, dacă inima lui a apucat într-adevăr dragostea lui Dumnezeu și împăcarea prin sângele lui Isus, Domnul știe. Ne lipsește o mărturie limpede despre lucrul aceasta, iar aceasta este o încheiere tristă a acestei întâmplări grave. Oare nu harul a fost acela care l-a căutat pe căi atât de adânci pe acest păcătos pierdut?

Nici un om de pe pământ nu poate spune cu adevărat: nu am pe nimeni care să mă iubească!

Isus a venit din ceruri în dragostea lui de negrăit, să ne caute și să ne mântuiască pe noi, cei pierduți. **Cea mai mare dovadă de dragoste care a fost dată vreodată pe pământ este crucea de pe Golgota.** Privește la ea, scufundă-te în această minune a dragostei, că Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Lui vina ta, a purtat pedeapsa ta, a îndurat judecata ta și te-a dat în mâinile acestei dragoste. Isus te va face nespus de fericit și bogat pentru timp și veșnicie. Să te știi iubit de El și să-L iubești și tu pe El, este suficient pentru a fi fericit.

Un bătrân de 90 de ani a fost întrebat odată: „Îl iubiți pe Domnul Isus?” El a răspuns: „Da, Îl iubesc; dar pot să vă spun ceva și mai bun.” Prietenul care-l întrebase, a răspuns: „Poate să existe ceva și mai bun decât a-L iubi pe Isus?” Atunci creștinul vârstnic a răspuns: „**Da, El m-a iubit pe mine!**”

Că Dumnezeu îl iubește pe păcătos este un adevăr atât de uimitor, încât majoritatea oamenilor, când aud acest lucru pentru prima oară, nici nu-l pot înțelege. Mulți gândesc că Dumnezeu îi iubește numai după măsura vredniciei lor. Atunci ferește că Dumnezeu n-ar putea niciodată să iubească vreun om, căci el este absolut nevrednic de a fi iubit. Aceasta este fericita Evanghelie, că Dumnezeu îi iubește pe păcătoșii pierduți, nerecunoscători, că El a dat ce a avut mai de preț pentru a ne mântui pe noi, creaturi trufașe, fățarnice, necurate; - dar această Evanghelie, în mijlocul creștinătății de nume a milioane de oameni încă n-a pătruns niciodată în inimă. În

această viață pustiită de păcat, în această inimă omenească înșelată de satan, se pare că nu este nici un loc pentru dragostea lui Dumnezeu.

Da, este adevărat, tu vezi în viața pământească munți uriași de păcat, nedreptate, nenorocire, egoism – și totuși, printre aceste milioane de păcătoși, printre vicioși, avari, nemiloși, înșelători, ca și printre cei înșelați, însingurați, bolnavi, înfomețați, respinși nu este nimeni căruia să nu i se adreseze fericita Evanghelie a harului: **și tu, chiar și tu ești iubit și căutat de Dumnezeu veșnic.** Dacă ai fi păcătosul cel mai nenorocit, cel mai nerecunoscător, cel mai murdar – spre tine, da, spre tine sunt întinse mâinile lui Isus și pentru tine, pentru suspinul sufletului tău este deschisă inima lui Dumnezeu și toată puterea Lui este pregătită în ajutorul tău.

Ești înșelat de oameni? Dragostea și încrederea ta au fost răsplătite cu nerecunoștință? Ai suferit nedreptate? N-ai pe nimeni care să se îngrijească de tine? Ți s-au sfărâmat speranțele, ți-au fost îngropate dorințele cele mai dragi? Ești însingurat, bolnav? Da, dacă te-ar fi părăsit chiar tatăl tău și mama ta – există Unul care este sincer, care ți-a numărat lacrimile – **Isus!**

De n-ar mai fi nimeni pe pământ
În care să te poți încrede,
El vrea, cu-un veșnic legământ,
Supremul bine să-ți ofere.

Suspinul sufletului tău aude,
Și-a inimii durere-ascunsă vede,
Lui Dumnezeu cu îndrăzneală spune,
Ce-n alții nu te poți încrede.

El ți-e lumină, mângâiere, har,
Și-i mare-a Lui credincioșie.
Și unde-i El, durerea chiar
Se va preface-n bucurie.

Crede în dragostea Lui, omagiază-L! Mulți, mulți înaintea ta, care privesc înapoi la o viață pierdută, care au fost împovărați de vină și nenorociți, fără nădejde, au venit la El și El i-a spălat de toate păcatele, le-a luat lanțurile și blestemul păcatului, i-a făcut copii ai lui Dumnezeu, le-a reînnoit viața ca să poată cânta cântări de bucurie. Acum Îl laudă pe Isus, pe Cel veșnic credincios:

„Dacă m-ar părăsi tatăl meu și mama mea, Domnul mă va primi.”

Nr. 8

CARNETUL DE BILETE DE CĂLĂTORIE PIERDUT

„Ochii Domnului privesc spre cei dreapți și urechile Lui sunt deschise la strigătul lor. ... Cei dreapți strigă și Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor.”

(Psalmul 34,15 și 17)

„Soția mea are concepții foarte exagerate, nesănătoase”, spunea un moșier. „Vrea să-L deranjeze pe Dumnezeu cu lucrurile cele mai mici. Dacă urmează să avem o slujnică nouă, dacă în grajd se îmbolnăvește un animal sau orice alte lucruri sunt, care momentan fac greutăți, ea se roagă pentru ele. Ea spune totul Dumnezeului ei, chiar și când are dureri fizice. Dar Dumnezeu

este mult prea mare pentru a Se interesa de asemenea mărunțișuri.” Omul care vorbea așa, avea multe motive de a dori ca Dumnezeu să nu Se intereseze de așa-zisele mărunțișuri. Dacă într-adevăr a fost prezent un Dumnezeu atotputernic și sfânt, care a luat cunoștință despre minciunile lui, despre mânia lui, despre toanele lui proaste și despre multele lucruri rele din viața lui, atunci lucrul acesta a fost pentru el destul de grav. Lui i se părea mult mai comod să-L vadă pe Dumnezeu la o depărtare nemărginită, ca astfel să fie cruțat de apropierea unui martor așa de serios.

Lumea neînțoarsă la Dumnezeu, care tolerează aparența creștinismului, dorește stăruitor să nu audă nimic despre un Dumnezeu prezent. Dar ciudat – acel bărbat s-a îmbolnăvit; nu mai putea dormi, se simțea nenorocit, descurajat – atunci a lăsat să se petreacă foarte liniștit, ca soția lui credincioasă să se roage zilnic pentru însănătoșirea lui. Și într-adevăr, Domnul a ascultat-o, bărbatul s-a însănătoșit; dar din nenorocire, el și-a revenit și din micile, slabele începuturi ale pocăinței și recunoașterii și s-a întors la viață și la cuvintele lui de mai înainte.

Pe vremea regilor francezi era ceva foarte potrivit, ca regele să-și etaleze toată strălucirea și să constituie punctul central la nenumăratele serbări strălucitoare ale curții; dar curtenii declarau ca nepotrivit ca el să se intereseze de guvernarea țării, de nevoile poporului. Pe atunci era un proverb: *Le roi gouverne, mais il ne règne pas*, adică „Regele stăpânește, dar nu guvernează”. Aceasta vrea să spună că el poate străluci în mărimea lui, dar în lucrurile practice ale vieții nu are nici un rol de jucat. Asemenea regi sunt foarte de dorit pentru supușii încăpățânați și neascultători; după acest model își formează mulți copii ai lumii imaginea despre Dumnezeu. Ei nu vor să fie atât de nelegiuți încât să declare: „Nu există Dumnezeu”, - nu, aceasta n-ar fi cuviincios; ei vor să fie într-atât de religioși, pe cât se cade pentru oameni bine crescuți; dar ei spun că Dumnezeu este mult prea sus, prea mare pentru a se interesa de nevoile, de grijile și de păcatele oamenilor care umblă în țărâna acestui pământ.

Dumnezeu fie lăudat și preamărit, că El nu adaptează ființa Lui, minunata Lui domnie și guvernarea Lui după gândurile sărmanilor oameni! Nu, cum soarele, marele prototip reprezentându-L pe Isus, își trimite raza aducătoare de viață și lumina în cea mai neînsemnată colibă, tot așa sunt dragostea, puterea și ajutorul lui Dumnezeu aproape de toți oamenii care-și deschid inima pentru El. În locuința lui, cineva poate să închidă obloanele și să tragă bine perdelele și să susțină că soarele nu strălucește – dar aceasta nu schimbă faptul că soarele strălucește. **Dumnezeu este prezent!** – Ce mângâiere minunată pentru credință! Ce adevăr îngrozitor pentru necredință. Același ochi al Dumnezeului sfânt și prezent, care privește cu dragoste paternă la nevoile, durerile și încercările copiilor lui Dumnezeu, este îndreptat asupra lumii care umblă departe de Dumnezeu, fără credință și rugăciune. Aceeași mână a atotputerniciei, care este pregătită să răspundă cu ajutor și binecuvântare stăruinței copiilor lui Dumnezeu, notează în cărțile judecății căile și păcatele celor nelegiuți. Dumnezeu nu este prea mare pentru a observa lucrul cel mai mărunț și nici un lucru nu este prea mic încât un om să nu caute ajutor la Dumnezeu. Din nefericire, numai puțini creștini trăiesc astfel în părtășia lui Dumnezeu, încât să profite de acest minunat privilegiu.

Majoritatea strigă după ajutor la Dumnezeu abia când au ajuns de rușine cu grijile, cu mâhnirile și ostenele lor. Dar cine începe să aibă încredere copilărește în Dumnezeu, în lucrurile cele mai mici ca și în cele mai mari, acela face experiențe minunate. Ar trebui să fie privilegiul tuturor copiilor lui Dumnezeu să trăiască în viața zilnică minunea prezenței și a ajutorului lui Dumnezeu și să mărturisească celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu, cine este Domnul nostru și cum ajută El.

O familie s-a întors acasă seara târziu. În zelul de a descuia cât mai repede casa, fiica a băgat cheia atât de strâmb în gaura cheii, încât nu s-a mai putut nici descuia broasca, nici trage cheia afară; cheia se înțepenise; dacă s-ar fi folosit forța, exista primejdia de a rupe floarea cheii. Zadarnic s-a chinuit tatăl să scoată cheia. Dar un oaspete al familiei, care umbla înaintea lui Dumnezeu rugându-se, un martor al Mântuitorului său, a spus liniștit: „vă rog, lăsați-mă pe mine

să încerc!” În timp ce prezenta această dificultate într-o rugăciune tăcută înaintea Domnului, a pus mâna pe cheie și a descuiat ușa. **În fața lui Dumnezeu nu există mărunțișuri!**

Credința nu privește la greutate, nici la oameni, ci la Dumnezeu atotputernic și așează orice trebuință, orice primejdie, orice grijă în mâna atotputernică a Tatălui. **Dar aceasta o poate face numai un om care-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al lui și pe sine ca pe un copil al lui Dumnezeu.** Abia atunci începe această viață fericită, în care avem deplină încredere în Dumnezeu, în care orice dificultate duce la o nouă experiență în legătură cu credințioșia lui Dumnezeu.

Permite să fii întrebat acum, dacă ai pășit în această viață? Este problema păcatului dintre Dumnezeu și tine rezolvată dumnezeiește? **Că doar aceasta este începutul creștinismului adevărat.** Poți să cunoști multe din Biblie – dar un creștin devii abia atunci când ești iertat pentru totdeauna prin credința în jertfa de pe Golgota. Păcătosul care-L omagiază pe Isus cel răstignit ca pe singurul său Salvator, care I se încredințează Lui, acela ajunge sub stropirea sângelui, El va fi spălat, împăcat cu Dumnezeu, primește înfierea. Acum poate să spună totul Tatălui, ca un copil iubit, lucrurile cele mai mari și cele mai mici. Dacă el umblă în credințioșie și ascultare, tot drumul vieții lui ajunge sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Poate că Îi place lui Dumnezeu să-l încerce pe copilul Lui și să-l ducă prin mahniri adânci; dar niciodată nu va veni ceasul când un copil al lui Dumnezeu, care umblă cu credințioșie, să nu se poată lăuda cu harul și ocrotirea Tatălui său. Lucrul acesta este scris în cuvântul: „Nu te teme, pentru că Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești al Meu.” (Isaia 43,1). Un creștin adevărat poate să spună aceasta în orice ceas: „Nu mă tem de nici un rău, pentru că Tu ești cu mine.” (Psalmul 23,4). Cine are o asemenea relație cu Dumnezeul lui, acela caută de la sine înțeles, în toate lucrurile, refugiu în puterea și ajutorul Tatălui. Stă în firea unui copil să-i spună tatălui: „Ajută-mă!”

Un bilet de călătorie pierdut este un lucru neplăcut, mai cu seamă când portofelul este gol. Aici este vorba despre un carnet de bilete de călătorie, în valoare de aproximativ 120 de mărci. Fiul, care l-a pierdut, s-a întors de curând din străinătate și trebuia să-și însoțească tatăl într-o călătorie, care era consacrată slujirii Evangheliei. Erau încă la începutul călătoriei. Dacă n-ar fi fost găsit carnetul de bilete de călătorie, fiul ar fi trebuit să renunțe la călătorie, ceea ce pentru el și pentru tatăl lui ar fi însemnat o durere deosebită. Ei au adus problema înaintea Domnului, împreună cu prietenii la care locuiau. Se străduiseră deja câteva zile înainte să facă ceea ce stătea în puterile omenești, cu căutatul și întrebatul – însă fără nici un rezultat. Acum cinci copii ai lui Dumnezeu și-au plecat împreună genunchii și L-au rugat pe Domnul să le restituie carnetul de bilete de călătorie pierdut. „Tu știi unde este”, așa I s-a spus Domnului, „dă ni-l!” Apoi au plecat la o adunare, unde trebuia vestită Evanghelia. La intrarea mării săli, un bărbat s-a apropiat de tată, pentru a-i înmâna carnetul cu bilete de călătorie pierdut, al fiului, pe care el îl găsisese în gara din R. Erau cam 25 de minute după ce acea rugăciune a fost înălțată la Domnul.

Sub minunata călăuzire a Domnului, toată viața copiilor lui Dumnezeu trebuie să devină o practică și o glorie a credințioșiei Lui. N-ai vrea să găsești această viață minunată?

Nr. 9

LĂSAȚI PRADĂ

„De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi josnice.” (Romani 1,26)

Din jurnalul unui bărbat tânăr

„Lăsat pradă! Lăsat pradă puterii păcatului! Lăsat pradă lui satan! Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcătoși, pedeapsa pentru faptul că nu L-am respectat, pentru că I-am înăbușit glasul, pentru că m-am jucat cu păcatul pe când el încă era un copil – și acum a devenit un uriaș și se joacă el cu mine. – Lăsat pradă – un gând înfiorător; oamenii se îngrozesc la ideea de a privi în jos, în aceste adâncuri. De către cine lăsat pradă? De către Dumnezeu, de către Acela care este singurul care ne poate salva! Și unde anume? În puterea lui satan, care nu vrea nimic altceva, decât să distrugă trupul și sufletul în iad.

Nu văd nici o cale de ieșire din această luptă. Tu știi, o, Dumnezeule, că iubesc păcatul atât, încât nu îndrăznesc să cred și să sper că voi fi vreodată eliberat de el, că am crezut deja de mai multe ori că el mă va duce într-un timp scurt la ruină fizică și spirituală. Nu pot să aprofundez gândul că voi fi veșnic pierdut și totuși, aceasta este primejdia în care mă aflu, pericolul real și îngrozitor. Cine a privit odată cu seriozitate în viitor și vede acolo veșnica pierzare ca o posibilitate existentă, acela știe că există un satan, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, o persoană reală, care năzuiește cu toată puterea voinței și putinței lui, să-i ducă pe oamenii nemuritori la veșnica pierzare! O, Dumnezeule meu, Dumnezeule meu, nu mai știu cum să mă mai rog Ție! Oare nu este cu putință să fiu eliberat din puterea lui satan? Oare trebuie să umblu mereu în groaza față de mine însumi? Nu mai am nici o bucurie adevărată. Cât de îngrozitor de gravă este viața datorită luptei cu păcatul și a privirii la veșnica pierzare! Doamne, ajută! Doamne, ascultă-mi strigătul! Simt ca și când Dumnezeu ar trebui să facă o minune din cer, dacă vrea să mă salveze din puterea acestui păcat. Când spun: nu mai am nici o nădejde, atunci mocnește acolo în spate ceva așa, ca o nădejde ascunsă, că Dumnezeu mă va smulge totuși vreodată din lanțurile păcatului. Dar cât de departe poate ajunge răbdarea Lui? Există un moment în care păcătosul a ratat prostește harul Dumnezeului sfânt, când este lăsat pradă puterilor întunecate ale abisului – de acest moment mă tem. Câteodată mă simt ca și când aș sta foarte aproape de el.”

Acestea sunt cuvinte serioase din adâncurile unei inimi, care se vede încleștată de lațurile lui satan. Ascultă cum această inimă dorește într-o zbatere fierbinte să fie eliberată de lanțurile păcatului, să fie salvată de veșnica pierzare.

Tuturor celor care-și simt astfel păcatul și neputința, le putem spune: Curaj! Nu te teme, Salvatorul este aproape; fugi la picioarele lui Isus! Acolo este un loc de scăpare pentru tine!

Dacă disperarea păcătosului, căruia Dumnezeu îi deschide ochii, este atât de inexprimabilă deja aici pe pământ, așa cum spune acest jurnal, ce va fi în veșnicie cu oamenii care au înnotat în păcat fără rușine, care se laudă cu nelegiuirea lor, care râd de inocența sedusă, care n-au liniște până nu-i învață viciul pe tinerii care ajung în apropierea lor? Da, există oameni despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Să fie îmbrăcat cu blestemul ca haină a lui și să intre înăuntrul lui ca apa și în oasele lui ca untdelemnul! Să-i fie ca un veșmânt cu care se acoperă și ca un brâu cu care să se încingă întotdeauna!” (Psalmul 109,18-19 textual). Probabil că acesta este un cuvânt profetic asupra lui Iuda Iscarioteanul; dar există și în zilele noastre destui oameni cărora li se potrivește. Predicatorul Spurgeon povestea odată: „Doresc de multe ori să nu stau la patul morții unor asemenea oameni, care mor în păcatele lor, căci aceasta este o durere îngrozitoare. Am văzut cum unor asemenea oameni ochii le ies din orbite, cum li se usucă buzele ca argila arsă. Am ajuns la un muribund și a trebuit să-i ascult strigătele, am văzut cum se ridică în pat: „O, Dumnezeule, nu vreau să mor, nu există îndurare pentru mine!” Ne implora să ne rugăm pentru el, deși știa că rugăciunile noastre ar fi fără folos. „Am avut vremea mea”, striga el, „dar

nu mai pot să mă pocăiesc; curând voi fi în iad. Apă! Dați-mi apă! O, Dumnezeu, nu pot să mor!” Acesta a fost prologul unei morți; curând după aceea și-a dat ultima suflare în chinurile disperate ale sufletului său.”

Fie ca acest text să convingă profund pe oricine care este sub blestemul păcatului, ca să-și caute adăpostul în har! O, fie ca valoarea inestimabilă a acestui cuvânt, „har”, să fie glorificată și înțeleasă în mijlocul acestei lumi păcătoase pierdute!

Acestui tânăr, în jurnalul căruia ai privit, îi lipsea un lucru: o mărturisire deschisă în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Cine vrea să fie liber de puterea întunericului, trebuie să pășească în lumina lui Dumnezeu, adică să **mărturisească!** Atunci trebuie să te smerești și înaintea oamenilor și să spui totul, sincer, unor credincioși cu experiență, în care ai încredere, întreaga viață, toate adâncimile păcatelor. Atunci puterea lui satan este biruită. Acele însemnări vorbesc despre lanțurile păcatului și ale viciului; este suspinul unui rob al păcatului, care tânjește după eliberare și pace. Astfel umblă mulți oameni pe strada acestei vieți. Ești tu unul dintre ei? Simți lanțurile păcatului? Simți puterea lui satan, care te ține legat? Ai dus și tu această luptă cu lacrimi și tânguiri, cu intenții bune reînnoite astăzi, pentru a cădea mâine din nou? Ascultă, trebuie să răzbați la Isus cu o hotărâre a credinței și să-I spui neputința ta în mod conștient, crezând: „Doamne, mă încredințez Ție cu toată nenorocirea mea, în toată slăbiciunea mea. Ia-mă în mâinile harului Tău; eu nu pot învinge, dar am încredere că Tu vei birui.” Mulți și-au aflat astfel Salvatorul, bețivi și robi ai plăcerii trupești, care erau deznădăjduiți în puterea viciului lor, pe care nimeni nu i-a putut elibera – în Isus a fost puterea și dorința de a-i scoate din adâncul întunecos.

Niciodată dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos, n-a fost mărturisită așa de tare, așa de insistent în tot poporul nostru, în toate stările sociale, ca în zilele noastre. Dar care a fost rodul până astăzi? Despre masa poporului nostru trebuie spus că s-a înstrăinat tot mai mult de Dumnezeu și de Cuvântul harului. Descoperirile și progresele culturii omenești i-au încântat pe oameni; au idolatrizat sârmanul spirit uman, care a descoperit ceva din minunata înțelepciune creatoare a lui Dumnezeu și prin aceasta a fost omagiat vițelul de aur. Dar Dumnezeu spune: „Susținând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă” (Compară cu Romani 1.18-27.)

Nu este aceasta starea căreia poporul nostru i-a căzut pradă în multe locuri? Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi josnice. Oare nu se împlinește aceasta chiar textual în mijlocul poporului nostru, cu mulți robi ai păcatului: „De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimilor lor spre necurăție, ca să-și dezonoreze trupurile între ei înșiși”? Puhoiul păcatului și al înstrăinării de Dumnezeu, al îngâmfwării și al lipsei de disciplină a crescut în poporul nostru. Există totuși nădejde pentru oricine, chemarea harului se adresează fiecăruia în parte, chiar și ție! Într-adevăr, Dumnezeu a trebuit să-l lase pe om pradă puterii întunecate a lui satan, pe care-l omagia – dar dragostea lui Dumnezeu a strălucit cu atât mai viu dinspre cruce. Pentru această lume păcătoasă pierdută, Dumnezeu L-a lăsat pradă morții pe cruce pe singurul Său Fiu. Crucea de la Golgota a fost altarul pe care Mielul lui Dumnezeu a fost înjunghiat ca jertfă de ispășire și pentru eliberarea oamenilor care suspinau în păcatele lor.

Tu singur porți răspunderea dacă primești eliberarea de sub puterea lui satan, biruința asupra păcatului, viața și pacea, prin aceea că te încredințezi lui Isus sau dacă mergi înainte pe calea întunecoasă a robiei păcatului și a pierzării.

Vino la Isus, la Eliberatorul, vino în lumina adevărului, smerește-te înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor cu o mărturisire sinceră și vei fi eliberat.

Dar tu, cel care nu umbli în viciu, care crezi că ai fost întotdeauna bun – oare n-ai văzut încă niciodată petele păcatului tău? N-ai zărit încă niciodată vina anilor tăi iroșiți, munții egoismului tău? Fii convins că înaintea lui Dumnezeu mândria virtuții tale este la fel de vrednică de blestem ca viciul evident. Nu este consolator pentru păcătoșii care suspină și spre avertizare pentru cei

mulțumiți de sine, când Domnul spune fariseilor: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”? (Matei 21,31).

Nr. 10

ESTE PĂCAT SĂ ÎNJURI?

„Răutatea lui se va întoarce asupra capului lui
și violența lui va coborî pe creștetul lui.” (Psalmul 7,16)

În Memel locuia acum 33 de ani un fost căpitan de corabie. Era paralizat de șapte ani; dar în ciuda stării sale fizice suferinde era întotdeauna vesel, un copil al lui Dumnezeu, care era fericit cu mulțumire și nădejde. El i-a povestit unui bărbat tânăr, în ce fel l-a atras Dumnezeu la Sine: „Cât timp am călătorit pe mare, nu m-am interesat de Dumnezeu și de Cuvântul Lui; îmi plăcea să fiu aspru și crud; credeam că sunt un marinar în toată puterea cuvântului cu minciunile și cu înjurăturile mele. Într-o zi le-am povestit marinarilor mei o întâmplare scornită și am întărit-o cu blestemul: „Să mă schilodească Dumnezeu, dacă nu vă spun adevărul.” După opt zile, Dumnezeu, care fusese martor la cuvintele mele, mi-a adus cuvintele înapoi, pe capul meu; tot trupul mi-a paralizat. Pe când zăceam acolo neajutorat și zdrobit, m-a cuprins o furie cumplită; în loc să mă pocăiesc, m-am dezlănțuit împotriva lui Dumnezeu timp de trei ani. Totuși, Dumnezeu S-a îndurat de mine. Isus m-a găsit și m-a atras la Sine și mi-a umplut inima cu o asemenea bucurie și cu o asemenea pace, încât uneori trebuie să spun: „Doamne, nu pot să port o asemenea abundență de fericire”.”

Acest bărbat a adormit de mult în pacea lui Dumnezeu. Povestea întoarcerii lui la Dumnezeu propovăduiește atotputernicia harului: dar ea vorbește și despre aceea că vorbele oamenilor se suie la memoria lui Dumnezeu. Ce-i drept, omul nu primește întotdeauna răspunsul lui Dumnezeu așa de deslușit aici pe pământ, ca acest căpitan de corabie, căci Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al răbdării și al îndurărilor; dar cu siguranță că Domnul va răspunde în veșnicie aceluia pentru care a avut răbdare în timpul de acum, din îndelungă-răbdare dumnezeiască. Ar fi și culmea mirării dacă același Dumnezeu, care în fiecare zi ascultă în har mii de rugăciuni, n-ar răspunde aici, unde maiestatea și prezența Lui sunt ofensate și este provocată pedeapsa Lui.

De câte ori nu întâlnim asemenea nebuni, care nu se mulțumesc cu munții vinei lor! Ei încă îi mai înalță dinadins cu înjurături nelegiuite, batjocoriri și blasfemii. Dar Dumnezeu spune: „Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat.” (Matei 12,37).

Există aproape în fiecare sat, pe fiecare corabie, în fiecare companie un asemenea meșter al înjurăturii și al cuvintelor nelegiuite, un instructor pentru tineretul nebun care-l admiră și-l imită. Acela se fălește că înjură mai bine decât alții; teama tăcută cu care se manifestă respectul față de furiile și înjurăturile lui, el o socotește ca o cinste. La cârciumă, la masa de bere, unul ca acesta conduce discuția, pentru că nu vede pe nimeni înaintea lui care să-i calce în prag. Dacă-l revedem pe un asemenea sărman erou câțiva ani mai târziu, când nefericita lui soție și copiii lui tremură în fața tatălui dur și nervos, nu putem decât să-l compătimim. Ceata admiratorilor lui s-a împrăștiat, viața devine serioasă și singuratică, iar veșnicia, care se apropie tot mai mult, își aruncă umbrele sumbre pe o asemenea viață, care s-a adus de mii de ori singură sub blestem.

Înjurăturile, care în poporul nostru se moștenesc de la o generație la alta, formează un fluviu de păcat, care-și mână înainte valurile largi prin poporul nostru. Unii își înjură munca, șefii, adversarii; alții îl înjură pe cel bogat, pe cel distins; unii își blestemă boala, alții pe proprii lor părinți; toate aceste blesteme vor veni înapoi pe capul lor. Dumnezeu se va dovedi în toate un

Judecător drept. Dar ce să spunem despre cei care se blestemă singuri? Cuvinte ca: să mă bată Dumnezeu! Să mă trăsnească Dumnezeu! și altele asemănătoare, vor fi împlinite pentru cei care înjură, dacă acești nu se pocăiesc și nu caută har, atâta timp cât există pentru ei vremea harului. Despre mulți trebuie spus că ei „nu știu ce fac”. Unii ca aceștia trebuie să se lase avertizați.

Un bărbat loial a auzit un om blestemându-se, prin aceea că zicea că Dumnezeu să-l pedepsească și așa mai departe; el i-a oferit o jumătate de taler omului care înjura, ca să repete blestemul. Omul a tresărit speriat și a spus: „Domnule, credeți cumva că-mi voi blestema sufletul pentru o jumătate de taler?” Acela a răspuns: „Dacă mai înainte ați făcut-o absolut gratis, nu pot să cred că veți refuza s-o mai faceți o dată contracost.” Omul care înjurase s-a simțit foarte afectat și a spus: „Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă răsplătească, oricine ați fi! Sper că m-ați salvat; de azi înainte nu voi mai înjura niciodată.”

Încă și mai bine a făcut-o un căpitan de corabie, care, pe când prelua comanda corăbiei lui, i-a întrebat pe oamenii lui dacă ar vrea să-i facă o favoare. Toți erau pregătiți s-o facă. „Haideți”, a spus el, „promiteți-mi că voi avea privilegiul să fiu eu acela care pronunță prima înjurătură la bord.” – Lucrul acesta li s-a părut de mirare oamenilor; totuși, nu puteau să-i refuze comandantului acest lucru și au spus din toate părțile: „Da, da, domnule!” – Echipajul și-a ținut promisiunea și pentru că acel căpitan era un creștin sincer, nu s-a auzit nici o înjurătură pe corabie.

Câte unul care înjură, care a fost deja mult timp purtat cu răbdare de harul lui Dumnezeu, a fost chemat dintr-odată în veșnicie. Atunci nu mai este nici o scăpare pentru cel care s-a împotrivit harului.

„Ne aflam”, povestea un marinar, „în apropierea insulei Bornholm și peste zi am avut vânt bun, dar care în cele din urmă s-a transformat seara într-o furtună puternică. Căpitanul dăduse deja de timpuriu ordinul de strângere a velilor; la căderea întunericului navigam încoace cu vele reduse. Marea s-a prăvălit peste punte și a măturat o parte din sarcina punții, care consta din panouri de scândură. Cabinele de jos erau sub apă și a trebuit să ne găsim refugiul pe punte. Uzi până la piele și tremurând de frig, stăteam într-o așteptare temătoare, căci orice marinar care a străbătut marea Baltică știe ce înseamnă să navighezi într-o noapte întunecată de noiembrie, pe furtună violentă, în apropierea insulei Bornholm. Atunci a venit ordinul de întoarcere; dar întoarcerea a eșuat și n-a reușit nici manevra cu colțurile velilor pătrate sub vânt, deși aveam ridicat straiul trinchetului. Corabia se îndrepta de neoprit spre uscat. Atunci a venit căpitanul la noi și a spus să fim pregătiți pentru orice. Fiecare și-a luat liniștit șapca de pe cap și s-a încredințat în rugăciune lui Dumnezeu. Numai unul dintre noi, un dalmat, în loc se să roage Aceluia care era sigurul care putea să ajute acum, ocăra și înjura, blestema corabia și pe căpitan, ne numea bisericosi și babe. Apoi căpitanul a mai dat o dată ordinul de întoarcere și cu ajutorul lui Dumnezeu, pe care l-am cerut atât de fierbinte, am reușit și am îndepărtat corabia tot mai mult și mai mult de țăr. Spre dimineață, când s-a făcut ziuă, am observat că dalmatul nu mai era printre noi și când ne-am uitat după el, l-am găsit între parapet și scânduri, total strivit – un cadavru. Să descriu ce impresie a făcut asupra noastră această clipă? Aveam numai un gând și un singur cuvânt – „judecata lui Dumnezeu”.”

Același Dumnezeu sfânt, care l-a chemat dintr-odată în fața scaunului Său de judecată pe acel dalmat care înjura, este prezent pentru noi toți. El își întinde mâinile spre toți oamenii, El vrea să șteargă prin har, cu sângele lui Isus Hristos, imensul șir al tuturor vorbelor, gândurilor și faptelor batjocoritoare și rele, pentru oricine care va chema acest Nume slăvit și mare al lui Isus, cu dorința de mântuire și cu pocăință. Ce Dumnezeu vrednic de adorare, ce har minunat! – **Prietene, acesta este pentru tine!** Tu ai nevoie de el chiar dacă nu ești unul care înjură. Apucă-l!

Nr. 11

ORI – ORI!

„Iată, vă pun înaintea astăzi binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru pe care vi le poruncesc astăzi; și blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru, ci vă veți abate de la calea pe care v-o poruncesc astăzi, umblând după alți dumnezei pe care nu i-ați cunoscut.” (Deuteronom 11,26-28)

Antiochus al IV-lea Epiphanes (împărat al Siriei între ani 175-164 înainte de nașterea Domnului) era un bărbat brutal, barbar. El a năvălit victorios în Egipt și a ocupat valea Nilului cu o armată mare. Dar în anul 168 romanii i-au luat în grija lor pe egiptenii asupriți; senatul roman a trimis un delegat, pentru a-i comunica împăratului Siriei cererea de a părăsi imediat Egiptul. Antiochus a căutat stratageme și a răspuns că va chibzui asupra situației. Între timp, romanul a trasat cu un toiag în nisip un cerc în jurul împăratului și a spus: „**Hotărăște-te aici!** Nu vei ieși din acest cerc, înainte să-mi fi dat un răspuns decisiv!” A spune „Da” însemna pentru Antiochus supunere și pace; a spune „Nu”, însemna răzvrătire și război; iar a nu răspunde deloc era același lucru cu a spune „Nu”.

Prietene, tu te găsești în fața lui Dumnezeu în aceeași situație ca acel împărat în fața trimisului roman. Dumnezeu ți-a ieșit în cale cu cererea: **Hotărăște-te!** Alege între lume și Mine! Alege între blestemul păcatului care apasă asupra ta și harul lui Dumnezeu, care a fost oferit în Isus! **A-L omagia pe Isus înseamnă pace și viața veșnică.** A alege lumea, a rămâne ce ai fost, unde și cum ai fost, a refuza ruperea cu păcatul înseamnă răzvrătire și osândă. A nu decide nimic, a-I refuza lui Dumnezeu răspunsul sau a vrea să-L duci pe Dumnezeu cu niște juruințe, înseamnă, de asemenea, a rămâne sub sentința de condamnare.

Și în jurul tău este trasat un cerc, timpul scurt al harului, cât ești pe pământ. Nu vei ieși din acest cerc fără să-I fi dat lui Dumnezeu un răspuns care hotărăște pentru totdeauna asupra destinului tău. Antiochus nu s-a gândit că la invazia lui în Egipt avea de-a face cu cineva mai mare decât puterea Egiptului. El a observat dintr-odată că stătea în fața puterii beligerante a Romei, împotriva căreia deja strămoșii lui au fost învinși în lupte lungi; știa exact că împotriva Romei nu putea să lupte. Astfel trăiesc mulți oameni cu impresia că au de-a face numai cu oamenii, cu care sigur o vor scoate la capăt. Dar ei trebuie să afle că au de-a face cu Dumnezeul atotputernic, sfânt. Acesta îți transmite astăzi cererea să te întorci de pe calea îndărătniciei, a păcatului, a plăcerii lumești și să te încredințezi lui Isus Hristos, ca să fii împăcat prin sângele Fiului lui Dumnezeu și ca El să devină Suveran în viața ta. **„Iată, vă pun înaintea astăzi binecuvântarea și blestemul.”** Dacă mergi mai departe, ca nenumărați oameni, fără să te smerești înaintea lui Dumnezeu, perseverezi pe calea răzvrătirii. Tu nu poți nici să mergi mai departe fără răspuns, nici să lași în seama altora responsabilitatea; tu însuși ai de-a face cu Dumnezeu.

Oameni care au gândit serios, au încercat în diferite moduri să pună în fața ochilor tuturor: apropierea morții, scurtimea vieții pământești, seriozitatea veșniciei – dar toate acestea n-au făcut o impresie de durată. Turnul primăriei din piața orașului silezian Ohlau are sus, lângă ceas, un schelet de mărimea unui om, cu coasa. La fiecare bătaie de clopot, cosașul cosește o dată cu coasa și astfel el amintește locuitorilor că orele lor expiră – dar ei nu trăiesc sub un astfel de simbol altfel decât ceilalți oameni. Și aici se spune despre majoritatea: „Mâncau, beau, se însurau, se măritau, cumpărau și vindeau, plantau și zideau” – până când? – până când a venit moartea și i-a dus pe oameni în veșnicie, unde nici un om nu mai poate să-și schimbe răspunsul

dat lui Dumnezeu. Într-un alt oraș, sub cadranul ceasornicului din turnul domnului sunt scrise cuvintele: „Acum sau când?” Dar și acest orologiu al domului a adus pentru oamenii acelui oraș tot așa de puțină convertire ca și „Moartea din Ohlau”.

Astăzi chiar, în dragostea Lui, prin acest text, Dumnezeu va încerca cu tine, să te determine la o decizie binecuvântată. Nu ești tu profund convins în conștiința ta, că așa cum ești nu poți să intri în slava lui Dumnezeu? Ai mers pe calea largă a egoismului, a plăcerii lumești, a păcatului pe care merg cei mulți. Că ea duce la pierzarea veșnică, o știi din cea mai fragedă copilărie și știi, de asemenea, că **nu există decât calea îngustă și calea largă – nici o cale de mijloc!** Da, acesta este adevărul; dacă nu ești pe calea spre slava cerească, atunci te afli pe drumul spre chinul veșnic, spre iad! Dar să nu spui că ești un om așa de bun, așa de cinstit, că n-ai fost niciodată la închisoare și că ești foarte bine văzut între prietenii tăi din tinerețe. Acest soi de oameni, care cred că poarta cerului ar trebui să se deschidă în fața lor pentru că încă n-au fost la pușcărie, obișnuiesc să aibă o viață foarte murdară. De curând, un bărbat se lauda cât de religios este el, cât de mult ține el la credința lui; după aceea s-a aflat că-și maltrata soția, noapți întregi nu venea acasă, risipea banii. Dar poate că tu ești într-adevăr un om milos, harnic, suportabil. Schimbă lucrul acesta ceva în faptul că ești un om pierdut, vinovat? **Nu!** Numărul minciunilor tale, al luării în deșert a Numelui lui Dumnezeu, al păcatelor mâniei tale, al poftelor tale carnale în: gânduri, priviri, cuvinte, căi, fapte este legiune – te rog, nu vorbi despre blândețea ta! Trebuie să te întorci la Dumnezeu și nu știi cât timp îți rămâne pentru aceasta! Aleargă, o, aleargă la Mântuitorul, căci indiferența care te-a reținut până acum, te va distruge! Cu anii vei deveni tot mai lumesc și mai împietrit, mai necurat și mai zgârcit, mai egoist și mai trufaș.

Nu aștepta un timp potrivit pentru a te grăbi cu păcatul tău la Isus și pentru a căuta harul! Nu va veni un timp mai potrivit decât **astăzi!** Un țăran, care într-o scurtă călătorie avea de traversat un râu și-l considera foarte adânc, - așa povestește o fabulă – s-a așezat pe mal pentru a aștepta până apa se va fi scurs atât, încât să poată trece prin el. Dar cu toată așteptarea, râul a rămas tot atât de adânc cum fusese. Tot astfel, toate obstacolele care-ți stau în cale pentru a împiedica întoarcerea ta la Dumnezeu, cu vremea nu vor deveni mai mici, ci mai mari. Căci multe greutăți nu sunt obstacole reale, ci pretexte imaginare în spatele cărora se ascunde hotărârea ta că nu vrei să te întorci de la calea și de la viața ta de până acum. Dar recunoaște că până acum așa a fost și atunci vei putea fi ajutat! Oare care om și care împrejurări te-ar putea împiedica să te grăbești astăzi la Isus, să exclami astăzi în fața Lui: Salvează-mă pe mine, cel pierdut! Ai milă de mine, păcătosul!? Se întâmplă de multe ori ca femeii temătoare să stea la marginea străzilor foarte circulante din Berlin; ele privesc la învâlmășeala de autobuze, birje, tramvaie, camioane și n-au curaj să traverseze. Dar ar putea să stea toată ziua acolo, că nu se va schimba nimic; **așteptatul nu ajută.** Și atunci este o mare ușurare când un om cu experiență ia femeia de braț și iată, dintr-odată ea se află fără primejdie și daune pe partea unde dorea să ajungă, dar nu îndrăznea să treacă.

Tot așa, lasă-te și tu luat de mână și dus dincolo, prin tot vălmășagul de gânduri și temeri care te rețin. Nu te preocupa cu gândul cum vei răzbi ca un creștin convertit în postul în care tocmai ești sau ce vor spune prietenii tăi de până acum, tovarășii de muncă, rudele și vecinii. Acestea sunt numai năluci pe care diavolul ți le arată ca să te împiedice, ca să nu treci dincolo, la Isus. Ce îngrozitor ar fi dacă ar trebui să pleci în veșnicie împovărat cu vina ta, pentru că n-ai vrut să te încredințezi harului! Vrei har? Nimic altceva nu te poate ajuta, iar el este pregătit, dacă-l ceri. Dacă-l disprețuiești, vei sfârși în locul unde sunt adunați toți cei care au disprețuit harul și care vor avea parte de judecată.

Aceasta este ori – ori, harul sau judecata, viața sau moartea, binecuvântarea sau blestemul, slava sau osânda.

Nr. 12

LĂSAȚI PRADĂ JUDECĂȚII

„...defăimătorii ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6,10)

Predicatorul Spurgeon povestea despre un credincios din Canada, care s-a rătăcit în pădure într-o plimbare de seară. Urmând o licărire de lumină, a ajuns într-un luminiș pe malul unui râu unde, la lumina unei făclii, un bărbat ținea o cuvântare defăimătoare la adresa lui Dumnezeu, în fața unei mici adunări. Vorbitorul îi cerea lui Dumnezeu, că dacă există, să-i facă cel mai mare rău; el nega veșnicia și judecata cu vorbele cele mai obraznice. Ascultătorii ascultau încordați și pe când vorbitorul s-a așezat, au izbucnit ovații puternice.

Credinciosul voia deja să pășească în față pentru a apăra onoarea Domnului său, când s-a sculat un bărbat și a spus următoarele: „Nu voi combate argumentele vorbitorului și nici nu voi critica prelegerea lui. Doar voi povesti o istorioară, din care să trageți o concluzie.

Ieri mergeam pe malul acestui râu; am văzut pe valurile lui un bărbat tânăr într-o barcă ce mâna exact spre vârtej. Sărmanul om, neștiind să conducă barca, nu era în stare s-o ducă la mal. În spaima lui a renunțat să-și mai salveze viața, a îngenuncheat în barcă și striga cu disperare: „O, Dumnezeule, îndură-Te de sufletul meu! Dacă trupul meu nu poate fi salvat, îndură-Te de sufletul meu!” Astfel a implorat har și iertare pentru Numele lui Hristos și cerea cu seriozitate ca sângele răscumpărător al lui Isus să fie spre folosul lui. – M-am aruncat în râu, am ajuns barca, am dus-o la mal și i-am salvat viața. Acest bărbat tânăr tocmai v-a ținut cuvântarea și și-a blestemat Creatorul!”

Așadar, aici este dată o dovadă limpede că ateii și batjocoritorii cântă pe marginea mormântului un alt cântec decât atunci când au teren solid sub picioare. Totuși, din nefericire este adevărat că există și oameni care sunt așa de împietriți, încât rămân neclintiți până la capăt în vrăjmășia lor față de Dumnezeu, chiar și sub cele mai serioase și mai deslușite pedepse ale lui Dumnezeu. De curând, în B. s-a îmbolnăvit de cancer la limbă un ateu și batjocoritor brutal, care trecuse deja de 60 de ani. El a ajuns în mâna unui medic credincios, care se ruga mult, care i l-a mărturisit pe Isus și seriozitatea veșniciei și l-a trimis pentru operație într-o clinică dintr-un mare oraș din apropiere. Operația a reușit, astfel încât de data aceasta i-a fost tăiată numai jumătate din limbă și bărbatul mai poate vorbi.

Dar în ciuda acestui limbaj deslușit al lui Dumnezeu, el nici după operație nu s-a întors la Dumnezeu cu pocăință, ci a continuat cu jumătatea lui de limbă să-L defăimeze pe Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu și poporul Lui. Nu trebuie să fii profet ca să prezici că Dumnezeu va isprăvi cu acest om – dar când auzi așa ceva, nu simți că trebuie să adori minunata slavă și minunatul har al lui Dumnezeu, care-l poartă cu o asemenea îndelungă-răbdare pe un păcătos împietrit?

Când Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit, mulți batjocoritori au ieșit pe porțile Ierusalimului, școliți și neșcoliți. În fața Fiului răstignit al lui Dumnezeu și-au deschis inima și buzele pentru a-L batjocori pe Acela care i-a iubit nemărginit de mult. Ei au umplut până la refuz paharul suferințelor Domnului, cu otrava amărăciunilor lor. Dar când s-a lăsat întunericul în plină amiază și s-a cutremurat pământul deoarece Creatorul lui murea pe cruce pentru păcătoșii pierduți, atunci acei batjocoritori s-au bătut cu pumnii în piept și s-au întors în cetate conștienți că acest eveniment de la Golgota încă n-a ajuns la sfârșit, că încă o judecată întunecată și groaznică va năvăli peste acest popor nefericit și asupra cetății Ierusalim. Judecata peste Israel a venit și este departe de a se fi sfârșit.

Spune-le apăsător și liniștitor defăimătorilor și batjocoritorilor din odăile cazărmilor, din cârciumi, din trenuri că istoria vieții lor nu se încheie aici pe pământ, ci în acea zi a judecății, când vor fi citite din cărțile dumnezeiești toate cuvintele lor defăimătoare și batjocoritoare. Atunci va vedea

fiecare tot puhoiul de păcat și de devastare pe care el l-a făcut cu vorbele lui hulitoare. El îi va vedea pe toți oamenii care n-au mai putut apuca harul, pentru că le-au fost răpite teama de Dumnezeu și credința, prin batjocurile nelegiuite

Un sărman bărbat bolnav se târa în două cârje pe acostamentul noroios. Atunci a venit un om barbar și i-a smuls ologului prin lovire ambele cârje, astfel că acesta zăcea acum neajutorat în murdărie; acela a plecat râzând batjocoritor mai departe. Nu este aceasta îngrozitor de meschin? Aceasta este imaginea unuia care-L tăgăduiește pe Dumnezeu, care fură altora credința prin vorbiri batjocoritoare. El își urmează drumul râzând batjocoritor – dar oamenii care în păcatul și în necazul lor nu mai au un refugiu la Dumnezeu oricărui har, zac la pământ distrugându-se și disperând.

Pentru un om care are darul deosebit al glumelor batjocoritoare, este așa de ușor să-i provoace pe alții să râdă și să-i atragă de partea lui. Dar Dumnezeu spune: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă pe calea păcătoșilor și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori;” (Psalmul 1,1-3). Te sfătuiesc, te rog, rupe relația și prietenia cu batjocoritorii, păzește-te de ei! Te faci părtaș la păcatele lor prin aceea că îi ascuți, că râzi și tu și că nu depui mărturie pentru adevăr. Scoală-te, nu te teme, ieși afară! Într-o asemenea societate ești în primejdie de a fi tras în jos, în vârtejul celor nelegiuiți. Când un vapor mare este gata să se scufunde, bărcile de salvare în care se află echipajul și pasagerii trebuie să se grăbească să se îndepărteze, altfel, vaporul care se scufundă îi va trage în adâncuri.

Satan a făcut în zilele de astăzi o cale lată pentru defăimători și batjocoritori, căci poți să-L batjocorești nepedepsit pe Isus și credința. Cărțile și ziarele se îndeletnicesc cu această afacere satanică la fel ca și cercurile chefliilor. Sute de oameni absorb râzând această otrăvă; și care este urmarea? Când vine necazul, boala, nenorocirea, sărăcia, atunci oamenii n-au nici o credință în Dumnezeu, nici un Salvator căruia să I se roage. Cuvântul lui Dumnezeu ricoșează de la inimile împietrite – unul întinde mâna după sticla de coniac și altul după funie, iar sfârșitul este o moarte disperată, deznădăjduită. O, de l-am putea duce pe un asemenea hulitor la patul morții unui om care vede cu ochii deschiși spaimele veșniciei și totuși nu mai poate crede în har!

Hulitorii presupun întotdeauna că nu este de față nici un creștin adevărat, iar pe creștinii adevărați îi numesc: fățarnici, proști și babe. Pentru a-L putea mărturisi pe Isus în fața vrăjmașilor Lui, **trebuie să fi avut parte de El**. Te-ai plecat tu cu marea povară a anilor tăi pierduți și cu toate nenumăratele tale păcate, în fața Domnului prezent, cerând har? Numai un creștin convertit poate să se împotrivescă batjocoritorilor și hulitorilor ca un martor victorios. El trage sabia, Biblia, și le strigă: „Este scris: **defăimătorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu!**”

Și totuși mai este har și pentru unii ca aceștia, dacă se întorc cu pocăință la Isus. Muncitorul J. din fabrica din S. fusese un astfel de defăimător și batjocoritor. El a folosit superioritatea înțelepciunii lui, pentru a le răpi credința prietenilor lui – dar apoi l-a apucat harul lui Dumnezeu. El a venit la Isus și a găsit pace. Apoi s-a îmbolnăvit prietenul lui necredincios; trăgea să moară. J. l-a vizitat și a trebuit să asculte acuzația îngrozitoare a prietenului său disperat: mi-ai furat credința! Totul părea zadarnic; bolnavul a refuzat orice consolare și orice nădejde. J. a plecat de acolo cu adâncă durere; era gata să dispere. El a luptat cu Dumnezeu pentru acest suflet nemuritor, pentru care el purta responsabilitatea. A doua zi s-a întors. Ce schimbare! – Intrase pacea lui Dumnezeu, Cuvântul harului și-a făcut lucrarea; muribundul putea să-L laude pe Isus și a plecat în pace la Salvatorul lui.

Nr. 13

TREBUIE SĂ MURIM?

„Pentru ce vreți să muriți?” (Ezechiel 33,11)

În H., în decembrie 1902, un profesor vestit a ținut o prelegere despre problema: **de ce trebuie să murim**. El a explicat, așa cum relatea ziarul, cu argumente științifice necesitatea fatală a morții. La întrebarea: de ce îmbătrânim și de ce cu trecerea anilor devenim mai slabi? a răspuns vorbind despre circulația sângelui, deoarece mai întâi elasticitatea vaselor sanguine se reduce prin activitatea lor neîntreruptă, prin care, apoi, inima nu mai este în stare să pompeze sângele înainte prin artere. Să amintim aici că această activitate este, în realitate, una de admirat. Inima omenească bate de 70 de ori pe minut, de 4200 de ori pe oră, de 36 792 000 pe an. Fiecare bătaie a inimii trimite în corp cam 44 de grame de sânge; aceasta înseamnă 3080 de grame pe minut, 184,8 kilograme pe oră, 88.7 chintale (veche măsură pentru greutate, de 50 de kilograme) în fiecare zi.

Ce activitate uriașă a avut inima unui om de 70 de ani! Într-adevăr, psalmistul avea dreptate când Îl adora pe Dumnezeu cu cuvintele: „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor și admirabil!” Acel profesor nu-L admira atunci pe Creator, ci deplângea uzura inevitabilă a organelor omenești. El argumenta necesitatea morții cu nenumăratele, în parte inevitabilele greșeli ale unor oameni împotriva regulilor sănătății. Orice extenuare – așa explica el – să fie evitată, deoarece acționează dezavantajos asupra inimii și de aceea **este un pas spre mormânt**. Dar la fel de dăunător este orice exces de efort intelectual, orice enervare sau zguduire sufletească, deoarece și acestea ne grăbesc sfârșitul. Dar învățatul a explicat: „Cu toate măsurile de siguranță noi putem **doar să amânăm moartea** și nu s-o împiedicăm; ea va veni la nevoie și fără o boală deosebită. Nu putem scăpa de sclerozarea arterelor, căci munca și grijile, plăcerea și suferința, dragostea și ura, toate sunt notate exact pe vasele noastre sanguine și în cele din urmă sunt prezentate ca notă de plată, pe care va trebui s-o plătim cu moartea.” Reportajul din ziar se încheia astfel: „Aplauze din belșug l-au răsplătit pe vorbitor pentru expunerea lui interesantă.”

Să fie oare posibil ca un om inteligent să emită în fața uni public instruit asemenea afirmații, că am putea amâna moartea, în timp ce acest musafir nepoftit intră la bogați și la săraci și frânge de atâtea ori tinerețea înfloritoare acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit și unde nu poate fi vorba despre scleroza vaselor de sânge?

Acum câteva luni, la Str. ședeau o societate festivă la banchet. Se sărbătorea plecarea colonelului, care fusese avansat în grad de general și mutat. Unul dintre cei mai bogați și mai distinși bărbați din oraș, care-și avea locul aproape de cel sărbătorit, un bărbat în anii lui cei mai buni, și-a pierdut dintr-odată cunoștința, a fost dus în camera învecinată și a murit în timp ce alături continua festivitatea într-o muzică zgomotoasă. Acest bărbat n-a fost răpus nici de greutatea și de eforturile vieții, nici de sclerozarea arterelor, ci a murit pentru că timpul lui de har a expirat; moartea lui neașteptată trebuia să fie o predică pentru tot orașul, despre aceea că moartea nu poate fi amânată.

De fapt, există vreun om care ar putea ține departe de el necazurile și șocurile psihice? Întrebă-i pe domnitorii de pe tronurile lor, întreb-o pe slujnica din grajd! Ce să spunem despre sfatul de a ne păzi de excesele de efort, pentru că ele grăbesc moartea? Oare nu furnizează bătrânii viori ca-n tinerețe dovada contrariului, când sunt căliți în duh și-n trup într-o viață de necazuri și lupte?

Mareșalul Schwerin avea 72 de ani când în lupta de la Praga a coborât de pe cal și cu steagul în mână, cu putere tinerească le-a arătat grenadierilor lui drumul spre victorie; lovit de moarte de

patru proiectile de tun cu mitralii, s-a prăbușit sub steagul lui. El n-a plătit nici un tribut vârstei și n-a privit moartea ca pe „o necesitate fatală”, căci era un creștin adevărat, care-L cunoștea pe Mântuitorul lui. Numărul acelor care mor de slăbiciunea bătrâneții sau de scleroza vaselor este așa de mic, încât, de fapt, nu este nevoie să vorbim despre mulțimea oamenilor; căci din 500 de oameni, întotdeauna numai unul atinge vârsta de 80 de ani, iar din 100 născuți, 94 mor înainte să fi apucat al 60-lea an. Dimpotrivă, Dumnezeu le-a promis acelor care se încred în El: „Ei vor aduce rod și la bătrânețe, vor fi plini de sevă și verzi.” (Psalmul 92,14).

Acea prelegere conținea în prezentarea ei științifică și fraza: „Moartea este plata păcatului, dar și prietenul tăcut, care, după eforturi înverșunate și muncă grea, ne ia compătimitor în brațe și ne aduce odihna căutată adesea zadarnic în viață.” Ah, ce amăgire! Cum poate fi plata păcatului un prieten compătimitor, care ne va conduce la odihnă – păcatul cere pedeapsa, vina provoacă judecata. „După cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (compară cu Romani 5,12) – și tu, și tu! Din cauza păcatului tău ai fost dat pradă morții! Memoria ta ți-a păstrat păcatul, iar conștiința ta ți-l dovedește. Dar ascultă: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Tu trăiești în lumea morții și ești dat pradă morții.

Moartea trupească, prima moarte, te va conduce în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, unde-ți vei găsi dreapta sentință pentru că ai păcătuit; verdictul sună așa: **Moarte veșnică!** – nu să devii nimic, ci să mori pentru totdeauna în iazul de foc! Înțelege toată gravitatea situației tale și apoi lasă să ți se țină o prelegere mai bună. Ascultă: **nu trebuie să mori! Vei trăi veșnic!** În această lume a morții s-a arătat viața, o Persoană minunată, măreață, reală, care spune: „**Eu sunt viața**” (Ioan 14,6). Este Isus, Fiul lui Dumnezeu, care mărturisește: „Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată” (Ioan 11,25-26). Pricipe această realitate minunată, că pentru tine s-a arătat viața! În același verset care începe cu „**Plata păcatului este moartea**”, concluzia spune: „**Darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru**” (Romani 6,23 textual). Da, Dumnezeu L-a trimis în lumea aceasta muritoare pe Isus Hristos, Fiul Său. „În El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o” (Ioan 1,4-5).

În ciuda oricăror boli, nenorociri și decese, în ciuda tuturor cimitirelor și înmormântărilor, toată creștinătatea de nume ține o sărbătoare a bucuriei: Crăciunul! Oamenii își trimit cadouri, mărturisesc cu vorba și cântecul: **Hristos S-a născut, viața a apărut!** „Iată, vă aduc o veste bună ... Astăzi vi S-a născut un Mântuitor.” Și totuși - aceiași oameni care țin sărbătoarea bucuriei, pentru că viața veșnică S-a ivit în lumea morții – aplaudă și mulțumesc pentru prelegerea interesantă când un profesor le explică: toate nu te vor ajuta cu nimic, tu trebuie să mori. Dacă întrebăm pe cineva: ai găsit viața?, el răspunde: trebuie să mor! Dacă-i spunem: vino la Isus și vei trăi! el răspunde: nu pot, n-am timp, poate mai târziu vreodată.

O, tu, dragă omule dat pradă morții! Pentru ce vrei să mori? Întoarceți-vă și veți trăi! Fie că ești tânăr sau bătrân, sănătos sau bolnav, harul lui Dumnezeu îți oferă viață autentică, vrea să te elibereze de orice vină. Inima ta va fi foarte fericită! Moartea va fi preschimbată pentru tine în intrarea în viața veșnică. Toate greutățile care-ți ies în cale, suferința și necazul, nu mai trebuie să fie pentru tine o grăbire a morții, ci o favorizare, o adâncire și o pregătire pentru viața veșnică. Nu vrei să sărbătorești această sărbătoare minunată, de a te întoarce la Isus?

Tu, cel ce moartea-i meritat,
Tu poți viața moșteni,
Când liberat de vină și păcat,
Copil al lui Dumnezeu devii.

Tu, ce Cuvântul I-ai respins,
Primește-L azi și fii convins,
Că veșnic Îl vei lăuda!

Nr. 14

ULTIMA AVERTIZARE

„Într-o clipă ei mor; chiar la miezul nopții poporul se cutremură și se duce și cei puternici sunt luați fără mână (adică, fără amestecul mâinii vreunui om). Pentru că ochii Lui sunt asupra căilor omului și El îi vede toți pașii.” (Iov 34,20-21)

Unui miner tânăr i-a fost oferită în timpul unei plimbări de duminică după-amiază, de către un străin, o revistă care purta titlul: „La timpul potrivit”. În timp ce acela care a primit-o citea cu glas tare titlul, cel care i-o dăduse a spus: „Da, prietene, la timpul potrivit! Doar nu vreți să ajungeți prea târziu pentru cer!” Minerul, un bărbat înalt, tânăr, plin de putere și sănătate, n-a râs și n-a batjocorit, ci a mulțumit cu seriozitate cordială. Două zile mai târziu, marți seara, cel care dăduse foaia a fost chemat deodată afară din locuința lui, pentru a veni în grabă la acest miner, care zăcea muribund. Omul care l-a chemat i-a povestit pe drum ce se întâmplase. Tânărul miner urcase dimineața, ca de obicei, în colivia transportatoare, pentru a fi lăsat în adânc împreună cu camarazii lui. Înainte ca liftul să fi atins definitiv podeaua minei, el a sărit din acesta; el făcuse aceasta deja de multe ori, fără a se teme de vreo primejdie. Dar de data aceasta i-a alunecat piciorul. Colivia care cobora, închidea jos un chepeng de fier; pe acest element dur a stat până a fost tras din nou sus. Ca urmare a alunecării piciorului, tânărul miner n-a reușit destul de repede să sară în lături; chepengul care se închidea l-a prins și l-a presat de peretele puțului. La semnul minerilor îngroziți, colivia transportatoare a fost ridicată repede, firește, din nou, dar greutatea uriașă i-a spart pieptul sârmanului lor camarad. După declarația medicului, accidentatul nu putea să mai trăiască decât câteva ore.

Ce spectacol le-a fost oferit privirilor celui care a intrat! Bărbatul puternic pe care îl văzuse abia cu două zile înainte în toată puterea tinereții lui, zăcea acolo neajutorat, incapabil să rostească un cuvânt, horcăind înfundat, luptându-se să respire. O paloare de ceară îi acoperea fața; ochii îi ieșiseră mult din orbite, un geamăt dureros se smulgea din când în când din pieptul chinuit; tânăra lui soție stătea aplecată peste el – numai o săptămână durase fericirea lor conjugală! – Nici o lacrimă alinătoare nu-i uda obrații; nenorocirea venise prea dintr-odată, durerea era prea puternică! Mesagerul lui Isus, care pășea acum la patul morții, i-a vorbit afectuos muribundului despre Acela care-l caută de mult, iar acum, în ceasul acesta întinde spre el mâini de har. Apoi, tânăra femeie, prietenii celui accidentat împreună cu mesagerul lui Dumnezeu și-au plecat genunchii printre lacrimi, pentru a-L chema pe Dumnezeul cel viu, ca El să salveze încă în al unsprezecelea ceas sufletul muribundului și să-i dăruiască iertare și pace prin credința în sângele vărsat al Mielului. Când s-au ridicat de la rugăciune, în trăsăturile muribundului se produsese o schimbare izbitoare. Ce-i drept, pe fața lui mai era paloarea morții și expresia suferinței trupești; dar o însenina o rază luminoasă de speranță, deznădejdea dispăruse. Printr-un semn a cerut o gură de apă; soția lui i-a ridicat blând capul și l-a lăsat să bea dintr-un pahar care stătea pregătit. Apoi s-a ridicat puțin mai mult și a spus cu voce limpede și cu ochii îndreptați în sus, ca și când L-ar fi văzut pe Acela cu care vorbea: „La timpul potrivit! – Dumnezeule, îndură-Te de mine, păcătosul, în Numele lui Isus Hristos! Amin.” Abia zburaseră ultimele cuvinte de pe buzele lui, când capul i-a căzut înapoi pe perine; încă un suspin ușor, un horcăit scurt și – tânărul miner a decedat și a fost primit în bucuria Stăpânului său ca un păcătos îndreptățit.

Când acest bărbat a pășit în acea duminică peste pragul unei noi săptămâni, nu s-a gândit că sfârșitul căii sale pământești ar putea fi atât de aproape. Nici cel mai slab semn nu indica aceasta și totuși n-a mai avut de trăit decât vreo cincizeci de ore. Acea revistă pe care a primit-o, a fost ultima avertizare. Prietene, tu tocmai treci pragul unui nou an. Acest text n-ar putea fi și

el pentru tine **ultima avertizare?** Vino la Isus! Este încă timpul harului. Și tu poți găsi mântuire și pace în Isus; dar numai în El și în credința în sângele Lui vărsat. Să se poată spune și despre tine: **„La timpul potrivit!”** Nu pune acest text cu indiferență la o parte! Nu amâna mai mult! Nu știi dacă-ți va fi dăruită o altă zi pentru pocăință. **„Astăzi”**, spune Cuvântul, „dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Nu spune: **mâine!** Nu te gândești: **mai este timp!** Mii de oameni au gândit și au vorbit așa înaintea ta; ei au amânat zi cu zi, până a fost prea târziu și i-a răpit moartea. De aceea, lasă-te avertizat; nu-ți împietri inima! **„Acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii.”** **„Țărână ești și în țărână te vei întoarce!”** În drumul tău, fiecare an este o piatră kilometrică – tu nu știi dacă este ultima înaintea porții veșniciei.

Când vei citi următorul ziar, numără câte cazuri de oameni sunt scrise în el, care au trebuit să moară brusc împotriva oricărei așteptări omenesti: unul printr-un accident de cale ferată, altul prin naufragiu, aici prin comoție cerebrală, acolo prin prăbușirea schelei. Ia ce ziar vrei tu; vei găsi în fiecare, zilnic predica lui Dumnezeu: „Rânduiește-ți casa, pentru că vei muri.” Până acum ți-ai zis: Da, aceștia sunt alți oameni, nu eu! Găsești că este foarte captivant să citești despre scufundarea unui vapor, unde 500 de oameni pier în câteva minute. Simți un fior tăcut; dar este totuși foarte interesant să citești despre moartea atâtor oameni și în plus bucuria: **eu trăiesc - eu sunt departe de lovitură! Dragă prietene, te înșeli; ești foarte aproape de mormânt!** Te amăgești – îți va veni repede rândul. Ceea ce citești în ziar este numai o aducere aminte a lui Dumnezeu: Memento mori! (Adu-ți aminte că vei muri!) Din nenorocire, în ziarul tău rămâne nemenționată realitatea că Dumnezeu, în dragostea Lui, le trimite atâtor oameni încă o ultimă avertizare înainte ca ei să moară, ca să se întoarcă la Isus pentru a-și salva sufletul înainte de a fi prea târziu. Pentru a-ți salva sufletul, El îți trimite un mesaj ca să te întorci la Isus, ca să fii scăpat de toată vina ta și să primești viața veșnică.

Doi ucenici binecuvântați ai lui Isus au călătorit acum mai mulți ani la Emden, pentru a propovădui acolo vestea harului. Drumul i-a dus într-o zi într-o prăvălie, nu departe de locuința lor. După terminarea cumpărăturilor au vorbit cu vânzătorul despre mântuirea sufletului său. Unul dintre cei doi credincioși i-a dat o revistă care trata despre salvarea păcătosului. Tânărul bărbat s-a dovedit a fi un om bine educat, care a intrat în discuție, dar a exprimat părerea că în tinerețea lui încă nu este așa de grabnic să se decidă pentru Isus. Când în dimineața următoare cei doi bărbați stăteau la cafea, au observat că niște oameni fug în grabă în josul străzii; au întrebat ce se întâmplase și au auzit că în acea prăvălie vânzătorul era mort, lovit de apoplexie, găsit sub tejghea. Era același bărbat tânăr care în după-amiaza dinainte crezuse că încă nu este grabă să se convertească. Cine va îndrăzni să caracterizeze ca pe o întâmplare faptul că numai câteva ore înaintea acestei morți neașteptate, doi slujitori experimentați ai lui Dumnezeu, care veniseră dintr-un ținut foarte îndepărtat, au trebuit să vorbească cu acest tânăr despre mântuirea sufletului său și să-i pună în mână o revistă care-i spunea simplu și limpede calea vieții? Abia veșnicia va dovedi ce a răspuns inima lui la mesajul lui Dumnezeu. Dar că acesta a fost un mesaj al lui Dumnezeu, aceasta n-o poate contesta nimeni.

Și această pagină va fi pusă în mâna mai multor oameni, pentru care este **ultima avertizare** înainte de moartea lor. Ea vorbește conștiinței tale; tu știi și simți că așa cum ești, nu poți să apari înaintea Dumnezeului sfânt. Dacă mori neîmpăcat, ești **pierdut pentru totdeauna!** Vino cu toată vina și povara ta la Isus, care a purtat pedeapsa și pentru toate păcatele tale!

Nr. 15

CE POATE HARUL

„Dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5,20)

Pe vremuri, pe orice monedă, în jurul efigiei domnitorului era inscripția: Dei Gratia – prin harul lui Dumnezeu – împărat al Prusiei sau al Angliei și așa mai departe. Am citit despre un soldat al cărui suflet și viață trupească au fost salvate prin aceea, că un glonț l-a nimerit în punga de bani de la piept și anume, într-o monedă de argint pe care erau cuvintele: Dei Gratia – prin harul lui Dumnezeu. „Da,” și-a zis el, „într-adevăr așa este; viața mea a fost păstrată prin harul lui Dumnezeu.” Începând de atunci a căutat harul lui Dumnezeu pentru sufletul lui, pentru a fi salvat din mocirla păcatului său.

Orice creștin adevărat seamănă cu o monedă pe care Isus Hristos Își întipărește efigia sub care scrie: Dei Gratia – **prin harul lui Dumnezeu**. Dar toți avem o reprezentare prea neînsemnată **despre puterea harului**. Predicatorul Spurgeon povestea cum a venit la el un tată bătrân, al cărui fiu, în loc să fie sprijinul bătrâneții lui, s-a aruncat în păcat și rușine și apoi a plecat în America. Tatăl a primit de acolo următoarea scrisoare: „Dragă tată, sunt aici în America. Am găsit un post bun; Dumnezeu m-a binecuvântat. Te rog din inimă să-mi ierți răul înmii pe care l-am făcut și marea durere pe care ți-am pricinuit-o; căci lăudat fie Dumnezeu: L-am găsit pe Mântuitorul. A fost așa: în acea zi în care am vrut să plec în America, n-am plecat încă. Deci, pentru că încă mai aveam timp, m-am dus să văd hala lui Spurgeon. (Predicatorul Spurgeon avea în Londra o hală mare, unde încăpeau mai multe mii de oameni pentru a asculta evanghelia. Această hală, numită „tabernacul”, era mereu arhiplină.) Am intrat și atunci mi-a ieșit Dumnezeu în întâmpinare. Spurgeon spunea printre altele: **Poate este aici vreun fiu dezertat; o, Domnul să-l atingă prin harul Lui! Și aceasta m-a lovit.**”

Deci dacă un cuvânt al harului lui Dumnezeu este în stare să biruiască un păcătos pierdut, să-l smerească în pocăință și să-i reînnoiască viața, atunci pleacă-te dacă Dumnezeu vorbește astăzi inimii tale. Ascultă acest cuvânt minunat: „Unde păcatul a prisosit (textual: este abundent), harul a prisosit și mai mult (textual: este copleșitor).”

N-a devenit păcatul abundent în viața ta? Meditează la viața ta! Gândește-te la nenumăratele tale gânduri, vorbe și fapte păcătoase, începând cu prima ta minciună, până la ultima ta imoralitate! N-a fost viața ta o mocirlă de egoism, înstrăinare de Dumnezeu și nerecunoștință? Dar oricât de adâncă ar fi mlaștina aceasta – harul lui Dumnezeu, arătat în Hristos, întinde mâna după tine! Tu trebuie să afli că harul, care a putut să-L dea pe singurul Fiu pentru păcătoșii pierduți, este pentru oricine crede mult mai copleșitor decât orice putere și povară a vinei păcatului său.

Oare există oameni în îndărătnicia lor, în neînduplecarea și împietrirea lor, care sunt atât de deznădăjduit înstrăinați de Dumnezeu, încât trebuie să-i abandonăm? Dragostea crede, speră și suportă totul; dragostea spune: nu trebuie abandonat! La Dumnezeu mai este nădejde acolo unde noi n-o vedem.

O creștină nobilă și altruistă, pe care am cunoscut-o personal – așa povestea un martor de încredere - avea un fiu care se împotriva îndărătnic tuturor avertizărilor materne. Tânărul părea foarte împietrit. Într-o zi a părăsit casa părintească și a plecat pe mare, fără a-și lua măcar rămas-bun de la devotata lui mamă. Acum era pentru mama lui într-adevăr: **un fiu pierdut**. În prima lui călătorie, în timpul unei furtuni mari stătea batjocorind și blestemând pe covertă; el era prea rău chiar și pentru marinari. Deodată corabia s-a înclinat foarte tare pe o parte, tânărul nelegiuit și-a pierdut echilibrul și a zburat peste bord în marea întunecată, vuitoare. Îndată a fost lăsată o barcă în mare și cu mari primejdii au reușit să-l ajungă pe cel accidentat; aparent mort a fost tras

pe valuri și adus pe corabie. Mult timp au rămas zadarnice ostenele medicului corăbiei de a-l readuce la viață, așa încât căpitanul deja s-a întors și a spus: „Pregățiți-l pentru înmormântare!” – Dar medicul corăbiei a continuat cu încercările de resuscitare. În sfârșit, celui crezut mort i-a scăpat un suspin, a deschis ochii. Primul cuvânt care i-a ieșit de pe buze a fost: **„Isus Hristos mi-a salvat sufletul!”**

Când și-a revenit în puteri, a povestit că în clipa în care a fost azvârlit în mare, toate păcatele lui au roit în jurul lui ca o armată de demoni; el a simțit cum este mânat în abisul veșnic. Dar subit i-a trecut prin gând versetul pe care mama lui îl învățase deja de timpuriu: „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1,15). „Cum mă scufundam eu așa,” a continuat el, „în jos, în binemeritata judecată veșnică, m-am aruncat în brațele întinse spre mine ale Mântuitorului și El m-a acceptat!”

Fiul pierdut, care fusese salvat astfel spre gloria minunatului har, a propovăduit încă 15 ani evanghelia scumpă a lui Dumnezeu, împreună cu povestitorul acestei întâmplări, până la timpuria și fericita lui plecare acasă.

Ce Dumnezeu minunat este Acela, care după îndurarea Sa îl salvează din adâncurile păcatelor sale pe păcătosul murdar, vrăjmaș lui Dumnezeu, și apoi îl onorează atât de mult, încât El curăță și reînnoiește o viață total pierdută. Aici privim adânc în minunea harului: un hulitor și un blestemător, un rob al păcatului devine un martor binecuvântat al lui Isus Hristos. Să nu spui referitor la un curvar, la un adulter, la un escroc, la un bețiv chemat de multe ori și avertizat de multe ori: este imposibil ca el să se întoarcă la Isus! La Dumnezeu un singur lucru este imposibil, și anume acesta: „Estre imposibil ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6,18).

Sunt aici mame care se roagă, care plâng după fii pierduți? Mama credincioasă să continue să strige către Dumnezeu; tu, tată credincios, stăruiește în rugăciune, crede că Domnul este capabil de lucruri mari! Sunt aici femei care în maltrătarile și brutalitățile zilnice ale bărbaților lor beți își udă în fiecare seară perina cu lacrimi, în timp ce ele, smerite, aștern înaintea lui Dumnezeu această singură rugăciune, în mii de cuvinte și suspine ale inimii: „Doamne, salvează-mi bărbatul din adâncurile păcatului său!”? Crede! Perseverează! Învinge prin credință!

Cât de nespus de valoros este sângele lui Isus! Păcătosul pocăit care crezând, Îl omagiază pe Mielul de la Golgota, este deplin spălat. Harul își întinde mâinile spre toți – și **spre tine!** Ești tu salvat? Te-ai lăsat apucat de mâinile harului? Caută-ți refugiul la acest Mântuitor; El vrea să reînnoiască și viața ta; și tu trebuie să devii ceva spre onoarea Lui. Vino așa cum ești; ai voie să lași jos în fața lui Isus toată vina ta. Tu nu poți să-I aduci nimic altceva decât păcatele tale și anii tăi iroșiți.

Harul lui Dumnezeu vrea să-și atingă ținta: **salvare și reînnoirea vieții!** Vrei și tu lucrul acesta? Nici slăbiciunea ta, nici răutatea ta, nici munții păcatelor tale nu te exclud din har, dacă tu cauți sincer harul. Dar există lucruri care sunt obstacole pentru har, de exemplu: neînduplecarea, dragostea pentru lume, indiferența, automulțumirea, mândria virtuții, nesinceritatea, stăruirea conștientă în păcatul favorit și îndărătnicia față de Dumnezeu și de Cuvântul adevărului. Nenumărați păcătoși încăpățânați țin închisă ușa inimii pentru Mântuitorul care bate, prin aceste piedici. Dar ce face Dumnezeul oricărui har? Pe căile minunatei Sale guvernări și disciplinări, El se străduiește cu încercări adânci să biruiască în inimile oamenilor toate aceste rezistențe. Harul vrea să triumfe peste cea mai întunecată putere a răului.

Ce mare este vina unui păcătos care se împotrivește acestui har! O, nu face lucrul acesta! Smerește-te înaintea harului lui Dumnezeu!

Nr. 16

ÎȚI CAUȚI FERICIREA ACOLO UNDE NU POATE FI GĂSITĂ

„Cine mă găsește, găsește viața.” (Proverbe 8,35)

Ai văzut vreodată oameni fericiți cu adevărat? Adică asemenea oameni care în viața lor zilnică, în casele lor, la munca lor nu numai că sunt mulțumiți, ci pot mărturisi că posedă o fericire de nezdruncinat? Lasă-te odată condus la patul unei tinere bolnave, care datorită anilor lungi de nenumărate ceasuri de durere, a trebuit permanent să-și simtă trupul bolnav, slab. Când într-o seară stătea lângă ea tatăl ei, mișcat de compasiune, fiica l-a îmbrățișat cu brațul și i-a spus plină de bucurie: „Tată, dar eu sunt fericită!” Ea avea o fericire indestructibilă, care era mai puternică decât durerile și suferința, pe care n-o puteau zdruncina nici boala, nici moartea. Da, aceste încercări n-au făcut decât s-o adâncească și mai mult în conștientizarea bogăției și fericirii pe care o posedea. Ea era proprietatea scump plătită a lui Isus, un copil iubit al lui Dumnezeu, iar aceasta o făcea nespus de fericită. Și tu cauți fericirea. Oare nu este aceasta dorința ta, dorul tău poate necunoscut până acum și totuși atât de profund, că vrei să devii cândva cu adevărat fericit? Nu este acesta un mesaj ceresc, că această fericire se poate găsi deja aici pe pământ, că stă pregătită pentru tine?

B., fiul unui moșier bogat, era un călăreț excelent, un vânător experimentat, vâslaș iscusit. Bani avea atâția câți voia să cheltuiască. Ce îi lipsea acestui bărbat tânăr, care avea și cultură și o bună educație? Îi lipsea, cu toate că nici el nu știa, **viața din Dumnezeu, nădejdea și pacea.**

Când B. a plecat într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, la punctul de pândă cu pușca de vânătoare pe umăr, cu câinele lângă el, l-a întâlnit un om bătrân din sat, care i-a urat de bine respectuos tânărului domn și i s-a dresat cu cuvintele: **„Ah, tinere domn, vă căutați fericirea acolo unde n-o veți găsi niciodată.”**

B. a plecat repede pe drumul lui fără să răspundă – ce să și spună? Dar cuvântul pe care tocmai îl auzise, nu i-a mai dat pace. O nouă lume a ideilor a început în lăuntrul lui: Eu caut fericirea? Și încă n-aș fi găsit-o? Nu este aceasta fericire: sport, distracție bună, bunăstare? Firește, viața aceasta va ajunge odată la capăt - și apoi ce? În aceste gânduri s-au amestecat curând amintiri despre multe care în trecutul lui n-au fost totuși nevinovate și bune. Acuzațiile și scuzele își alternau vorbele mute și replicile, dar tot mai multe pete negre ieșeau la iveală din trecutul lui. Fără să fi tras un foc, a plecat deprimat acasă. Micul dejun gustos nu i-a plăcut; îndată ce a fost posibil, s-a retras în camera lui. Se întreba dacă religia pe care a avut-o până acum îi oferea într-adevăr mângâiere și putere. Trebuia să spună sincer: nu. Păcatele și fărădelegile lui stăteau înaintea lui și simțea că înaintea lui Dumnezeu era un păcătos vinovat.

Astfel au trecut câteva zile. B. se adâncea tot mai mult în nenorocirea lăuntrică; ba zăcea în genunchi înaintea lui Dumnezeu, ba medita apatic.

Creștinii credincioși au deseară adunare jos, în clădirea școlii. Oare ce se va vorbi acolo îl va putea ajuta și pe el să iasă din necazul lui? Dar cum ar putea el, „tânărul domn”, să meargă printre oamenii simpli? Ce vorbărie se va isca! Nu, aceasta nu merge. Și totuși, îl trăgea irezistibil acolo.

Aproape mecanic a întins mâna după pălărie și palton și s-a grăbit prin întuneric în jos spre sat. Din clădirea școlii se auzea cântând. B. s-a strecurat prudent sub fereastra deschisă. Aici putea să audă limpede unele cuvinte ale cântării:

Și pentru mine-a fost vărsat
Sângele scump – cred și-l primesc.
Chiar răul făcut l-a-ndreptat.
Isus muri, ca să trăiesc.

Ce fericiți trebuiau să fie toți cei care într-adevăr puteau să spună aceasta; cât de nenorocită și apăsată era inima lui! Aceia puteau **să cânte**, iar el putea doar **să suspine**.

B. s-a întors iar acasă, și mai nefericit decât înainte. Nu s-a băgat în pat, nu, ci a îngenuncheat iar și a strigat către Dumnezeu după har și îndurare, după salvare și eliberare. Când în sfârșit s-a luminat de ziuă, atunci a fost lumină și în inima lui. N-auzise el: „**Isus a murit pentru mine!**”? N-a suferit Isus pe cruce tocmai pentru cei nelegiuți, Cel drept pentru cei nedreți? Acum s-a ivit veșnica dimineață. Acest cuvânt scurt, plin de semnificații: „**Isus a murit pentru mine**” a fost cheia care i-a deschis privirea în dragostea lui Dumnezeu. El L-a recunoscut pe Dumnezeu, care nu L-a cruțat pe singurul lui Fiu, ci L-a dat pentru noi toți. „Pentru mine! Pentru mine!” se bucura inima lui fericită.

Oricât de matinal era, B. s-a grăbit în dormitorul părinților lui și le-a strigat: „Am înțeles, dragi părinți, am înțeles!” Dar părinții, care de câteva zile își vedeau fiul într-o dispoziție ciudată, se temeau că acesta și-a ieșit acum de tot din minți. Ei au ajuns în mare impas și încercau să-l convingă pe fiul lor să se bage iar în pat. Dar B. n-a lăsat să i se răpească bucuria; s-a grăbit în sat. Curând a ajuns la căsuța aceluia bărbat, ale cărui câteva cuvinte pe drumul lui spre observator au produs un efect atât de minunat. B. l-a salutat bucuros pe martorul uimit și încântat al lui Isus și i-a împărtășit că a găsit calea spre fericire, ba chiar fericirea însăși, că L-a găsit pe Isus.

Destul de repede s-a răspândit în sat vestea: „Tânărul nostru domn s-a convertit!” Aceasta a trezit ambele: bucurie și ranchiună amară. Și-n casa părintească a trebuit B. să audă câte un cuvânt dur și reproșuri violente. Dar el știa că era un privilegiu să îndure aceasta de dragul lui Isus.

A fost frumos cum tânărul bărbat L-a urmat pe Domnul începând din prima zi a convertirii sale și n-a mai cunoscut altă dorință, decât să-L iubească pe El, pe Cel care a murit cândva pentru el și pe care-L știa acum sus, la dreapta lui Dumnezeu, ca pe Marele lui Preot și Mijlocitor. Zâmbind și totuși cu seriozitate profundă își spunea uneori: „Dumnezeu a trecut cămila prin urechea acului” (Luca 18,25). Cerceta cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu și căuta fața lui Dumnezeu prin rugăciune în cămăruță și împreună cu alții; de asemenea, avea părtașie, fără teamă de oameni, cu aceia care aveau aceeași credință prețioasă ca el, primită de la Dumnezeu. Când l-a întrebat odată un creștin, care n-o rupsese așa de definitiv cu lumea ca el, de ce a renunțat așa de curând după convertirea lui la distracțiile și prietenii lui de mai înainte, B. a răspuns pe scurt: „Poarta a fost așa de strâmtă și calea este așa de îngustă, încât caii și căinii, flintele și prietenii au trebuit să rămână în urmă! Îl am pe Hristos; aceasta este suficient; sunt fericit!”

Oamenii se întrebă atât de des: **ce este, propriu-zis, convertirea?** Convertirea este răspunsul omului exprimat prin faptă și viață față de Dumnezeul sfânt, al Cărui cuvânt de har și a Cărui chemare de dragoste păcătosul le-a înțeles. Când lumina lui Dumnezeu bate în conștiința omului, când omul începe să-și simtă **păcatul ca pe o nenorocire, ca pe o durere**, atunci el poartă responsabilitatea dacă se scoală pentru a veni la Mântuitorul. Isus Își întinde brațele spre el pentru a-l elibera de ceea ce-l face nefericit: de **vină și păcat**. Răzbierea din lanțurile slujirii păcatului, ale atitudinii pământești, ale plăcerii lumești, ale egoismului, prin acel zid opritor și bariere, **pentru a ajunge cu orice preț la Isus, pentru a I se încredința Lui pentru timp și veșnicie** – aceasta este convertirea și aceasta este calea pe care un om, care a căutat zadarnic fericirea în lume, o găsește cu adevărat. Convertirea adevărată este însoțită de o mărturisire sinceră a păcatelor, întâi înaintea lui Dumnezeu, apoi și în fața acelor oameni împotriva cărora am păcătuit – astfel cade povara de pe inimă și intră în ea fericirea și pacea. Fericirea ta, prietene, cea indestructibilă, cea de nerăpitanu se găsește în vreo proprietate pământească, în succes, în onoare, în fericirea familială sau admirația oamenilor, nu, ea este în minunata, slăvita Persoană a Fiului lui Dumnezeu. Să te ști iubit și binecuvântat de El,

să-L iubești pe El, să-I slujești Lui și să trăiești pentru El – aceasta este fericirea. Vrei s-o ai? Întoarce-te din lume la Isus!

Nr. 17

TOTUL PENTRU ISUS

„Oricine va vrea să-și salveze viața, și-o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, și-o va salva.” (Marcu 8,35)

Sub împăratul roman Diocletian (a domnit din 284 până în 305), creștinismul era răspândit deja până departe în imperiul roman; și în armata romană existau printre cei mari și printre cei de rând mulți adepți sinceri ai lui Isus. Timp de câteva decenii creștinii au fost lăsați neasupriți, iar ofițerii și soldații creștini n-au fost siliți să participe la slujbele idolești sau să jertfească chipurilor idolești.

Totuși, în anul 298 împăratul Diocletian a poruncit că toți trebuie să participe la jertfele păgâne; de ziua de naștere a împăratului acest ordin trebuia să intre în vigoare, căci în ziua aceea aveau loc după datină, jertfe solemne și ospete după jertfiri, la care se consuma carnea animalelor jertfite. Curând mulți ofițeri atât superiori cât și mai mici au părăsit serviciul militar pe timp de război. Ei au renunțat la rang și la venit pentru a rămâne credincioși Domnului lor. Alții au declarat public că ei nu pot urma acest ordin din cauza conștiinței lor. Aceștia au fost condamnați la moarte. Din ultima categorie făcea parte centurionul (căpitan) Marcellus, din garnizoana Tingis (astăzi Tanger) din Africa.

Când acea sărbătoare a fost începută de către legiune cu jertfe și ospete, Marcellus a pășit în față și a declarat: „Disprețuiesc faptul acesta, să mă închin idolilor voștri de lemn și de piatră, care sunt idoli surzi și muți. Dacă milităria implică lucrul acesta, că trebuie să aducem jertfe idolilor, atunci arunc centura și bastonul. – Renunț la steag și nu mai sunt soldat.” Marcellus a plătit cu viața această mărturie curajoasă; plăcerea Stăpânului său ceresc a însemnat pentru el mai mult decât orice. Câțiva ani mai târziu, împăratul Diocletian a pricinuit prin promulgarea unor legi noi, o mare și sângeroasă prigoană creștină (303-305), în care nenumărați copii sinceri ai lui Dumnezeu și-au dat viața în chinuri, pentru a rămâne credincioși Domnului lor ceresc.

Acest Marcellus nu vorbea limba pe care astăzi o auzim atât de des de la creștinii fără tragere de inimă: „Trebuie să ținem seamă de împrejurări.” Nu, el știa cine este Isus în fața Căruia umbla; el cunoștea cuvântul: „Oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri.”

Ce trist când auzim oameni tineri, care mărturisesc că sunt creștini, că spun: „În ceea ce necesită afacerea, nu poți să procedezi după Biblie; trebuie să meargă după regulile comerciale. La muncă, în profesie, în familie, acolo unde tocmai sunt, trebuie să suport multe. Aici nu pot s-o iau așa de fix cu adevărul; nu pot să-i jignesc pe oameni; aici nu pot să mă rog înainte de masă; trebuie să mă duc cu prietenii mei la cârciumă; aceasta o cere postul meu și așa mai departe. Marcellus știa numai ce voia Isus; inima lui era legată de Domnul lui; pe Acesta nu voia să-L întristeze: El a fost un om ca noi; și el își iubea soția și copiii și știa ce înseamnă să-i lase în urmă în lumea aceasta – **dar Isus a însemnat mai mult pentru el.** Și nici n-a fost un lucru mărunț pentru el să renunțe la rang și onoare – **dar Isus a fost mai mult pentru el.** Tu, cel care mărturisești că ești un creștin convertit: înseamnă Isus pentru tine mai mult decât orice? Secretul tăriei unui creștin adevărat este: **o inimă neîmpărțită pentru Isus!** Numai un om care a fost salvat prin har din adâncul păcatului său poate să dea totul pentru Isus și să renunțe la tot ca Marcellus. Nimeni nu poate sta în ziua încercării în mijlocul batjocoritorilor și vrăjmașilor lui Isus ca să-L

mărturisească pe Domnul și Mântuitorul lui, dacă n-a avut parte mai înainte de o salvare și dacă nu l-a dat lui Isus inima și viața pentru totdeauna. Dragostea și jertfa lui Isus Hristos ți-au mișcat vreodată cu adevărat adâncurile inimii? **Ai trăit într-adevăr mântuirea?** Atunci pui **totul** în mâna acestui minunat Salvator al tău și de acum încolo antetul vieții tale este: Numai Isus!

Poate nu te-ai întâlnit încă niciodată cu un asemenea creștin, un rob al lui Isus Hristos, răscumpărat cu sânge. Creștini aparenti, creștini pe jumătate, creștini de nume există o mulțime. Cu ce îi ajută pe asemenea oameni mărturisirea de credință creștină, pe care o poartă numai în cap, dar nu și în inimă? Le lipsește hotărârea inimii pentru o predare totală a vieții lui Isus. În acest caz nu ajută nici o evlavie exterioară. Ei nu vor să rostească vorba hotărâtoare. Ei fac ca Esau: doresc o mâncare de linte devorată în grabă și vând în schimb dreptul lor ceresc de întâi născut. Esau a izbucnit mai târziu într-un plâns tare și în bocete, când a văzut că a pierdut binecuvântarea – astfel plâng, bocesc, jelesc mulți în ultimele lor ceasuri și încă mult mai mulți oameni se tânguie acolo unde este plânsul veșnic și scrâșnirea dinților – ei au ales plăcerea și onoarea lumii, și-au disprețuit moștenirea veșnică.

Dacă am putea savura în același timp pământul și cerul, atunci toată lumea ar deveni repede creștină. În aparență trăim într-o lume creștină, dar este chiar numai un **creștinism aparent**. Se numesc creștini, dar trăiesc și se străduiesc pentru lume; totul este orientat spre pământ. Poate Îl cheamă pe Dumnezeu în ziua necazului și au parte de ajutorul Lui, dar **sufletul nu este salvat**, inima nu ajunge să aibă pace, pentru că vorba hotărâtoare nu este rostită și ruptura cu lumea și păcatul nu se face.

Poate îți spui: da, dar împăratul roman și puterea lui păgână au triumfat totuși; creștinii care au mers la moarte ca mărturisitori ai lui Isus, ca Marcellus, sunt biruiți.

Te înșeli!

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, suferind și murind, a devenit biruitor pe cruce asupra lui satan, asupra păcatului, lumii și morții – și creștinii devotați vor fi și ei biruitori. În cazul lui Marcellus, Dumnezeu a scris limpede deja chiar și în biografia pământească a împăratului Diocletian, că El va ști să-ți găsească vrăjmașii. În fața Dumnezeului atotputernic, despotul puternic nu este decât un vierme din țărână. Diocletian, un bărbat cu o înaltă înzestrare intelectuală, plin de tărie și curaj, de măreție impunătoare, voia să restabilească păgânismul în vechea lui strălucire. El însuși a pretins pentru sine venerație divină. El a apărut în cetatea Antiohia, unde aveau loc mari reprezentări festive în fața unor mase populare uriașe, chiar îmbrăcat în Jupiter, zeul cel mai mare. Dar când inima lui trufașă l-a împins spre acea sângeroasă prigoană creștină, strălucirea guvernării lui s-a sfârșit în bucăți.

Încă mai făcea ravagii sabia prigonirii printre adepții Hristosului răstignit, când Diocletian a renunțat la tron printr-un act solemn de abdicare. Voia să scape de greutate și de strâmtorări și spera să-și petreacă sfârșitul zilelor în calm rural, în liniște și splendoare în țara lui de baștină, Dalmația. Orașul de astăzi, Spalatro, de pe țărmul Mării Adriatice, este situat în zidurile uriașului palat pe care și l-a construit Diocletian în acest scop, de o frumusețe minunată, cu anexe și terase. Dar izbucnirea războaielor civile l-au transformat într-un fugar. Soția și fiica lui au murit de o mână criminală, după o lungă și nedemnă detenție și rătăcire prin Tesalonic. Probabil că el însuși și-a pus capăt vieții cu propria lui mână, pentru a scăpa de abuzuri rușinoase.

Acum compară sfârșitul centurionului Marcellus, cu sfârșitul împăratului Diocletian: aici este dată o minunată prezentare a cuvântului: „Oricine va vrea să-și salveze viața, și-o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, și-o va salva.” Acela care devenise proprietatea și adeptul lui Isus, a părăsit ca un **biruitor** scena pământească. Nici o putere și nici o amenințare a acestei lumi nu l-a putut supune. Printr-o scurtă suferință a plecat triumfând în slavă, pentru a-l vedea fața iubitelui său Domn, să fie pentru totdeauna la El și pentru a primi o cunună a biruinței. Împăratul Diocletian, dimpotrivă, împovărat cu omor, disperând, a văzut făcându-se bucăți tot ce clădise cu munca vieții lui, pentru a păși apoi în judecata lui Dumnezeu. El a luptat împotriva Dumnezeului sfânt, atotputernic – și acum trebuia să-L întâlnească.

Dragă omule neconvertit, fiu al veacului acestuia, care ești mereu preocupat de pământ, de plăcere, de bani, de opinia oamenilor – păzește-te să nu fii găsit printre vrăjmașii lui Dumnezeu!
Dă slavă lui Isus!

Nr. 18

EȘTI TU CREȘTIN?

„Credința, dacă nu are fapte, este moartă în sine.” (Iacov 2,17)

Un hindus din casta războinicilor – așa povestea misionarul L. din Benares, din India de Est – a ajuns la convingerea că idolii cărora le-a slujit până acum sunt numai minciună gogonată. De aceea s-a hotărât: „Te vei duce la mahomedani, așa cum o fac mulți hinduși acum, cu toate că la aceștia nu-L găsești pe Dumnezeu adevărat.” Și-a pus în aplicare hotărârea, dar curând a aflat că nici mahomedanii nu-L au pe Dumnezeu adevărat, altfel n-ar putea fi așa de răi. Atunci i-a venit ideea: „Te vei duce la creștini; la ei Îl vei găsi pe Dumnezeu adevărat.” A intrat în serviciul militar englez; curând a descoperit că tovarășii lui englezi, care se numesc toți „creștini”, erau în cea mai mare parte a lor mai răi decât mahomedanii; la ei înjuratul, vorbitul obscenităților, băutul și altele erau la ordinea zilei; nici disciplina militară nu avea mare valoare. Totuși, despre un căpitan pe nume Smith a auzit vorbindu-se cu respect și dragoste; era numit numai „tata Smith”. „Ei,” s-a gândit hindusul, „dacă acest bărbat este într-adevăr așa de bun pe cât se spune, atunci trebuie să-L aibă pe adevăratul Dumnezeu. Vreau să văd odată dacă este așa.” S-a dus la locuința căpitanului, s-a anunțat și a fost lăsat să intre. „Ce dorești, fiule?” l-a întrebat căpitanul. „Să mă conving,” a răspuns soldatul, „dacă domnul căpitan este într-adevăr așa de bun cum se spune. Pot să-l vizitez pe domnul căpitan mai des?”, a întrebat el deschis. Căpitanul i-a dat zâmbind permisiunea pentru aceasta. Curând a făcut planul să se ducă la acest căpitan tocmai când va mânca. Se pare că hindușii nu urăsc nimic mai mult decât un deranj de la masă. „Dacă nu se supără,” și-a zis el, „atunci este într-adevăr bun, atunci Îl are cu siguranță pe Dumnezeu adevărat și-l voi întreba despre El.” Căpitanul a fost și acum la fel de prietenos și binevoitor ca prima dată, dar hindusul a uitat să-l întrebe despre Dumnezeu lui.

Scurt după aceea soldatul a fost apucat de febră și dus la spitalul militar. Aici a zăcut mai multe zile înconștient, pe moarte. Când și-a revenit, a izbucnit în bocete, că acum trebuie să moară înainte să-L fi cunoscut pe Dumnezeu adevărat. Deodată a auzit o voce binecunoscută. A deschis pleoapele obosite; în fața patului său stătea căpitanul, care venise să-și viziteze soldatul bolnav. El l-a asigurat că după declarația medicului, se află pe drumul însănătoșirii. Bolnavul s-a însănătoșit; primul lui drum a fost la căpitan. Voia numai să-i spună, l-a rugat, ce fel de Dumnezeu avea. Atunci căpitanul a mărturisit acestui păgân: cine este Isus și ce se găsește la El: **iertare, pace, viața veșnică!** Misionarul L. povestea că acest războinic indian s-a convertit cu adevărat și mai târziu a fost mulți ani asistentul lui, până a plecat acasă.

Dragă prietene, cum i s-a întâmplat acelu hindus, care voia să recunoască și să vadă verificat adevărul credinței în viața adeptilor, tot așa li se întâmplă și în Germania multor oameni. Domnul Însuși spune că ai Săi trebuie să fie recunoscuți **după roadele vieții lor**. Aceste roade sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea (compară cu Galateni 5,22). Acolo unde lipsesc aceste roade, trebuie să ne îndoim anticipat dacă avem în fața noastră un creștin adevărat, chiar dacă auzim minunata cuvântare despre credință și despre Biblie. Credința fără fapte este moartă – Dumnezeu o spune.

N-au făcut creștinii de nume ca pentru păgâni creștinismul să fie urât mirositor? Mulți europeni (fie că sunt germani sau portughezi, englezi sau italieni, toți se numesc creștini), care au ajuns în țările păgâne, au comis curvie și adulter mai rău decât mahomedanii și păgânii. Prin

urmare, aceștia din urmă spun: dacă aceștia sunt creștini, nu vrem să știm nimic despre creștinism!

Dumnezeu fie lăudat pentru orice creștin adevărat care pleacă spre China sau Camerun, Noua Zeelandă sau India, pentru a demonstra păgânilor creștinismul printr-o **viață exemplară**.

Este foarte important ca oamenii să vadă cu ochii lor și să aibă parte de creștinismul adevărat. Căci în mijlocul creștinătății de nume, oamenii cred că nu se poate trăi după Biblie și că, de fapt, nu există deloc asemenea creștini, care trăiesc așa. Ce poruncește Cuvântul lui Dumnezeu? Ca cei credincioși să fie fără cusur și curați, copii integri ai lui Dumnezeu, în mijlocul unui neam sucit și anapoda, în care creștinii trebuie să lumineze ca lumini în lume, înfățișând Cuvântul vieții (compară cu Filipeni 2,15-16).

Permite să fii întrebat: ești tu creștin? Mărturisește viața ta că prezinți Cuvântul vieții, Biblia?

Aelius Aristides (născut în anul 117 după nașterea Domnului, în Hadrianopolis, în Misya, decedat pe la anul 189, un vestit orator și învățat) a cunoscut lumea prin călătorii lungi. A călătorit prin: Asia, Grecia, Italia, Egipt și Etiopia. El s-a preocupat mult cu problemele religioase și voia să facă din cultul păgân singura religie populară. Deci el n-a fost deloc părtinitor față de creștinism, ci era de partea potrivnicilor. Dar avea o opinie în domeniul religios, întrucât a cunoscut cultura multor popoare. Recent a fost descoperită o scriere de-a lui, care tratează creștinismul; ea provine din perioada anilor 160.

În ea se spune: „Creștinii s-au sculat ca să caute adevărul și l-au găsit; deci ei mărturisesc că cred în Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, de la Care și prin Care a luat totul ființă, de la Care au primit și poruncile, pe care le acceptă în lăuntrul lor și le împlinesc în nădejdea și așteptarea lumii viitoare. – De aceea nu se fac vinovați de adulter și curvie. Ei se păzesc de a depune o mărturie falsă și păstrează cu grijă ceea ce li se încredințează. Ei își cinstesc tatăl și mama, fac bine supușilor lor și dau o judecată dreaptă. Chipurilor idolești nu le dau nici o cinste; și ceea ce nu vor să li se facă, aceea nu fac nici ei altora. Carnea care a fost jertfită idolilor, nu vor s-o mănânce; o consideră necurată. Ei îi binecuvântează pe cei care îi blestemă și le arată îndurare; vrăjmașilor le fac bine. Soțiile lor sunt curate, ca și când ar fi fecioare, iar fiicele lor sunt oneste. Slujitorii lor (sclavii), atât bărbații, cât și femeile, ca și pe proprii lor copii, îi cresc ca să fie creștini, deoarece îi iubesc; dacă au devenit creștini, îi numesc frați și surori, fără excepție. Dumnezeilor străini nu li se închină, iar umblarea lor se caracterizează prin smerenie și amabilitate. Miștitul le este străin. Nu se sustrag nevoilor văduvelor și-i ocrotesc pe orfani împotriva acelor care vor să-i asuprească. Cine are, împarte cu acela care nu are nimic; când vine un străin la ei, îl primesc în locuința lor și se bucură ca și când l-au găsit pe fratele lor în persoană.

Când unul dintre săracii lor părăsește această lume, se îngrijesc după putere de o înmormântare decentă. Când unul dintre ei este închis sau este în necaz pentru Numele lui Hristos, iau toți parte la trebuința lui și dacă pot, îl eliberează.

Ce i-a învățat Hristos, este privit de ei ca lege și urmat cu devotament; comportamentul lor se caracterizează prin dreptate și disciplină. În fiecare dimineață, ba chiar în fiecare ceas Îl laudă și Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru harul Lui față de ei. Înainte să mănânce și să bea, Îi mulțumesc. Când unul dintre acești neprihăniți părăsește viața, aceasta este o bucurie pentru ei; cei care însoțesc cadavrul și-l îngroapă, Îi mulțumesc lui Dumnezeu ca și când cineva s-ar muta într-o altă locuință. Dacă li se naște un copil, Îi mulțumesc lui Dumnezeu; iar dacă se întâmplă ca acesta să moară la o vârstă fragedă, atunci Îi mulțumesc că a plecat din lume fără să fi cunoscut încă păcatul. Dimpotrivă, dacă cineva din familiile lor moare în păcatele lui sau moare în nelegiuire, atunci varsă lacrimi și suspină pentru el ca pentru cineva care s-a grăbit în întâmpinarea pedepsei lui.”

Deci aici creștinismul a fost prezentat în fața ochilor lumii ca o realitate. Aici n-a fost vorba de aparență, de cuvinte goale. „**Împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere.**”

Este de folos pentru fiecare dintre noi să ne măsurăm propriul creștinism cu măsura pe care mărturia unui păgân o pune în fața conștiinței noastre.

Acum permite să fii întrebat: ești tu creștin? Dacă trebuie să spui ca un bărbat sincer „Nu!”, atunci te cheamă harul ca să devii un creștin, un om al lui Dumnezeu, care a găsit în sângele lui Hristos veșnica iertare a vinei lui, harul lui Dumnezeu și pacea pentru inima lui și a cărui viață este dovada că Isus este Domnul și Stăpânul lui în toate lucrurile.

Nr. 19

CÂINI CARE LATRĂ LA LUNĂ

„Nu te înspăimânta înaintea lor,
ca să nu te fac Eu să te înspăimânți înaintea lor.” (Ieremia 1,17)

Josef Barker era numele unui ateu, care ani în șir a cutreierat țara pentru a ține prelegeri despre inexistența lui Dumnezeu. Într-o zi, pe când ținea o cuvântare în sala unui mic oraș, a spus: „Dacă ar exista cu adevărat un Dumnezeu, nu credeți că acesta ar trebui să se ocupe de mine, care-mi petrec toată viața contestându-I existența? Uitați-vă numai bine la mine, ce bine îmi merge; sunt tare, bine dispus și extrem de mulțumit. Nu credeți că dacă ar exista cu adevărat un Dumnezeu, Acesta ar trebui să-și facă cunoscută într-un fel sau altul nemulțumirea față de prelegerile mele?” La aceste cuvinte s-a ridicat un țăran prezent în adunare și a spus: „Câinele meu are obiceiul să latre la tot ce vede; chiar și luna când se ivește pe cerul senin, albastru, o salută cu lătratul lui. Și ce face luna? Continuă să lumineze în strălucirea și în frumusețea ei, fără să dea vreo atenție la urletul ființei necuviincioase. La fel se comportă și vorbitorul pe care tocmai l-am ascultat. El latră la Cel atotputernic ca un câine la lună. Și ce face Dumnezeu? „El face să răsară soarele Lui peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.” (Matei 5,45.) El este răbdător pentru că are lunga veșnicie înaintea Lui, dar vine o zi când se va socoti cu toți fiii oamenilor, așa cum scrie în Sfânta Scriptură.” Dumnezeu, pe acei câini care latră la lună, pe atei și pe batjocoritori, i-a pus față-n față cu ai Săi, ca martori. Aceștia trebuie să semene cu câinii credincioși și vigilenți, care ridică glasul la timpul potrivit. Pe un credincios care tace liniștit, în loc să-L mărturisească pe Domnul lui, Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „un câine mut”! (Isaia 56,10.)

De la acel țăran ar putea mulți creștini să învețe, care stau muți în pofida celei mai bune cunoașteri și în pofida glasului conștiinței lor, când oameni obraznici Îl defăimează pe Dumnezeu și batjocoresc Cuvântul lui Dumnezeu. Nebunii spuneau deja pe vremea împăratului David: „Nu există Dumnezeu!” (compară cu Psalmul 14,1.) Cuvântul care aici este tradus cu „nebun”, înseamnă la fel de bine „un om meschin, rău, nelegiuit”; nu ne vom înșela dacă acceptăm că aceia care contestă existența Dumnezeului sfânt, sunt într-adevăr oameni răi, oameni cu inima împietrită și cu o ținută morală rea, cărora nu trebuie să le permitem să facă pe grozavii cu vorbele lor nelegiuite. Din nefericire, chiar creștinii credincioși duc lipsă adesea de o fermitate sfântă și de tărie. Acei oameni obraznici deschid gura larg tocmai de aceea, pentru că socotesc că nu li se opune nimeni. Este un păcat mare și grav de a-L tăgădui pe Dumnezeu și adevărul prin a tăcea chitic într-o asemenea ocazie. Există un proverb latin: „Qui tacet consentit”. Pe românește: „Cine este un ascultător tăcut, îi dă dreptate vorbitorului!” Printre cei care-L renegă pe Isus, cei mai puțini vor fi cei care s-au lepădat de Domnul cu cuvintele lor, ca

Petru, dar vor fi mulți, multe mii din aceia care L-au tăgăduit pe Isus pentru că au tăcut chitic din lașitate.

Când un creștin tânăr ajunge în cazarmă sau pe vapor și-și spune: „La rugăciune nu vreau să stau în genunchi, pentru că altfel camarazii mei vor arunca în mine cu cizmele – doar pot să-mi țin creștinismul pentru mine,” tăgăduiește în felul acesta, el dăunează cauzei Domnului său, pe care ar trebui s-o reprezinte aici. El este un trimis al lui Isus Hristos, care are de transmis un mesaj prin viața și prin cuvintele lui. El trebuie să țină sus steagul Domnului său. El trebuie să spună camarazilor lui: sunt creștin și nu vreau să mă abat nici o frântură de la Cuvântul și voia Domnului meu, fie ce-o fi.

Un recrut credincios scria: „Suntem doi credincioși în camera noastră. În primele zile n-au spus multe, chiar și când am îngenuncheat seara lângă paturile noastre au stat liniștiți. Dar în serile următoare au început și au devenit tot mai gălăgioși; când stăteam așa îngenuncheați, își povesteau cele mai mari grozăvii și au început să cânte și să fluiera. Dar Domnul ne-a dat mereu putere, Lui să-I fie aduse laudă și mulțumire!”

Cine stă credincios de partea lui Isus, pentru acela mai este valabil și azi ceea ce i-a spus odinioară Dumnezeu lui Ieremia: „Tu deci încinge-ți coapsele, ridică-te și spune-le tot ce-ți voi porunci. **Nu te înspăimânta înaintea lor, ca să nu te fac Eu să te înspăimânti înaintea lor.** Și Eu, iată, te-am făcut astăzi ca o cetate întărită și ca un stâlp de fier și ca niște ziduri de aramă ... Și ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor învinge, pentru că Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul” (Ieremia 1,17-19).

Dumnezeu poartă mulți batjocoritori cu îndelungă răbdare, **pentru că a încredințat mărturia sfințeniei și prezenței Sale ucenicilor lui Isus pentru această perioadă scurtă.** Aceștia sunt răspunzători ca toți ateii și batjocoritorii care se apropie de ei, să audă deslușit cine este Dumnezeul atotputernic, sfânt și prezent, care S-a revelat în Hristos. Este un har că Dumnezeu a lăsat să fie mărturisită dragostea Lui salvatoare și seriozitatea veșniciei prin ai Săi; dacă își va face Dumnezeu personal apariția pentru a răspunde batjocoritorilor și ateilor, atunci omul se va prăbuși cu spaimă sub răspunsul lui Dumnezeu.

Binecuvântatul pastor Buechsel povestește în cartea lui „Amintiri din viața unui preot rural” următoarea întâmplare: Patru bărbați tineri care și-au petrecut orele într-o cârciumă până târziu în noapte cu jocul de cărți și cu băutul, s-au întors în oraș. Drumul i-a dus pe lângă curtea unei biserici. În legătură cu discuțiile lor ușurate și nelegiuite, unul l-a întrebat pe cel care era cel mai impertinent în batjocura la adresa Celui Sfânt: „Poți să te așezi cu picioarele pe acea piatră funerară și să strigi cu voce tare peste curtea bisericii: „Voi, morților, sculați și veniți la judecată!”?” El s-a declarat pregătit. Au deschis poarta curții bisericii, el s-a urcat pe o piatră funerară, ceilalți au rămas la o oarecare depărtare și cu voce tare a strigat prima oară: „Voi, morților, sculați și veniți la judecată!” După o pauză a reluat și a strigat tare același lucru peste mormintele liniștite: „Voi, morților, sculați și veniți la judecată!” Atunci s-a ridicat din spatele unui mormânt o înfățișare albă și a răspuns: „Doamne, sunt aici, vin deja!” Tânărul s-a prăbușit și a căzut la pământ. Din clipa aceea a fost nebun și a trebuit să fie dus la ospiciu. Figura albă era o femeie bolnavă psihic, care în nebunia ei își petrecea adesea nopțile în curtea bisericii. Adormise culcată lângă un mormânt. Când a fost trezită prin acel strigăt, a crezut că aude glasul arhanghelului, care-i cheamă pe morți la judecată.

Și batjocoritorii necredincioși poartă ghimpele în pieptul lor, ei totuși cred că morții vor învia, ei cred și se tem de judecata Dumnezeului sfânt, pe care vor s-o dezmință. Batjocura lor nu este decât expresia dorinței profunde să nu existe un Dumnezeu sfânt, prezent, care judecă. Ei nu cred în niciun caz ceea ce propovăduiesc în cercul chefliilor, la masa de bere, în răsul batjocoritor. În afară de aceasta, ei nu se simt bine, ei poartă adânc în inimă adevărul că este grozav lucru să cazi în mâinile Dumnezeului viu. De aceea vor să se întărească în minciunile lor cu propriile lor batjocuri. Dar totul este zadarnic. Noi cunoaștem din mărturii garantate moartea multor asemenea oameni. Sfârșitul lor cumplit, îngrozitoarea lor teamă cu care adesea se cramponază

zadarnic de viață, pentru a se duce apoi cu groază și spaimă în veșnicie, dovedesc cum a fost în zilele lor sănătoase cu batjocurile și cu trufia lor.

Dumnezeul veșnic este prezent, lăudat fie El, slăvit și adorat! El este și astăzi Dumnezeuul oricărui har și adevăr, singurul în care un suflet poate găsi pacea.

Nr. 20

PERLA ZILELOR

„Nu-l nimici, pentru că este o binecuvântare în el.” (Isaia 65,8)

Spune-mi cum îți petreci duminicile și-ți voi spune cine ești. Duminica poate fi comparată cu un înger care trece săptămânal prin țară și prin popor, pentru a dăruii binecuvântare pentru inimă și casă, pentru timp și veșnicie. Dar ca un înger care devine diavol dacă-L părăsește pe Dumnezeu, tot așa aduce și duminica, în loc de râuri de binecuvântare dumnezeiască, o mare de blestem și amărăciune, acolo nu este păstrată și cinstită ca un dar al lui Dumnezeu. Satan își deschide stăvilarele ca să se reverse duminica un puhoi de poftă a păcatului și rușine. Dumnezeu a comparat odinioară îndurările Sale, promise lui Israel, cu mustul din struguri. El a spus avertizând și îndemnând: „Nu-l nimici, pentru că este o binecuvântare în el!” Aceasta i se poate spune și poporului nostru despre duminică. Dar câtă binecuvântare este aici deja distrusă și călcată în picioare!

Duminica noastră este cu totul altceva decât sabbatul israelian. Dumnezeu i-a dat lui Israel, la Sinai, printre tunete și fulgere, legea sabbatului, sărbătoarea zilei a șaptea, în care odinioară Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Lui. Începând de atunci, orice lucrare în timpul sabbatului a fost interzisă sub pedeapsa cu moartea. Dar când Hristos a împlinit Legea în mod desăvârșit, i-a eliberat de Lege pe toți aceia care au crezut în El din inimă. (citește Romani 7,6.) În certitudinea că au fost eliberați de legea sabbatului din Vechiul Testament, primii creștini sărbătoreau, conduși și îndrumați de Duhul Sfânt, **prima zi a săptămânii**. Era ziua în care Isus a înviat victorios din moarte și din mormânt, care în Scriptură este numită „ziua Domnului” (Apocalipsa 1,10). De două ori S-a înfățișat Domnul în prima zi a săptămânii în mijlocul ucenicilor și cincizeci de zile mai târziu au primit Duhul Sfânt în aceeași zi. De aceea se strâneau primii creștini în fiecare întâia zi a săptămânii în jurul Domnului și Răscumpărătorului lor, intrat în slava Tatălui și totuși prezent nevăzut în mijlocul lor. De două ori **prima zi a săptămânii** este amintită în mod deosebit în scrierile apostolilor, **ca sărbătoare**. Pavel a poruncit credincioșilor să pună deoparte în fiecare întâia zi a săptămânii, jertfa lor de bunăvoie pentru lucrarea Domnului și pentru săraci (1 Corinteni 16,2). Se spune apoi în Faptele Apostolilor despre credincioșii din Troa: „În ziua întâi a săptămânii, noi fiind adunați să frângem pâine ...” (Faptele Apostolilor 20,7).

Duminica este ziua în care Dumnezeu a spus în creația Lui: „**Să fie lumină!**” Astfel mai lasă Dumnezeu și astăzi, de când a înviat Hristos, să fie mărturisit Isus, Lumina lumii, într-o lume întunecoasă, în valea plângerii și a umbrei morții. Verbal și în scris, pe mare și pe uscat, sub cerul liber și în biserici și capele, hale și săli, pe vapoare și în spitale, oriunde sunt predicatori credincioși, martori adevărați ai lui Hristos, este propovăduită însutit și de milioane de ori în fiecare duminică, mântuirea lui Dumnezeu: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.”

Când acum vreo două sute de ani s-au înmulțit an de an în poporul englez cruzimile și fărădelegile, spre groaza tuturor celor bine intenționați, parlamentul a stabilit o recompensă

pentru acela care poate să propună un remediu eficace împotriva ruinării națiunii. Printre propunerile de a fi înaintate se recunoștea premiul unui mic document care exprima și argumenta gândul că de aceea este poporul pe calea pierzării, pentru că nu mai era sărbătorită duminica și prin aceasta toată lumea s-a sustras influențelor binecuvântării Cuvântului lui Dumnezeu. Autoarea acestui mic document era o fetiță simplă, fiica unui grădinar. Propunerile ei au fost un motiv pentru legile englezești ale țării, privind sărbătorirea duminicii, care au devenit astfel punctul de plecare al marilor binecuvântări.

Câte motive nu avem în Germania să ne bucurăm în interesul miilor de angajați și de muncitori din magazine, ateliere și fabrici, că odihna de duminică este și la noi poruncită și ocrotită legal. Împăratul nostru a poruncit odihna de duminică și pentru armată și flotă și a dispus explicit că în măsura în care serviciul de urgență al pazei și așa mai departe nu împiedică acest lucru, fiecare soldat să aibă libertatea de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu, potrivit crezului și conștiinței lui.

Ca duminica să fie transformată în binecuvântare, aceasta firește că n-o pot realiza numai legile. Dumnezeu face din duminică **perla zilelor**; dar ce a făcut satan din ea? Alcoolul, acest mare ucigaș, pofta cărnii și multe alte capcane ale lui satan, fac ca duminica să fie mai mulți oameni răpuși de oboseală în suflet și în trup, decât în celelalte șase zile la un loc. Viața familială, a cărei legătură binecuvântată ar trebui să fie re consolidată și întărită în lumina aurie a soarelui de duminică, este din nefericire zdruncinată în multe case tocmai în această zi. Câți părinți ai unor fiice ahtiate după petreceri, ai unor fii destrăbălați, câți copii ai bețivilor nu se plâng: Ah, de n-ar mai exista nici o duminică!

Dar ce frumos când membri familiei se unesc duminica, atunci când un gospodar credincios deschide Biblia în cercul alor săi sau când părinții și copiii merg împreună să asculte Cuvântul lui Dumnezeu sau când părinții și copiii se bucură de duminica lor afară, la plimbare împreună! Atunci inimile copiilor se leagă de părinți.

Un medic a scris de curând: „**Munca de duminică este pentru oameni o otravă care acționează încet**; ea scurtează viața oamenilor.” Odihna de duminică nu este un lux plăcut sau de prisos, ci o necesitate a vieții, ca aerul proaspăt, ca lenjeria curată și ca odihna de noapte. Fără duminică îmbătrânim înainte de vreme și ne epuizăm. De aceea te sfătuiesc: fii **hotărât** în împlinirea sărbătoririi duminicii, altfel vrăjmașul va avea grijă sub sute de pretexte, ca tu să pierzi duminica împreună cu binecuvântarea ei.

Reține că Cuvântul lui Dumnezeu o numește „ziua Domnului”; ca atare, cinstește-o și ține-o de dimineața devreme până seara târziu! – De multe ori vei constata: cum ți-a fost duminica, așa îți va fi săptămâna!

Să nu faci duminica ceea ce nu trebuie neapărat să faci, altfel păgubesc și trupul și sufletul! De aceea nici nu amâna pentru duminică: muncă, preocupări sau cumpărături, pe care poți să le faci deja cu o zi înainte!

Duminica să folosești orele, înainte de toate, pentru Împărăția lui Dumnezeu! Ești proprietatea lui Isus? Atunci ai grijă să crești având chipul lui Isus! Încă nu ești proprietatea Lui? Atunci grăbește-te la Isus, caută fața Lui cu stăruință fierbinte, adâncește-te în Cuvântul Lui! Nu numai prosperitatea unei familii, a unei case, ci și a unei fabrici, a unui vapor, a unei trupe este strâns legată de sărbătorirea duminicii.

Acum permite să fii întrebat: **Ce ai făcut până astăzi cu multele duminici pe care ți le-a dat Dumnezeu?** Socotește odată câte duminici ai trăit! Dacă ai 25 de ani și scazi cei zece ani ai copilăriei tale, porți răspunderea pentru 780 de duminici. Fiecare în parte a fost un dar de har al lui Dumnezeu, despre care va trebui cândva să dai socoteală. Atât de mult ți-a vrut Dumnezeu binele; viața ta trebuia să devină un râu de binecuvântare. **De ce n-a fost așa?** Trebuie să-ți fie limpede: cu ce am păcătuit aici, în acest domeniu împotriva lui Dumnezeu? Ce trebuie să schimb pentru a deveni ascultător de Dumnezeu? Și trebuie să te hotărăști, de asemenea, **când** vrei să

schimbi acel lucru. Și anume: îndată! Dar toate acestea nu te vor ajuta, căci stricăciunea propriuzisă nu este aici, ci altundeva.

Ți-ai urmat drumul departe de Dumnezeu; n-ai privit în sus spre Acela care te iubește și te caută și nici înainte, în veșnicie. Dar dragostea lui Dumnezeu te-a cercetat zilnic cu privirea, cum tatăl fiului risipitor a privit după el așteptându-l; brațele Lui sunt întinse spre tine.

Pentru că în zgomotul din timpul săptămânii este ușor să nu auzi glasul Păstorului care caută, Dumnezeu a vrut să te cheme în mod deosebit duminica – dar tu n-ai luat în seamă. O, ține minte: când vine iar duminica, această chemare a dragostei trebuie să ajungă la inima ta: **Unde ești?** Încă în lume? Încă în slujba păcatului? Încă sub povara vinei tale neiertate? **Vino la Isus!** – A mai trecut o săptămâna – începe alta! Când vei veni la Acela care te cheamă, care a murit pe cruce pentru tine?

Nr. 21

NĂDĂJDUIȚI ȘI DUMNEAVOASTRĂ SĂ AJUNGEȚI ÎN CER?

„Cine **Îl** are pe Fiul, are viața;
cine nu **Îl** are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.”
(1 Ioan 5,12)

„Nădăjduiți și dumneavoastră să ajungeți în cer?” Cu această întrebare s-a adresat un om mai în vârstă luntrașului în timpul unei croaziere pe mare. Cel întrebat a răspuns foarte mirat: „Da, desigur, domnule!” Cerându-i-se să spună pe ce se bazează nădejdea lui, el a răspuns: „Păi, vedeți dumneavoastră, eu sunt un om foarte cumsecade. Eu am întreținut o familie foarte mare și pe lângă aceasta, încă n-am pretins niciodată binefaceri străine. Eu nu sunt un bărbat care înjură; eu nu beau; și chiar dacă din când în când am băut prea mult, totuși, cu siguranță nu sunt un bețiv. Sunt cinstit; pentru mine o marcă are întotdeauna o sută de pfenigi; și sunt și un vecin bun.” La replica „Aceasta este tot?”, luntrașul a continuat: „Merg și la biserică. Pe timpul verii firește că nu pot face lucrul acesta, căci atunci trebuie să-i servesc pe oamenii care vor să facă excursii pe apă; dar față de semenii mei sunt întotdeauna prietenos. Dacă este vreunul pentru care trebuie chemat doctorul, îl servesc chiar dacă trebuie să mă scol în toiul nopții.” – „Deci aceasta este tot?” a răsunit contra-întrebarea. – „Păi, cred că aceasta ar fi destul!” Ce s-a mai mirat luntrașul convins de propria lui neprihănire, când a auzit că se află pe căi greșite, că încă n-a recunoscut calea spre cer! El l-a privit cu ochi mari pe călătorul lui când acesta i-a spus că toate strădaniile lui de a se îndreptăți singur sunt cu totul zadarnice și că nu poate intra în cer decât prin har și prin sângele lui Isus.

Ca acest luntraș gândesc nenumărați oameni, care în mândria virtuții lor sunt mulțumiți cu sine înșiși. Acești oameni vorbesc mult despre ei înșiși, despre ceea ce au făcut și au realizat și despre ce mai vor să facă. Ahtiați după apreciere favorabilă, se laudă singuri pentru a stoarce lauda altora. Dar toată strădania omenească este exact așa, ca și când un om ar spune despre casa lui ruinată, că ar fi păcat să dărâme această casă. El vede bine că grinzile principale de susținere sunt putrezite, că acoperișul este găurit, că tencuiala este căzută; cu toate acestea o repară, înlocuiește ici și acolo câte o grindă; totuși, nu va rezulta altceva decât: **o ruină cârpită!** Tot astfel este firea păcătosului roasă până în adânc de către viermele păcatului. De la fundația cea mai de jos până la frontonul podului nu are nimic bun. De aceea nu poruncește Dumnezeu dregerea acestei case – este prea stricată pentru lucrul acesta -, ci vrea ca **vechea casă să fie demolată și să fie construită una nouă.** Dumnezeu spune despre inima și despre firea ta:

„Tot capul este bolnav și toată inima slăbită!” (Isaia 1,5). Și El spune: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune un duh nou în voi.” (Ezechiel 36,26).

Acest adevăr fundamental al Bibliei, că la noi și în noi nu este nimic bun, pare să le fie multora absolut necunoscut. Dumnezeu l-a muștrat odinioară pe Israel și i-a prezis declinul, pentru că s-au bazat pe caii și carele egiptene (Isaia 31,1). Tot astfel se bazează mulți oameni pe carele egiptene ale inimii lor bune, pe caii mândri ai presupusei lor virtuți, ai religiei și ai moralității lor. Un vizitiu de droșcă spunea odată: „Cred totuși că în lumea de dincolo voi avea o soartă bună, căci din câte știu, n-am fost încă niciodată beat în viața mea; am fost întotdeauna cunoscut ca un om cumsecade, niciodată n-am folosit un fel ordinar de vorbire.” Ai călărit și tu până acum pe cai mândri? Sunt caii fiilor mândri ai veacului acestuia, despre care Dumnezeu spune: „Caii lor sunt carne, iar nu duh” (Isaia 31,1).

Majoritatea oamenilor care se consideră religioși, au această religie: „Toți oamenii sunt păcătoși și firește că și eu, totuși, dacă te străduiești sincer să fii bun, atât cât este posibil în slăbiciunea noastră omenească și în multele ispite, atunci Dumnezeu este îndurător; El este dragoste, așa că n-o va lua așa de exact, altfel n-ar putea nici un om să ajungă în cer. N-a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce pentru toți oamenii, ca ei să fie mântuiți în ciuda feluritelor lor păcate? Firește, dacă cineva este prea plin de vicii și apoi moare nepregătit pentru pocăință, cu siguranță merge în iad.”

Nu putem exprima suficient de serios, că asemenea concepții sunt în contradicție izbitoare cu cuvintele dumnezeiești. Dumnezeu îi numește pe toți oamenii care așteaptă ceva bun de la propria lor fire, de la intențiile, legămintele, virtuțile lor: „farisei”. Toți aceștia își găsesc oglindirea în acel fariseu care s-a urcat la templu să se roage și a cărui rugăciune a constatat în aceea, de a-I povesti lui Dumnezeu ce om evlavios era el. Dar el n-a găsit har, cu toate că el era de o sută de ori mai presus în ceea ce privește seriozitatea religioasă, virtutea și facerea de bine, decât toți eroii virtuții zilelor noastre. Acel luntraș și acel vizitiu de droșcă erau farisei; numărul fariseilor de gen masculin și feminin este înspăimântător de mare. Faci și tu parte din el?

Dumnezeu îl prezintă pe vameș ca pildă, ca pe un subiect potrivit pentru harul lui Dumnezeu, omul care conștient de adâncă lui vină, nu îndrăznește să-și ridice ochii, care nu putea face nimic altceva, decât să se bată în piept și să strige: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Și alături de el Cuvântul lui Dumnezeu îi pune pe tâlhar și pe ucigaș, care nu mai pot face nimic pentru a-și îmbunătăți viața pierdută, împovărată de vină, **dar care-și caută refugiul în har**. Acesta este adevărul creștinismului: harul lui Dumnezeu poate abia atunci să-și înceapă lucrarea cu un om, când omul se prăbușește înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui însuși cu mărturisirea: sunt rău, adică inapt pentru bine; anii pe care i-am lăsat în urma mea sunt pierduți. Este lucrarea Duhului Sfânt să-l conducă pe un om acolo. Dacă trezește conștiința și face să vadă ochiul orb mai înainte, atunci ni se schimbă părerea despre noi înșine. Un om foarte stimat al lumii a mărturisit odată: „Când am intrat în această hală pentru a asculta evanghelia, credeam că sunt omul cel mai bun din tot ținutul; dar apoi Cuvântul lui Dumnezeu mi-a arătat **că tot caracterul meu admirabil nu-mi servește la nimic**.” Acest om s-a crezut până atunci absolut sigur pe temelia faptelor sale bune; dintr-odată s-a dus totul; n-a mai văzut nici o faptă bună, n-a mai văzut decât păcate. Sub el era iadul, iar deasupra lui era sabia judecării dreptății lui Dumnezeu. În aceste împrejurări păcătosul strigă după har și astfel o întoarcere sinceră devine o viață nouă și adevărată. Cine s-a văzut în lumina lui Dumnezeu, acela nu-și mai pune încrederea în sine însuși, ci numai în Hristos și în lucrarea Lui desăvârșită. El Îl recunoaște în Hristos pe marele lui Chezaș, care a plătit toată vina și a suferit pedeapsa pe care a meritat-o el, păcătosul. Un asemenea om privește la cruce și apucă fericita mântuire: **Acolo, pe Golgota, am fost judecat după dreptatea divină. Hristos a murit pentru mine!** Sângele Lui a spălat toate petele mele. Firea mea veche cu toate înclinațiile și roadele ei rele a fost dusă acolo unde îi este locul: în mormânt. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, am murit și am fost îngropat”

(compară cu Romani 6,4-6 și Galateni 2,19). Dar Dumnezeu fie lăudat, sunt și înviați cu Hristos. Harul s-a îndurat de mine. Dumnezeu mi-a dat prin Duhul Sfânt o viață nouă; m-am născut din nou ca un copil și moștenitor al lui Dumnezeu. El mărturisește: „Aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său. **Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață.**”

Dacă n-ai primit această viață nouă din Dumnezeu, atunci încă ești mort în păcate, chiar dacă ești un om foarte virtuos. Un cadavru în descompunere și urât mirositor este ceva foarte respingător – este imaginea unui păcătos în viciu evident. Un cadavru în haine albe, împodobit cu flori este o priveliște frumoasă – imaginea păcătosului în virtuțile lui. Ambii sunt morți, căzuți pradă putrezirii. Dumnezeu îl numește pe omul în firea lui înăscută: „Mort în păcate” (Efeseni 2,1). De aceea îi spune Domnul onorabilului, virtuosului Nicodim: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). **Ești născut din nou? Ai viață din Dumnezeu?**

Nr. 22

UNDE SUNT FĂȚARNICII?

„Cum vei spune fratelui tău: ‚Lasă să scot paiul din ochiul tău’ și iată, bârna este în ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea limpede să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Matei 7,4-5)

Un bărbat tânăr, care a fost îndrumat spre mântuirea sufletului său a răspuns: „Printre cei care se dau drept creștini, există destui fățarnici. Nu vreau să devin fățarnic, mai bine rămân așa cum sunt!” – Oare este acesta un răspuns rezonabil la întrebarea: ești împăcat cu Dumnezeu?

Nici un creștin sincer nu va nega că din nefericire există fățarnici care au numele că trăiesc, dar sunt morți. În legătură cu aceasta nu putem decât să fim triști. Dar anulează lucrul aceasta responsabilitatea acelor care sunt avertizați de veșnica pierzare și invitați la Isus? În nici un caz! Tocmai ceea ce un creștin vrea să pară că este fără a fi cu adevărat, dovedește că trebuie să fie vrednic de dorit să fii un creștin. Oare sunt contrafăcute monedele de mică valoare? Ai văzut vreodată o monedă de doi pfenigi falsificată? Nu; n-ar merita osteneala și primejdia falsificării. Monede de argint, monede de aur și hârtii de valoare – sunt contrafăcute tocmai pentru că au valoare. Oare cine și-ar arunca toți banii de argint, numai pentru că ici și acolo există o monedă falsă de două mărci? Ar fi ceva nebunesc. Sau ce ai gândi despre cineva care-ți spune: „De curând, în G. un poștaș a sustras o scrisoare de valoare: Acum sunt convins că toți poștașii sunt hoți”? Care om rațional ar trage asemenea concluzii? Și totuși, auzim adesea lucruri asemănătoare despre creștini. Dacă într-adevăr este câte un fățarnic printre creștini, n-ar trebui ca lucrul acesta să trezească în tine cu atât mai mult dorința să devii un creștin adevărat, care să-L urmeze apoi cu toată **credincioșia** pe Răscumpărătorul lui? Dar cum stau lucrurile cu propria ta inimă și viață? Spune totuși sincer înaintea lui Dumnezeu: ești așa cum ar trebui să fii? Poate răspunzi: „Nu sunt cum ar trebui să fiu, dar sunt oricum mai bun decât mii de oameni din jurul meu.” Dar aceasta nu ajunge. Sfânta Scriptură spune: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10,27)

Tu replici: „Aceasta n-o poate face nici un om.” Ei bine, deci tu admiti că n-ai ținut poruncile lui Dumnezeu. Dar spune: **te-ai smerit tu deja cu această vină a ta înaintea lui Dumnezeu?** Ai spus deja vreodată sincer: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” Lasă-i acum pe alții la o parte, interesează-te de propria ta salvare! Ce este Isus Hristos pentru tine? S-ar putea să fie

câte un fățarnic printre cei care se numesc după Numele Lui sau poate fi găsită și câte o slăbiciune și neloialitate – Isus Însuși este desăvârșit și credincios. Sau ai găsit vreodată ceva la Isus Hristos, care te-a reținut să vii la El, să crezi în El și în lucrarea Lui desăvârșită? Noi doar nu-ți cerem să te convertești la creștini. Nu, **întoarce-te la Isus Hristos Însuși!** El, Martorul credincios și adevărat te asigură: „**Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară**” (Ioan 6,37). Recunoaște gravitatea situației tale; caută-ți refugiul la Isus; apropie-te de El plin de încredere, El o merită! Poate că ai avut experiențe dureroase cu creștinii, dar Hristos nu-ți va face niciodată încrederea de rușine. El îți va alina orice dor, vei găsi aceea după care însetează sufletul tău. Chiar dacă abia L-ai cunoscut, vei exclama plin de admirație și adorare: „Nici jumătate din această fericire și pace pe care le-am găsit în El, n-aș fi așteptat.” O, vino astăzi, grăbește-te, salvează-ți sufletul!

Dar tu, cel care crezi că recunoști în adepții lui Isus numai fățarnici, privește-te odată pe tine! Nu te numești tu „creștin” și totuși refuzi să devii un creștin? **Nu este aceasta fățarnicie?** O mărturie creștină pe care nici tu n-o recunoști, doar nu este nimic altceva decât fast găunos.

Gândește-te că ești pe drumul spre adevărul desăvârșit, unde lumina veșniciei îți va lumina toată viața până în fundul inimii! Tu refuzi să devii un creștin prin aceea că spui: nu vreau să devin un fățarnic. Tu semeni cu acel negustor chinez care a pus să se scrie în vitrina lui: „Aici nu va fi nimeni înșelat.” Dar el s-a dovedit a fi cel mai mare escroc de pe toată strada. Noi toți suntem din fire talentați ca actori, foarte înclinați să părem în fața oamenilor mai buni decât suntem. **Să nu pari niciodată mai bun decât ești; fii întotdeauna mai bun decât pari!** O vorbă nobilă, înaltă – **vrei s-o împlinești?** Atunci trebuie să devii un creștin adevărat; aceasta este singura cale de a fi menținut în smerenie și sinceritate. Nu vrei să fii un fățarnic; dar spune, nu-ți maschezi tu păcatul și imoralitatea în fața ochilor oamenilor? Nu dorești tu să apari în fața oamenilor ca un om sincer cu o inimă bună? **Dar tu știi foarte exact cine ești.** Nu joci tu teatru? Câte gânduri amare n-ai avut, de câte ori n-ai simțit satisfacție când le-a mers rău prietenilor tăi? Și domeniul întunecat al desfrâului – ești pregătit să dezvălui totul? Permite să fii întrebat dacă dorești ca toată viața ta, toate căile tale, acțiunile, cuvintele și gândurile, toate minciunile tale, scuzele neadevărate, bârfele să fie dezvăluite în fața lumii întregi? Cu siguranță spui: „Nu, nu vreau!” Atunci lasă-te întrebat: Nu ești totuși un fățarnic care vrea să pară mai bun în fața lumii decât este? Vino în lumina adevărului, încetează să te mai prefaci. Vino așa cum ești la Mântuitorul, care îi salvează pe păcătoși și vinovați. Ai căutat paiul în ochiul aproapelui tău. Domnul spune: „Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea limpede să scoți paiul din ochiul fratelui tău!” **Începe chiar cu tine să renunți la fățarnicie; fă-ți curaj și mărturisește, ca să fii mântuit de stricăciunea păcatului tău!**

Și prin aceasta se prefac nenumărați copii ai lumii, că pretind că ar fi liniștiți în privința păcatului lor, în privința morții care se apropie, în privința veșniciei și a judecății; și totuși nu sunt și nici nu pot fi. Ei se fac că este o joacă de copii să mori, dar nu este așa. Ei seamănă cu lașul care mărșăluiește la luptă în mijlocul camarazilor lui, aparent cu voie bună. Dar bubuitul tunurilor care răsună tot mai aproape și tot mai aproape, face să i se cutremure inima. Acum șuieră prin aer câteva proiectile și îi înmulțesc spaima. Trupa se desfășoară, ici și acolo cade câte un rănit, acum trebuie înaintat în mijlocul ploii de gloanțe – atunci lașul devine vădit. Ultimul rest al comportării lui exterioare s-a dus. Nu poate merge mai departe, se aruncă la pământ, este descoperit cu ocară și rușine. Ceea ce mai înainte a fost taina inimii lui, dintr-odată este în fața tuturor ochilor. În fața seriozității realității cade orice aparență mincinoasă. Abia în pragul veșniciei va deveni evident la mulți ce sunt și ce nu sunt.

Dumnezeu să-ți dea har, ca să nu stai cândva înaintea lui Dumnezeu și înaintea ochilor lumii întregi ca un fățarnic demascat, care a respins dragostea lui Isus! Unii spun: suntem prea deștepți și prea cultivați, ca să credem în Biblie; ceilalți îi învinovătesc pe credincioși că ar fi fățarnici. Dar adevărul este pentru majoritatea oamenilor altul: nu vor să rupă cu păcatul, înainte de toate

nu cu unul anume, cu păcatul lor deosebit și preferat. Ei nu vor să lase pofta lumii și nu vor totuși s-o spună și de aceea se acoperă cu cuvântul aparent așa de sincer: „Nu vreau să devin un fățarnic!”

Nr. 23

FĂRĂ NĂDEJDE ȘI FĂRĂ DUMNEZEU ÎN LUME

„Neavând speranță și fără Dumnezeu în lume.” (Efeseni 2,12)

Era într-un ceas liniștit de seară în anul 1903 când Hermann X., slujitorul unei case distinse de la țară, istorisea povestea vieții lui foarte zbuțumate: Comerciant de profesie, a devenit soldat în H. Acolo a ajuns într-un anturaj ușuratic și prin acesta a ajuns pe căile păcatului. Prin scrisori mincinoase către tatăl său voia să escrocheze bani pentru distracțiile lui. El a descris ca fiind așa de jalnică aprovizionarea cu alimente din cazarmă, încât ar trebui să moară de foame și are nevoie de bani pentru a rămâne în viață. Deoarece tatăl a trimis această scrisoare la comandantul regimentului, minciunile au devenit repede evidente. S-a produs o înstrăinare adâncă și de durată între tată și fiu. Acesta din urmă a mers atunci pe calea lui, fără să-i pese de sfatul și dorința tatălui său. Când perioada de serviciu militar s-a încheiat, a găsit în provinciile răsăritene mai multe posturi comerciale; dar deoarece și-a continuat viața ușuratică, peste tot șederea lui n-a fast lungă.

În sfârșit, a ajuns fără post la Berlin; numerarul lui s-a topit; acum s-a terminat cu distracțiile și cu viața de cârciumă. Cu ultimii bani și-a cumpărat un revolver. Într-o noapte a fost găsit de poliție în grădina publică cu o împușcătură în cap și a fost dus la spital. Tatăl său, chemat telegrafic, stătea în dimineața următoare lângă patul fiului, care părea pe moarte. Dar nu s-a ajuns nici acum la o împăcare între tată și fiu. Dumnezeu a menținut viața primejduită, Hermann s-a însănătoșit complet, cu toate că glonțul revolverului era înțepenit în calota craniană, un monument pe viață despre puterea ocrotitoare a dragostei lui Dumnezeu față de un om căruia nu i-a păsat niciodată de dragostea lui Dumnezeu, care a călcat în picioare poruncile lui Dumnezeu, care a putut să păcătuiească, să cârtească și să dispere, dar care nu voia să se smerească cu păcatul lui. Deoarece Hermann nici acum nu voia să se supună dorinței tatălui său, în a cărui afacere bună ar fi putut să găsească un loc, a plecat spre vest căutând posturi, până dincolo de granița franceză.

Într-o zi s-a trezit în Nancy fără pâine și bani și fără să știe franțuzește. Un domn, care l-a abordat pe stradă în germană cu multă cordialitate, l-a invitat la han. Acolo, îmbătat cu viclenie până la inconștiență, Hermann a semnat un angajament pentru o slujbă de cinci ani în legiunea străină franceză. A fost o trezire dureroasă când în dimineața următoare a fost ridicat de o comisie de ofițeri francezi, ca apoi să plece din Nancy, cu un mare număr de alți recrutați spre Sidi les Abbée, în Algeria. Acum și-a venit în fire în legătură cu viața lui dezolantă și fără nădejde – nu era nimeni care să-l iubească sau să-l mângâie, ar fi putut să moară și să putrezească și nici un om n-ar fi vărsat nici o lacrimă după el. Într-adevăr, din viața lui se putea recunoaște ce este omul despărțit de Dumnezeu: „**n-are nădejde**” și este „**fără Dumnezeu**” în lume.

În Algeria Hermann l-a cunoscut pe domnul R., un elvețian bogat, care era un creștin adevărat. Acesta l-a invitat în casa lui în orele lui libere și i l-a mărturisit oiței rătăcite atât de departe, pe Păstorul căutător. Atunci i s-au deschis ochii inimii omului care până atunci mersese prin viață fără Dumnezeu și fără nădejde. El l-a recunoscut pe Isus, a înțeles dragostea care i-a menținut viața atât de minunat, s-a smerit cu pocăință înaintea lui Dumnezeu. Isus a luat oița în brațele Sale pentru a o tămădui. Domnul R. a reușit să obțină eliberarea lui Hermann deja după

cel de-al treilea an al serviciului; el s-a întors în Germania și a găsit printr-un anunț din revista „Lumină și viață”, un post ca servitor în acea casă creștină. Acolo a putut, împreună cu copiii scumpi ai lui Dumnezeu, să laude dragostea lui Isus, să guste bunătatea Tatălui și să învețe să cunoască mai bine Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa cum atotputernicia și harul lui Dumnezeu au guvernat asupra acestei vieți pentru a o păzi și a o tămădui, tot așa îi caută dragostea Lui **pe toți oamenii**. Ai mers pe căile păcatului și acum trebuie să alegi amărăciuni și greutăți ca rod al căilor tale? Ți-ai pierdut curajul în grijile tale, te simți profund nefericit prin nerecunoștința și neînduplecarea oamenilor? Permite să ți se spună cu drag, cu toată convingerea, apucă lucrul acesta cu deplină încredere: Dumnezeu veșnic, atotputernic este pregătit să te ajute. El nu vrea să te piardă, ci să te salveze. El nu vrea să-ți răsplătească după ceea ce ai făcut și ai meritat – nu, dragostea Lui vrea să-ți mântuiască și să-ți reînnoiască viața pentru timp și veșnicie. Smerește-te înaintea Lui cu păcatul tău, strigă după har și vei afla că un Salvator este aproape de tine.

Acuzațiile conștiinței, grijile în legătură cu banii și datoriile, teama de oameni și teama de pedeapsă, disperarea pentru infidelitatea trăită și dragostea înșelată, teama de rușine și de ocară, deznădejdea în necazul acestei vieți, chiar și furia pentru un tratament dur primit și dorința de răzbunare împotriva acelor care poate au fost nedrepti față de ei – toate aceste lucruri îi împing la gânduri de sinucidere pe mulți oameni în vremea noastră lipsită de credință. Din gânduri, dacă nu sunt recunoscute și condamnate ca păcat, se formează planuri și din planuri – din păcate – fapte, realități veșnice. Diavolul are grijă ca acești oameni, care în necazul pământesc sau în apăsările conștiinței nu mai pot să-și ducă disperarea, să facă saltul în acea mare a disperării, din al cărei puhoi de flăcări nu va mai fi scăpare.

Oamenilor nu li se cuvine să pronunțe o sentință asupra sinucigașilor decedați; ei stau înaintea lui Dumnezeu, singurul care poate să judece drept. La câte unul poate într-adevăr că o întunecare a minții să fi constituit motivul faptei groaznice. Totuși, pentru generația zilelor noastre trebuie să punem în fața tuturor, necosmetizată și neînfrumusețată, **grozăvia păcatului sinuciderii** și să prevenim pe oricine că poate crede în necredința lui, în disperarea lui sau în nervii lui ruinați prin înstrăinarea de Dumnezeu, că are o îndreptățire pentru sinucidere. La unii oameni ajunge pentru aceasta o primejdie imaginară, care în realitate nici nu există. În „Reichsboten” se putea citi acum câteva luni: „Pentru că-și imagina că va fi concediat din cauza vârstei sale, morarul August Sch., de 56 de ani, din strada Ruedersdorf 45, s-a sinucis. Sch. a fost angajat timp de 18 ani la societatea berlineză pe acțiuni a morilor cu aburi, în Michaelkirchstrasse nr.22/23. De câteva săptămâni și-a băgat în cap că va fi concediat din cauza vârstei. **În realitate nu s-a gândit nimeni la așa ceva!** Dar Sch. era zi de zi mai deprimat și a încercat de mai multe ori să plece noaptea din locuință. În cele din urmă s-a spânzurat în bucătărie. Când l-a găsit soția lui, mai trăia, dar a murit curând în mâinile unui medic.” Ce să spunem! Dumnezeu a menținut și a îngrijit de această viață 56 de ani cu bunătate părintească. Dar au fost suficiente închipuirile despre necazul amenințător, pe care satan i le-a șoptit la ureche sârmanului om, ca să-l determine să-și arunce viața la picioarele lui Dumnezeu.

La Dumnezeu se găsește ajutor în orice nevoie, tămăduire pentru stricăciunea adâncă a păcatului, fără plată, gratis! Cheamă-L pe Dumnezeu, ai încredere că poate face lucruri mari! **El vrea să-ți salveze sufletul!** Lasă să-ți fie trezită conștiința prin necazul tău, teama ta, mâhnirile tale, rușinea ta sau durerile tale! Nu cârți împotriva oamenilor, nici împotriva împrejurărilor, nici împotriva nefericirii tale; **plânge-te de păcatul tău** și ascultă aceasta cu inima ta, că **Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu a venit în această vale a plângerii ca să te salveze!** Pedeapsa a căzut peste El ca tu să ai pace și în rănile Lui este restabilire pentru vina ta. Dacă apuci acest ajutor, vei găsi în mâinile de Tată ale lui Dumnezeu și tămăduire și ajutor pentru necazul tău pământesc, oricât de deznădăjduit ar arăta acesta.

Nr. 24

TROMPETISTUL NEGRU

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii.”
(Evrei 4,12)

Evangelistul Georg Whitefield (născut în 1714, decedat în 1770) propovăduia Evanghelia harului lui Dumnezeu la bogați și la săraci deja pe când era bărbat tânăr. El a primit de la Domnul un dar deosebit, să atragă inimile ascultătorilor lui, pentru a le trezi conștiința. Când a ajuns în America de Nord, puterea predicii lui era așa de tare, afluența mulțimii era așa de mare, încât nici o clădire nu era destul de mare, ca să încapă masele poporului care se revărsau într-acolo. De aceea predica de cele mai multe ori sub cerul liber; la marginea unei păduri sau pe o colină era clădit provizoriu un amvon simplu sau vorbitorul se suia pe o masă sau pe un butoi. Abia ajungea Whitefield pe locul lui înălțat, că miile de oameni adunați amuțeau și ascultau încordați cuvintele martorului credincios al lui Dumnezeu. Nici o mirare că adesea veneau în adunare oameni care cu răutate diavolească născociau mijloace pentru a tulbura predica. Dar tocmai aici s-a dovedit puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

În anul 1740, Whitefield a plecat pentru a doua oară în America de Nord și a ținut predici în apropierea unei garnizoane englezești. Acolo s-a petrecut, cum este istoric adevărat, următorul fapt: în fanfara regimentului, care era în acel oraș, se afla un negru care era maestru în cântatul la trompetă. El era cunoscut nu numai în tot regimentul pentru suflatul lui excelent, ci până hăt departe. Mândru de instrumentul și de arta lui, nu pleca niciodată fără trompeta lui, cu care în orele libere de serviciu câștiga bani buni în cârciumi, care erau tocați la fel de ușuratic, pe cât de ușor au fost câștigați. Din nefericire, Jack, trompetistul negru, se mai pricepea și la altceva decât să cânte la trompetă; știa să înjure atât de groaznic și s-a obișnuit așa de tare cu cuvintele hulitoare la adresa lui Dumnezeu, încât nu mai putea deloc să converseze fără să folosească înjurăturile cele mai odioase și jurăminte. Cunoștea multe șlagăre murdare de proastă calitate și le cânta cu predilecție. Acest trompetist negru, al cărui suflet părea să fie chiar mai negru decât trupul lui, a auzit despre predica ce trebuia ținută sub cerul liber și a hotărât să le joace o festă predicatorului și ascultătorilor. Voia să înceapă să sufle în toiul predici astfel, încât să le treacă la toți auzitul și văzutul.

La ora hotărâtă s-a dus acolo, trompeta îi atârna pe umăr. S-a așezat foarte aproape de amvon; mulțimea care se revărsa, care tindea din toate părțile să ajungă pe cât posibil cât mai aproape de locul vorbitorului, împingea așa de tare, încât trompetistul negru era aproape înțepenit. Îi era cu neputință să ducă trompeta la gură. Zadarnic a făcut uz de forța lui pentru a se îndepărta din înghesuială sau ca să-și elibereze brațul; a trebuit să rămână nemișcat, pentru a asculta discursul lui Whitefield. Stătea astfel, ca pus în fiare, cu benzi de fier, căci – **Domnul slavei voia să vorbească cu acest păcătos**. Gândurile mânioase ale lui Jack l-au împiedicat să fie atent la rugăciunea cu care a început Whitefield. Predicatorul a citit apoi din Matei 3,5-8: „Atunci tot Ierusalimul și toată Iudeea și tot ținutul din jurul Iordanului ieșeau la el (și anume, la Ioan Botezătorul); și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Dar, văzând pe mulți dintre farisei și dintre saducheii venind pentru botezul lui, le-a spus: „Pui de năpârci, cine v-a înștiințat să fugiți de mânia viitoare? Faceți deci rod vrednic de pocăință.” Deja acest cuvânt a pătruns ca o săgeată în inima trompetistului negru. Când apoi martorul puternic a aruncat Cuvântul adevărului în inimile ascultătorilor ca pe niște fulgere, o liniște de mormânt s-a așezat peste miile de oameni; Whitefield a vestit cu putere și apăsat **judecata lui Dumnezeu peste**

toți păcătoșii nepregătiți pentru pocăință. El a vorbit despre mânia lui Dumnezeu care se apropie în grabă, despre zadarnicele străduințe ale celor nelegiuți de a scăpa de această mânie, despre necesitatea pocăinței și întoarcerii la Dumnezeu. Un tremur și un cutremur a străbătut adunarea și deodată vorbitorul a tăcut. Expresia gravă, severă de pe chipul lui au dispărut, trăsăturile lui au devenit blânde și prietenoase. Cu o dragoste cordială i-a invitat pe toți păcătoșii, să se întoarcă cu pocăință la Isus, la Mântuitorul. Cum o rază blândă de soare privește dintr-un nor întunecos, așa a atins harul inimile oamenilor, care tocmai tremuraseră de teama judecății.

Jack, trompetistul negru, uitase de mult de trompeta lui și de intenția rea; fiecare cuvânt căzuse ca o lovitură grea de ciocan pe inima și pe conștiința lui. Vina lui a crescut uriașă în fața ochilor lui spirituali. Ce viață groaznică, odioasă pentru Dumnezeu a dus! Cum a clădit insensibil păcat peste păcat, beție, desfrâu și viciu de tot felul! Ce listă nesfârșită a vinei murdare din viața lui! În contemplarea sfințeniei lui Dumnezeu l-a apucat o asemenea disperare și o teamă de moarte, încât și-a pierdut cunoștința când s-a terminat predica. Trompetistul negru leșinat a fost dus într-o colibă din apropiere. Acolo s-a trezit după o vreme. S-a speriat când a văzut înrând statura înaltă a lui Whitefield. Dar acesta, care putea să scuture cu o asemenea putere covârșitoare cea mai împietrită conștiință, știa și să lege inimile zdrobite, să vestească eliberarea celor captivi, să vestească anul de îndurare al Domnului și să-i mângâie pe cei care jelesc. (compară cu Isaia 61,1.3.) Whitefield s-a așezat lângă negrul smerit și i-a propovăduit **bogăția harului lui Dumnezeu.** Jack a putut să audă minunatele cuvinte: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18).

Trompetistul negru a găsit pace prin credința în Isus Hristos, încă înainte de a fi părăsit coliba. Lăudându-L și slăvindu-L pe Dumnezeu, s-a întors la camarazii lui, pentru a le povesti ce lucruri mari a făcut Domnul pentru el. După ce a gustat odată darul ceresc și prin harul lui Dumnezeu a fost răpit din lanțurile și din puterea lui satan, putea să-și întărească mărturia și printr-o umblare nouă și sfântă. Firește că n-a dus lipsă de batjocură și ironie; dar el a rămas credincios și tocmai acolo unde L-a necinstit și L-a defăimat pe Dumnezeu așa de mult, a devenit de atunci un martor fără teamă și hotărât pentru Domnul său.

Dumnezeu a spus despre Isus, Fiul Său iubit, că El îi va avea pe cei tari ca pradă și El a împlinit acest cuvânt, prin faptul că din mijlocul vrăjmașilor Lui a aruncat în țărână la picioarele lui Isus: eroi ai păcatului, instigatori ai răului, maeștri ai defăimării și ai batjocurii. Ei trebuie să-L omagieze.

Prietene, și tu trebuie să-ți pleci genunchii înaintea Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu, și limba ta trebuie să depună mărturie că Isus Hristos este Domn. Întrebarea este numai aceasta: dacă tu vrei să-L omagiezi pe Domnul aici, în timpul harului sau dacă va trebui să-L omagiezi în ziua judecății. Cu siguranță că n-ai auzit această întâmplare despre Jack cel negru fără să fi devenit conștient dacă stai în rândul mărturisitorilor lui Isus sau dacă ești printre vrăjmașii Lui. Viața ta poate fi, privită din exterior, mult mai bună ca viața lui Jack; dar în fața ochilor lui Dumnezeu se pune problema: dacă te-ai smerit înaintea harului și dacă ai venit sub puterea sângelui lui Isus, dacă ai trăit o transformare a vieții sau nu.

Poate ești, fără să știi, un fariseu care în trufia lui crede că este suficient de bun să poată sta înaintea lui Dumnezeu sau un saduceu care merge batjocorind și hulind pe calea păcatului, în timp ce spune: „Faceți-vă aici viața frumoasă, nu există nici o lume de dincolo, nici o revedere” – în ambele cazuri este valabil pentru păcătos cuvântul tăietor al lui Ioan Botezătorul: „Pui de năpârcă! Cine ți-a dat de știre să fugi de mânia viitoare?”

Nu vei scăpa, dacă nu te vei pocăi!

Nr. 25

CE CREDEȚI DESPRE BIBLIE?

„Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, argint curățit în cuptorul de pământ, purificat de șapte ori.” (Psalmul 12,6)

În zona orașului Madras (India de Est engleză) a slujit timp de 25 de ani misionarul german Hebich (din 1834 până în 1859) ca un martor credincios și binecuvântat. În garnizoanele engleze din acel ținut el se străduia pentru sufletele ofițerilor și ale soldaților la fel de mult ca și pentru cele ale băștinașilor păgâni negri și bruni și a fost pentru mulți soldați englezi îndrumătorul spre Isus.

Un ofițer englez vârstnic povestea din acea vreme, că într-o zi Hebich a intrat la el ca un musafir nepoftit în zăduful amiezii. Auzise despre acest om ciudat și își propusese că dacă vine la el, să-l dea afară. Acum stătea în fața lui și i-a poruncit englezului să-și ia Biblia și să citească tare primele două versete ale Bibliei. Impresia pe care o făcea misionarul în simplitatea lui afectuoasă, neprefăcută, serioasă era așa de covârșitoare, că ofițerul a făcut fără replică ce a spus Hebich. Apoi, martorul lui Isus a îngenuncheat, s-a rugat și a plecat. În ziua următoare Hebich a apărut iar la aceeași oră. I-a poruncit din nou să citească aceleași cuvinte: **„La început Dumnezeu a creat cerul și pământul. Și pământul era pustiu și gol, și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.”** Misionarul a îngenuncheat iar, s-a rugat fierbinte pentru mântuirea veșnică a ofițerului și a plecat. Acesta a rămas pe loc profund mișcat; el înțelegea acum ce ținea Dumnezeu să-i spună prin acest cuvânt: inima și viața lui erau pustii și goale; păcatul i-a distrus viața: întunericul indiferenței și al necredinței l-au învăluit. Nu se simțea și peste adâncul întunecat al vieții lui împovărate de vină, prin acest cuvânt, efectul Duhului Sfânt? Atunci i-au căzut de pe ochi solzii deșertăciunii, ai mândriei, ai nechibzuinței; el simțea, adânc plecat și smerit, că era un păcătos pierdut. Aceasta era calea spre pace. Când misionarul german a venit în ziua următoare pentru a treia oară, a putut să-l conducă la Isus pe ofițerul adânc zguduit. A fost o adevărată întoarcere la Dumnezeu, o viață transformată. Acest bărbat, mai înainte ușuratic și iubitor de lume, a devenit un martor credincios al lui Isus. Deci dacă **un cuvânt al Bibliei** poartă în el o forță atât de minunată, de tainică, încât ajunge pentru a remodela viața întreagă a unui om – atunci permite să fii întrebat: **cunoști această carte minunată? Ai citit-o?** Mulți oameni sunt de părere că Biblia este o carte învechită, fără valoare, sau **majoritatea n-o cunosc**. Te crezi așa de deștept, așa de instruit, încât pentru tine nu este nimic de luat de aici? Deja mulți au trebuit să se prăbușească cu toată presupusa lor inteligență și putere, înainte de a fi pus mâna pe această carte – dar apoi această carte le-a tămăduit viața împovărată de vină.

Printre batjocoritorii moderni se numără poetul Heinrich Heine (născut în 1799, decedat în 1856). Acest bărbat foarte admirat, ingenios, care este citat de mulți dușmani ai Bibliei ca martor pentru faptul că oamenii inteligenți ar putea renunța la înțelepciunea Bibliei, a găsit la sfârșitul vieții lui calea spre Dumnezeu și a scris următoarele cuvinte despre Biblie: „Ce carte! Mare și întinsă cât lumea, înrădăcinată în veșnicie și înălțându-se în tainele albastre ale cerului, răsăritul de soare și apusul de soare, eliberarea și împlinirea, nașterea și moartea, toată drama omenirii, totul este în această carte.”

Acum ascultă părerea împăratului Friedrich Wilhelm al III-lea al Prusiei despre Biblie! Acest domnitor a trecut în cei 43 de ani ai guvernării sale prin adâncurile nenorocirii și ale înfrângerilor, ca și prin culmile biruinței și ale strălucirii exterioare; el a mărturisit: „Oricâte lucruri minunate am văzut în viață și oricâte lucruri frumoase am citit în cărțile scriitorilor renumiți, mă simt totuși întotdeauna cu totul altfel când citesc cu evlavie Sfânta Scriptură. Aici

totul este altfel. Aici locuiește și guvernează un duh cu totul caracteristic de siguranță și hotărâre, de liniște și pace. Aici ești scos din toate grijile vieții, mici și mari, vezi totul altfel, devii mai sever față de tine și mai blând față de alții. Fiecare cuvânt este adevărat și orice frază scurtă include în sine o lume de idei. Predica de pe munte a lui Hristos – ce comoară! Cel care a vorbit așa și deci a putut vorbi așa și care este Mântuitorul lumii, să nu ne fi spus El adevărul când a vorbit despre natura Lui divină și despre lucrurile dumnezeiești, care stau deasupra orizontului nostru obișnuit, mărginit? Și pentru că noi nu le vedem, avem voie să spunem că ele nu există? Vai sărmane! ființe omenești, care vrea să-și pună mica ei unitate de măsură pe lângă cele veșnice și nepieritoare și pe lângă aceasta vrea să-și aibă bucuria în baloanele de săpun înșelătoare și care astăzi vorbește sfidând îndrăzneț, iar mâine, înșfăcată de moarte, imploră neputincioasă îndurare!”

Pe lângă această mărturie a unui împărat să punem cuvântul unui învățat modern: „Biblia! Într-adevăr, nu este o carte obișnuită! Detestată și persecutată ca nici o altă carte și totuși de nedistrus; disprețuită și venerată, batjocorită și foarte apreciată, condamnată la moarte și totuși vie. Împărați și regi puternici și preoți nu s-au temut de osteneală și vină pentru a o nimici, înțelepții și învățații au combătut-o temeinic în sudoarea frunții lor; și acum, pentru că știința a terminat cu Ea și critica o stăpânește, se răspândește cu o rapiditate uimitoare în sute de limbi, în milioane de exemplare în toată lumea, este predicată și citită de la un pol la altul și în puterea Ei, prin credința în Ea negrii se lasă arși de vii, iar armenii și chinezii se lasă torturați până la moarte. – Ei, voi toți, învățaților și criticilor, scrieți voi odată o asemenea carte și atunci vă vom crede! Închisă în sine – „Blestemat să fie cel care adaugă sau scoate ceva din ea” -, neschimbată și de neschimbat stă această Biblie de mii de ani și nu-I pasă de lauda și de muștrarea oamenilor, nu se adaptează la progres, nu-și retrage nici un cuvânt, rămâne extraordinară, simplă și dumnezeiesc de copleșitoare și în fața Ei sunt toți oamenii egali și-și simt neputința.

Unde este vreo carte omenească să nu devină banală la cititul repetat? Dar despre această carte au mărturisit mii de bărbați dintre cei mai buni și mai spirituali, nu numai că n-au obosit cu cititul și cercetarea Ei, ci că a devenit pentru ei tot mai extraordinară, mai bogată, mai de nepătruns.

Biblia este îngrozitoare și plăcută în același timp, plină de o pace cerească ce întrece orice gândire, plină de tunetele și fulgerele Dumnezeului tare, care zdrobește popoarele aruncându-le ca olarul vasul lui și în fața Căruia ele sunt ca o picătură care atârnă pe buza găleții; este plină de cele mai delicate și dragăstoase mângâieri și făgăduințe ale unui Dumnezeu care hrănește păsările, numără perii capului nostru și oferă unei sărmane mame, la stăruința ei, o noapte bună pentru copilul ei bolnav; o carte care dezleagă cu cele mai simple cuvinte, cele mai adânci probleme care mișcă omenirea de când lumea, răspunde copilului și se joacă cu înțelepciunea înțelepților; o epopee așa de puternică, așa de atotcuprinzătoare, așa de adâncă și de înaltă, cum n-a fost scrisă niciuna vreodată de oameni; tema: **întruparea unui Creator, pentru a-Și răscumpăra creația.**” (Bettex.)

Deci ai auzit trei mărturii: una a unui împărat, una a unui poet și una a unui învățat. Totuși, nu trebuie să te supui părerii altora, că nu te va ajuta. Nu, tu trebuie să cercetezi personal **Cartea cărților**. Este adevărat că majoritatea oamenilor aruncă primele priviri în comorile și în măreția Bibliei, prin predicarea Evangheliei, prin tâlcuirea Cuvântului divin, în măsura în care aceasta este obținută prin Duhul Sfânt. Dar aceasta nu înlătură faptul că Biblia este pentru toți și că Dumnezeu vrea ca tu s-o citești personal cu rugăciune. Dacă poți să ascuți predicatori credincioși, nu pierde ocazia! Dacă poți să citești explicații ale Cuvântului lui Dumnezeu, care sunt scrise de creștini adevărați, folosește-te de ocazie! Dacă ai ocazia să întrebi credincioși cu experiență despre un citat sau altul din Biblie, să vorbești despre el cu ei, folosește-o! Dar înainte de toate trebuie să înveți singur să cunoști Biblia, căci Ea ți-a fost dată **ție** de Dumnezeu. Deci te rog un lucru: nu judeca Biblia până n-o cunoști! **Citește zilnic Biblia!** Fă-o în mod conștiincios,

chiar de-ar fi numai o jumătate de capitol, citește-l cu dorința de a-L recunoaște pe Dumnezeu și adevărul! La început nu vei înțelege multe. Citește mai departe zilnic! În paginile Bibliei vei găsi fericirea pentru timp și veșnicie. Vei găsi iertarea vinei tale, pacea cu Dumnezeu, o viață binecuvântată, o moarte triumfătoare și slava veșnică!

Nr. 26

BANI SAU CREDINȚĂ? CE ESTE MAI BINE?

„Voi sunteți sarea pământului. ... Voi sunteți lumina lumii.” (Matei 5,13-14)

„**Bani n-am, dar am credință!** Și sunt bucuros; această dificultate este un semn că Dumnezeu, la rândul Său, ne va ajuta. El mereu mi-a dat încă din copilărie câteva perechi de pantofi, când cele vechi erau rupte.” Bărbatul care în ziua necazului a putut să scrie aceasta, a putut să dăruiască multor copii orfani: pantofi, haine, pâine, paturi, educație, învățătură, cu toate că nici el n-avea vreun pfenig în posesie și n-a cerut bani de la nici un om. A fost August Hermann Francke, născut la 22 martie 1663 în Luebeck. Biografia lui este pentru oamenii de orice rang, pentru tineri și bătrâni o dovadă convingătoare că **credința face mai mult decât banii**.

Deja la 18 ani profesor la facultatea din Leipzig, depunea chiar de atunci mărturia remarcabilă: „**De fapt, eu nu sunt încă un creștin; temelia pentru aceasta nici măcar n-a fost pusă în mine!**” Abia în al 34-lea an al vieții sale Francke a devenit un creștin adevărat, după propria lui mărturisire. El trebuia pe atunci să predice la Luebeck despre cuvântul: „Dar acestea (și anume, relatările Evangheliei despre minunile Domnului) sunt scrise ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viață în Numele Lui” (Ioan 20,31). În fața acestor cuvinte, bărbatul sincer a devenit foarte conștient că el încă nu avea **viața** în Fiul lui Dumnezeu, așa cum spunea acest cuvânt. El nu era încă născut din nou, în ciuda evlaviei sale, a cunoașterii Bibliei și a multelor sale rugăciuni, în ciuda tinereții lui nepătate. El cunoștea cuvântul serios al Domnului Isus: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). Acest bărbat sincer s-a simțit profund nefericit; a strigat zile întregi la Dumnezeu după îndurare și L-a implorat pe Isus pentru viața dumnezeiască. Dumnezeu l-a auzit și i-a dat viața adevărată din Dumnezeu, viața venită de sus, fără de care nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu și Împărăția Lui.

Oricine ai fi, prietene, oprește-te! Dacă ai putea să te așezi alături de August Hermann Francke în ceea ce privește evlavia și virtutea – eu nu cred că ai putea -, atunci totuși ai avea nevoie și tu de viața veșnică pentru a deveni un copil al lui Dumnezeu. Nu ajunge să cunoști lucrurile dumnezeiești cu memoria, să le consideri adevărate cu capul. Tu trebuie să-L omăgiezi cu credință vie pe Fiul prezent, atotputernic al lui Dumnezeu și să primești prin Duhul Sfânt pecetea harului Său, astfel încât să poți să spui cu convingere din toată inima: „Am devenit un copil al lui Dumnezeu!” Atunci noaptea ta va deveni lumină, moartea ta va deveni viață. Atunci vei avea siguranța mântuirii, certitudinea iertării veșnice și vei umbla sub harul lui Dumnezeu.

Francke a scris despre acel ceas al transformării: „Cât ai clipi, toate îndoielile mele s-au dus; am fost încredințat în inima mea de harul lui Dumnezeu în Hristos Isus; puteam să-L numesc pe Dumnezeu nu numai „Dumnezeu”, ci și „Tatăl nostru”. Toată tristețea și neliniștea inimii mele au fost luate dintr-odată și în schimb am fost inundat de un râu de bucurie, încât L-am laudat și L-am slăvit plin de curaj pe Dumnezeul care mi-a arătat un har așa de mare. Începând de atunci am avut o stabilitate cu creștinismul meu și de atunci mi-a fost ușor să lepăd orice faptă nelegiuită și plăcerile lumești și să trăiesc cinstit, drept și evlavios în lumea aceasta. Și abia tot de

atunci mi-am dat seama ce este „lumea” și în ce se deosebește ea de copiii lui Dumnezeu. Căci lumea a început curând să mă urască și să mă persecute.”

Dragă prietene, așează-te în fața cuvintelor acestui bărbat încercat și întreabă-te serios dacă ai devenit un „creștin” care I-a dat lui Isus inima lui, care trăiește pentru Isus, astfel că în orice face, plăcerea lui Isus să fie hotărâtoare!

La Franke s-a evidențiat imediat viața nouă; întors la Leipzig, și-a început slujba în puterea lui Dumnezeu; împărțea Biblia și scrieri creștine, predica public și în case, ținea prelegeri și ore biblice pentru studenți, până – a fost izgonit din Leipzig ca eretic și ademenitor. A fost, este și rămâne o realitate: **„Toți cei care vor să trăiască evlavios, trebuie să fie prizoniți.”** Imediat după aceea, Francke a fost angajat ca preot în Erfurt; acolo a devenit un martor puternic al Evangheliei, până a fost alungat și de aici de cei care spuneau că ei trebuie să protejeze adevărata credință. Astfel a ajuns Francke profesor la universitatea din Halle, unde a rămas până la moartea lui. De aici rodul slujbei sale a ajuns în toată lumea. Aici au auzit, la picioarele lui, mii și mii de studenți, bărbați, femei, copii cuvintele vieții, au primit lumină și viață dumnezeiască, aici au fost înființate centre misionare ai căror mesageri au plecat la păgâni, iudei și mahomedani.

Francke n-a fost numai profesor la universitate, ci în același timp predicator al suburbiei Glancho. Neștiința, sălbăticierea, nevoia și sărăcia comunității sale i-au mișcat inima în mod deosebit în privința tineretului. Având încredere în ajutorul atotputernic al lui Dumnezeu, el a deschis o școală pentru săraci, care curând a devenit un orfelinat. Douăzeci de ani mai târziu, în fața lumii stătea o realizare minunată a credinței: un mic oraș de orfelinate și școli. Acolo n-au fost educați numai 134 de orfani de către 15 supraveghetori, ci în afară de aceștia au fost școliiți permanent mult peste 2000 de copii și de tineri, în cea mai mare parte fără bani, de către 175 de învățători; în afară de aceasta, acolo au fost hrăniți zilnic fără bani 200 de copii săraci și 225 de studenți săraci.

Aceste așezăminte firește că cereau jertfe extraordinare pentru întreținere; acolo Dumnezeu a ajutat adesea într-un mod uimitor când nevoia era cea mai mare. Uneori venea un mesager cu bani, și anume, exact cu suma necesară, când Francke se ridica de pe genunchi, de la rugăciune.

Când a fost construită prima casă, un muncitor a găsit în molozul șantierului o monedă veche, pe care i-a dat-o lui Francke; această monedă purta în limba latină inscripția: „Iehova, Întemeietorul, să încununeze construcția cu cununa Lui”. Dumnezeu a împlinit această profeție. Însuși Francke spune: „Săptămână de săptămână, lună de lună Domnul mi-a dat fărâma cu fărâma ce era necesar, așa cum se fărâmițează pâinea pentru pușorii de găină.”

Astăzi așezămintele lui Francke formează o stradă lungă. Acolo se înșiră nenumăratele școli și instituții de învățământ superior una lângă alta, alături instituțiile biblice și misionare, biblioteca și tipografia, farmacia, locuința învățătorilor, spitalul și clădirea gospodărească. Pe frontonul clădirii principale terminată în 1701 stătea scrisă între doi vulturi planând spre soare inscripția: „Cei ce se sprijină pe Domnul își vor înnoi puterea; se vor înălța pe aripi de vultur” (Isaia 40,31). În 8 iunie 1727 August Hermann Francke a plecat acasă în pace.

Acest bărbat cu multă putere de voință, energic, care peste tot pune mâna și intervenea energic, a fost **un om al rugăciunii**. În fiecare dimineață se scula la ora patru; primele două ore le petrecea în rugăciune și citirea Cuvântului lui Dumnezeu. În felul aceasta era un pom sădit lângă pâraie de apă, care-și aducea rodul la timpul lui și tot ce făcea, reușea.

August Hermann Francke a fost **un bărbat al credinței**. El a răspuns în mod practic la întrebarea: dacă banii sau credința înseamnă mai mult; căci încă și azi sub acoperișurile așezămintelor sale mii de tineri germani sunt hrăniți, îmbrăcați, educați și școliiți. Râul acestor binecuvântări curge deja de 200 de ani. Aici putem învăța ce vrea să spună Domnul când le zice ucenicilor: **„Voi sunteți sarea pământului; voi sunteți lumina lumii!”** La aceasta ești chemat și tu, fie că ești soldat sau marinar, fie că ești acasă sau în fabrică sau unde te-a așezat

Dumnezeu cu îndatorirea ta pământească. Ai vrea tu ca Dumnezeu să facă ceva din viața ta spre onoarea lui Isus? Atunci dă-i Domnului prin credință o inimă neîmpărțită și fă ca deasupra vieții tale să scrie cu un scris luminos: „Numai Isus!”

Nr. 27

SMULS DIN VALURILE PIERZĂRII

„El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.” (2 Corinteni 5,15)

În anul 1827 fregata engleză „Orontes” naviga prin golful Biscaya. Noaptea era neobișnuit de întunecoasă. Paza tocmai a fost schimbată, când a răsunat acel zgomot atât de îngrozitor pentru urechea unui marinar: întâi o scurtă lovitură a unui corp greu pe apă și apoi strigătul pătrunzător: „Om la apă!” Rama de guvernare a fost imediat pusă de pe o parte pe cealaltă, o parte din vele au fost strânse, corabia a încetinit. Ambele bărci de pe puntea de la pupă au fost coborâte în mare. Dar tânărul ofițer care era de gardă abia împărțise ordinele și le supraveghease executarea, că și-a aruncat hainele și a sărit în mare; el a vrut să-și facă partea sa pentru salvarea celui care căzuse peste bord.

De fapt, era o acțiune foarte îndrăzneță, deoarece corabia se îndepărtase destul de mult de locul accidentului; căci pentru a opri o corabie cu pânze care se află în mers este nevoie de timp. Dar tânărul bărbat era un înotător excelent și mult timp de gândire n-a avut. Între timp căpitanul venise pe punte, a pus să se aprindă lumini albastre și din când în când trăgea un foc, pentru a le arăta bărcilor unde se afla „Orontes”. El însuși s-a dus împreună cu ceilalți ofițeri pe puntea de la pupa corăbiei. Mulți marinari atârnau ca albinele în grementul navei și încercau de acolo să străpungă întunericul cu ochii lor pătrunzători. Fregata stătea acum nemișcată de tot; nu se auzea nimic altceva decât bătaia valurilor în laturile mândrei corăbii și scârțâitul ușor al parâmelor. Deodată a strigat un marinar din gabia catargului principal: „Îi aud venind!” Nu mult după aceea se putea auzi bătaia ritmică de vâsle a bărcilor care se apropiau. „I-ați găsit?” a strigat căpitanul cu glas limpede prin portavoce. „Da, căpitane!” a răsunat răspunsul înapoi. Curând după aceea au ajuns și bărcile. Sprijinit de doi camarazi, s-a cățărat pe punte mai întâi marinarul căzut peste bord. Pentru cea de a doua barcă a fost lăsată jos scara de frânghii. Pe ea a fost dus pe punte tânărul ofițer fără viață. În timp ce mai mulți marinari și-au dezbrăcat tunicile pentru a le pune sub capul celui accidentat, medicul corăbiei s-a aplecat peste corpul ud. După o vreme s-a ridicat și i-a spus căpitanului: „S-a terminat cu el, este mort.”

Tânărul ofițer l-a găsit într-adevăr pe marinarul căzut peste bord și l-a ținut deasupra apei pe cel care deja se scufunda, până a venit barca. Apoi și-a pierdut el cunoștința. Probabil un stop cardiac i-a pus capăt vieții, ca urmare a încordării supraomenești. Marinarul salvat s-a aruncat jos lângă cadavru și a sărutat fruntea palidă și mâinile reci ale mortului.

Cel decedat fusese favoritul tuturor, altruist și cordial față de toți, preocupat de subalternii lui. Cel salvat, pe nume Gregor, vedea acum că a fost răscumpărat cu prețul unei vieți, care era mai scumpă decât a lui. Privirea spre cel care s-a jertfit pentru el a făcut să-i curgă lacrimile. El își amintea că salvatorul lui i-a spus chiar înainte de a ajunge bărcile: „Mă lasă puterile; dacă va fi să mor, spuneți-i mamei mele ultimele salutări; duceți-i ceasul meu, cărțile mele dați-le surorilor mele. Nu vor plânge când vor auzi cum am murit.” Să execute această dorință a salvatorului său nu era suficient pentru marinar. Pe atunci era obiceiul în marina engleză, ca tot ce aparținea pe timpul călătoriei celui decedat sau înecat, să fie scos la licitație pentru echipajul corăbiei; câștigul era destinat rudelor. Marinarul Gregor a împrumutat atâția bani, încât să poată cumpăra toată

moștenirea salvatorului său, pentru a o duce acasă mamei; inima lui dorea să arate orice măsură de dragoste recunoscătoare celui care s-a dat pe sine pentru el.

Poate admiri noblețea de caracter a tânărului ofițer care și-a pus viața în joc și și-a pierdut-o, pentru a salva-o pe cea a unui sărman marinăr. Inima ta este impresionată gândind la el și la fapta lui plină de abnegație. Dar permite să fii întreb: **ce crezi despre Hristos?** A fost inima ta deja impresionată la gândul că El a renunțat la slava cerească și a coborât din casa Tatălui pentru a muri pe Golgota de moartea plină de ocară a crucii? Pentru cine a făcut-o? Pentru vrăjmașii Lui, pentru creaturile nerecunoscătoare. El S-a dus de-a dreptul în apele adânci ale mării dumnezeiești, pentru a-i salva de la moartea veșnică pe păcătoșii sărmani, pierduți. El a luat locul lor pentru a-i feri de spaima iazului de foc și pentru a le da un loc sus, în slavă. **Dintre acești pierduți faci și tu parte.**

Ți-a salvat Isus deja sufletul? Ai fost smuls prin El din puterea lui satan, a stăpânului întunericului? Te odihnești tu în brațele Lui salvatoare? O, dacă este așa, dacă te-ai încredințat Lui, dacă L-ai omagiat, crezând, ca pe Domnul și Salvatorul, atunci Ți aparții Lui; atunci viața Lui este viața ta; atunci ai trecut de la moarte la viață.

Ce-i drept, creștinătatea comemorează în vinerea mare amintirea suferinței și a morții Fiului lui Dumnezeu, dar unde sunt inimile care doresc să-I mulțumească cu viața? Ah, dragostea Lui și jertfa Lui să plece zilnic în mulțumire și adorare inimile și genunchii tuturor alor Săi! Gloria Mielului de pe Golgota să urce de mii și de milioane de ori de pe pământ spre cer!

Dacă tu, prietene, ești un astfel de salvat, care a fost răscumpărat prin sângele lui Isus, pentru a fi proprietatea veșnică a Fiului lui Dumnezeu, atunci te întreb: **care a fost până astăzi mulțumirea ta, care a fost dovada dragostei tale față de Salvatorul și Răscumpărătorul tău?** El te-a salvat de moartea veșnică, te-a pus în siguranță față de toată judecata. Ai devenit al Lui pentru a trăi de acum înainte pentru El, Cel care S-a dat pe Sine Însuși pentru tine la moarte de cruce. Lasă tot ce ești și ai să-I fie închinat Lui. Slujește Domnului tău înviat și glorificat cu toată puterea ta și **mărturisește tuturor oamenilor că Isus este Domnul și Salvatorul tău!**

Aceasta este o privire binecuvântată spre crucea de pe Golgota, dacă orice amintire a suferinței și morții Fiului lui Dumnezeu aprinde în inima ta întrebarea: cum pot să-I mulțumesc? Ca proprietate a Lui, calcă pe urmele Lui cu smerenie și blândețe. El dorește ca tu să nu răspunzi când ești ocărât, să nu ameninți când suferi; ca tu să răsplătești fapta rea cu o faptă bună și ura cu dragoste. El vrea să arăți dragoste pentru săraci și bolnavi, să ștergi lacrimi și să-i ridici pe cei descurajați. Dovedește-ți mulțumirea în timp ce spre onoarea Lui adeverești oamenilor din jurul tău, ferit de imoralitate și egoism, de sibiritism și ahtiere după distracții, că ai găsit în Isus ceva mai bun decât plăcerea lumii. **Nu mai trăi pentru tine – trăiește pentru Acela care a murit pentru tine!** Acesta este creștinismul dorit de Dumnezeu, creștinismul adevărat.

Dar dacă trebuie să răspunzi cinstit la acea întrebare: nu știu nimic despre salvare; am auzit într-adevăr despre moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, am învățat despre ea la școală, dar nu-L cunosc pe Isus! – atunci lasă-te avertizat: ești în primejdie de a te îneca și de a te scufunda în valurile veșnicei pierzări! Lasă-te în mâinile marelui Salvator; ele sunt întinse și spre tine!

Nr. 28

EXISTĂ VREUN LEAC ÎMPOTRIVA MORȚII?

„Isus Hristos a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1,10)

Nu este limpede că împotriva morții nu s-a găsit leac? Este câte o mică prințesă înfloritoare, iubită, îngrijită, păzită, căpătuită, sănătoasă și voioasă. Deodată copilul se îmbolnăvește, medicii personali sunt chemați acolo și fac tot ce pot – dar în câteva ore s-a stins.

Era un miliardar american, adică un bărbat care posedă mai bine de 1000 de milioane de dolari; s-a îmbolnăvit; a fost convocat un colegiu dintre cei mai renumiți medici; ei l-au sfătuit ce trebuie făcut – dar n-au putut respinge moartea, omul a murit.

Bătrânul Rothschild din Paris, fondatorul bogăției casei sale, a folosit o altă cale – după cum se povestește – pentru autenticitate nu pot să garantez. Medicul său personal trebuia să vină zilnic acasă la el. Dacă Rothschild era sănătos, atunci într-un anumit loc din anticameră se afla o monedă pentru medic; el putea s-o ia și să plece. Dacă stăpânul milioanei nu se simțea bine, atunci medicul nu primea nimic și trebuia să-și facă datoria. Acest bărbat inteligent nu voia să aibă un medic pentru boală și moarte, ci pentru viață și sănătate. Dar nici aceasta n-a putut să ajute. Cea mai înfloritoare sănătate și tinerețea cea mai strălucitoare nu sunt o garanție și cea mai bună cură de băi nu este un leac împotriva morții – n-o dovedește aceasta fiecare zi în care musafirul palid, nepoftit intră la sărac și la bogat?

Și totuși a răsărit într-o zi o rădăcină care a devenit un leac împotriva morții. „O Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și o ramură din rădăcinile lui va rodi. ... Și va fi așa în ziua aceea, rădăcina lui Isai va sta ca steag al popoarelor; națiunile o vor căuta și locul său de odihnă va fi glorios” (Isaia 11,1 și 10 textual).

Este Isus, Fiul lui Dumnezeu, Biruitorul morții, despre care profetul Isaia a prorocit aceasta, **care a nimicit moartea și a adus viața și neputrezirea la lumină prin Evanghelie.** Este lucrul acesta adevărat sau nu? Dacă aceasta nu este adevărat, atunci tot creștinismul nu este nimic altceva decât o extraordinară escrocherie, o înșelătorie uriașă – dar dacă este adevărat, atunci în Isus se poate găsi biruința asupra morții, viața și neputrezirea; atunci în valea morții și a plângerii a răsărit soarele vieții și al nădejzii indestructibile.

Inimile oamenilor sunt străbătute de un dor după nădejdea vieții veșnice. Dacă într-adevăr soarele vieții a răsărit prin Isus, atunci trebuie să existe și oameni care s-au încredințat acestui Isus și care au găsit în El viața adevărată, cea nepieritoare astfel încât au devenit liberi de toată puterea morții. Da, Dumnezeu fie laudat, că acești martori ai vieții și ai biruinței, acești mărturisitori ai lui Isus, care au scăpat pentru totdeauna de puterea morții sunt văzuți. Viața și moartea lor depun mărturie despre aceasta. Oare de ce în cazul copiilor lumii, când au murit, nu este vorba aproape niciodată despre ultimele lor ore și cuvinte? Pentru că acolo are loc o despărțire fără nădejde, o scufundare în valurile întunecate ale morții – și ah, ce des, ce des are loc o mărturie limpede, disperată, de a fi pierdut pentru totdeauna! Dar du-te la patul de boală și de moarte al copiilor lui Dumnezeu și vei vedea că aici moartea a fost nimicită și viața și neputrezirea au fost astfel aduse la lumină, ca oricine să poată vedea. Au fost aduse la lumină **prin Evanghelie**, prin fericita veste despre Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a luat asupra Lui blestemul păcatului și pedeapsa păcatului, care a sfărâmat lanțurile păcatului pentru oricine care se apropie de El cu pocăință și credință. Aceasta se petrece atât de simplu și de neobservat. Un om aude cuvântul despre Isus, despre Fiul înviat al lui Dumnezeu. A fost un cuvânt atât de fără strălucire în fața lumii, ce a căzut în inima care tânjea după pace, care suspina sub păcatul ei. A fost **un cuvânt despre harul lui Dumnezeu**, despre dragostea lui Isus, un cuvânt despre suferințele crucii Aceluia care a strigat: „S-a isprăvit!” El, care a înviat și a fost înălțat în slavă,

întinde acum mâinile Sale de har spre oamenii care în lumea aceasta muritoare tânjesc după pace și nădejde.

Acel cuvânt nebăgat în seamă a fost o rază de lumină din lumea superioară, care a luminat întunericul, ochiul orb a devenit văzător. – O, este posibil? Isus, Mântuitorul, este o realitate? O Persoană prezentă? Un îndurător care ascultă, atotputernic, care mă iubește? Pe mine, cel vinovat și pătat, cel egoist și neînduplecat, pe mine mă iubește Acela care a murit pe cruce? O, minune a harului! – Astfel primește în ea o inimă omenească bobul de grâu al vieții veșnice, merge acasă, pleacă genunchii în dosul ușii încuiate, strigă la acest Isus după har, lumină și pace. „**lată, el se roagă!**” (Faptele Apostolilor 9,11), Îl mărturisește pe Dumnezeu – **viața din Dumnezeu a început, viața veșnică!** Lumina lui Dumnezeu a luminat în întuneric, biruința asupra morții a început. Cuvântul adevărului începe să facă despărțirea între lumină și întuneric. Se ajunge la ruperea cu orice păcat conștient, se ajunge la recunoașterea a ceea ce a fost rău; omul recunoaște înaintea lui Dumnezeu lucrurile cu care a păcătuit înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor recunoaște lucrurile cu care a păcătuit înaintea oamenilor. „Viața și neputrezirea” sunt aduse la lumină, - nu numai pentru ceasul morții, nu, ci deja pentru zilele vieții.

O doamnă distinsă neconvertită a spus odată: „Ne spuneți mereu cum se poate muri decent – dar eu vreau să știu cum pot să trăiesc decent!” Ei bine, aici este răspunsul: să trăim ca niște copii ai lui Dumnezeu, ca unii care sunt zămislighi din sămânță împărătească, cărora le șade rău să se teamă sau să se plângă sau să se păteze, care în mijlocul unei generații înstrăinate de Dumnezeu știu ce sunt datori onoarei Tatălui lor, Dumnezeului veșnic. Despre aceștia nu se spune la sfârșit: „**au murit!**”, ci: „au plecat acasă, au adormit, au părăsit ca învingători câmpul de luptă. Cum spune Pavel: „Am terminat alergarea, am păzit credința, de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea.”

Întreabă-i pe toți cei care au văzut plecând acasă creștini adevărați, fie în colibă, fie în palat, fie pe câmpul de luptă, fie pe corabia care se scufundă – aici este biruință, este triumf!

Mari sunt minunile și tainele cu care Dumnezeul veșnic a pregătit acest trup muritor. În miile de ani de când există medici, ei n-au epuizat și pătruns tainele acestui strai de pelerin căzut pradă morții. Și apoi, dacă această haină de călătorie, supusă putrezirii, pe care am primit-o pentru zile numărate prin bunătatea și grija Tatălui, este o creație atât de măreață, de minunată – **cum va fi trupul de slavă pe care copiii lui Dumnezeu îl vor purta sus!** Va veni ceasul când cei adormiți în Hristos, înviați din morți, iar cei vii în Hristos, preschimbați, vor fi îmbrăcați, vor porni spre văzduh în întâmpinarea iubitului lor Domn, ca să fie pentru totdeauna cu El, pentru a merge cu El în casa Tatălui și a avea parte împreună cu El de slava Lui. (compară cu 1 Corinteni 15,51-57.) Aceasta este fericita și sigura nădejde a copiilor lui Dumnezeu.

Și unde vei fi atunci? Care va fi partea ta în veșnicie? Ai scăpat de moarte? Ai venit la Isus, la Prințul vieții? Sau încă mai ești sub puterea aceluia care are puterea morții, sub puterea lui satan? Mai ești sub blestemul păcatului? Încă mai ești fără nădejde și pace?

Nr. 29

RĂSCOALA POPULAȚIEI HERERO

„N-au cunoscut calea păcii.”

„Dumnezeu, Mântuitorul nostru (textual: Dumnezeul-Mântuitor), dorește ca toți oamenii să fie ajutați (textual: ca toți oamenii să fie mântuiți) și să vină la cunoștința adevărului.” (Romani 3,17 și 1 Timotei 2,4)

Multe gânduri și rugăciuni se îndreaptă din luna ianuarie a acestui an spre Africa de Sud-Vest. Camarazii corpului nostru de expediție marină vor avea parte de multe lucruri interesante în călătoria lor de război, în marșurile lor prin țara întinsă, care este mai mare ca suprafața decât Reichul german.

Populația Herero ocupă jumătatea nordică a Africii Germane de Sud-Vest și este împărțită în cinci mari provincii, adică în cinci părți principale, ale căror căpetenii se numesc „căpitani”. Unul dintre aceștia este cel mai mare, căpitanul-șef Maharero, care-și are reședința în Okahandja. Acești Herero sunt un popor păgân de păstori, de culoare neagră. Bărbații folosesc puști europene bune, în afară de acestea au ghioage pentru lupta corp la corp. Locuiesc în colibe de pământ înalte cam de trei metri și jumătate, cu o formă de emisferă, ale căror bolți sunt alcătuite din prăjini flexibile. Printr-o ușă joasă te strecuri în aceste miraculoase încăperi de locuit, numite „Pontok”. Mai multe astfel de colibe de pământ formează o colonie care este numită „Werft”; aceasta este înconjurată cu un gard de spini larg, în formă de cerc, unde-și au locul pe timp de noapte cirezile de vite. În această colonie guvernează o căpetenie, ale cărei influență și renume depind de bogăția pe care o posedă, adică de mărimea cirezii de vite. Animalele constituie de fapt cea mai valoroasă proprietate a populației Herero; în jurul acesteia se învâрте în fond toată viața.

Cam a zecea parte a acestei populații a devenit creștină după nume, prin slujba misionarilor; cât creștinism adevărat va fi găsit printre ei, rămâne de văzut. Mă tem că acolo există numai puțini oameni care-L cunosc într-adevăr pe Isus ca pe Domnul și Mântuitorul lor și care au o nădejde sigură a vieții veșnice prin sângele lui Isus. Spune: **Îl cunoști tu pe Isus? Ai tu viața veșnică prin harul lui Dumnezeu?** Dacă nu, ai putea fi un german foarte cultivat, un om de cultură european – dar tot nu ești decât un creștin de nume.

Pentru păgânii Herero, mormântul tatălui este locul cel mai sfânt; acolo ei întreabă sufletul tatălui ca pe un oracol. Deosebit de sfânt este mormântul unei căpetenii. Pe un mormânt care este acoperit cu măracini sau cu pietre, se înalță un păducel care este împodobit de jos până sus cu coarnele bouului sacru tăiat cu ocazia morții celui decedat. Căpetenia tribului se aruncă aici la pământ, pentru a primi sfat în problemele politice sau familiale importante. La aceste morminte sunt sacrificate și animale, al căror sânge trebuie vărsat acolo. Tribul Herero crede într-o lume a spiritelor și în nemurirea sufletului; cel mai mult se tem de răzbunarea spiritelor celor morți. Totuși, le lipsește răspunsul la: „Ce?” „Cum?” „Încotro dincolo de moarte?”

Vrăjitorii și preoții, care sunt priviți în același timp ca doctori, au de-a face mai ales cu faptul de a stabili cine este vinovat de moartea oamenilor respectați sau de ce sunt supărate spiritele celor morți și prin ce trebuie să fie împăcate. O credință adevărată în Dumnezeu sau în idoli cu greu poate fi dovedită la acești Herero, dar cu atât mai mult superstiția, pe care vrăjitorii se pricep s-o folosească spre avantajul lor. Este o adevărată nenorocire pentru un Herero dacă se îmbolnăvește grav. Tratamentul este următorul: după sosirea vrăjitorului este sacrificat un copil, ale cărui cele mai bune părți sunt fierte imediat. Bolnavul este clătinat înapoi și-ncolo în aburul care se ridică din vasul mare de gătit și este acoperit îndată cu multe blănuri de animal, astfel încât aproape că trebuie să se sufocă. Aceste blănuri sunt luate jos din când în când, pentru a

vedea dacă omul mai trăiește. Dacă este considerat mort, i se rupe coloana vertebrală, iar capul este legat între genunchi. Sub această formă sunt îngropați morții. De izbucniri sonore de jale și bocete nu duc lipsă – căci oricât de banală este viața unui om în ochii acestui popor, moartea este totuși, ca peste tot pe acest pământ, un suveran temut; ea rămâne, pentru Herero ca și pentru germani, regele groazei – până când omul L-a recunoscut pe Biruitorul morții și a găsit viața veșnică la Prințul vieții.

Dacă acești sărmani păgâni te-ar întreba acum: „Spune-ne, tu, creștine german, ce se va întâmpla cu oamenii dincolo de moarte? Unde merg sufletele nemuritoare? Ce trebuie să fac pentru a găsi după această viață sărmană una mai bună?” le-ai putea da un răspuns limpede? Le-ai putea arăta calea spre viața veșnică? Ai putea să le spui cum ar putea, rugându-se, să-L găsească pe Dumnezeu oricărui har și cum pot chema ajutorul Lui din cer, jos, în viața lor pământească? În fața acestei întrebări îți vei da seama că nu-i poți arăta unui străin calea, dacă n-o cunoști nici tu însuși.

Ce-i drept, tu nu locuiești într-o colibă de pământ în formă de emisferă, ca acești Herero, dar locuiești totuși într-o casă de pământ; căci trupul tău, în care locuiește sufletul tău nemuritor, nu este decât o casă de pământ – „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”. **Cunoști tu calea din această casă pământească a ta spre casa veșnică, măreață din cer?** Pavel a putut să spună: „Știm că dacă se desface casa pământească a cortului nostru, avem în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mână” (2 Corinteni 5,1).

Poporul Herero are în mod ciudat datina circumciziei, ca iudeii, numai că la Herero circumcizia are loc abia la vârsta copilăriei târzii la băieți. Este cea mai mare sărbătoare a lor, care este legată de mari ospețe. Mai târziu, când copiii au cam 13 sau 14 ani, toți băieții și fetele care au cei patru incisivi de jos apăruți deja, sunt considerați atunci ca oameni maturi și trăiesc aceeași viață sărmană fără nădejde, ca părinții și strămoșii lor.

Ce har când un om, fie alb, fie negru la piele poate spune: **vina mea este iertată, sunt în harul lui Dumnezeu, am viața veșnică, sunt stropit cu sângele unei împăcări veșnice!**

Toți creștinii adevărați sunt chemați să dea mărturie despre sângele vărsat o dată pentru totdeauna, despre jertfa săvârșită o singură dată pe Golgota, prin care tuturor celor care cred, care se apropie de El ca pierduți și vinovați, li se dăruiește o împăcare veșnic valabilă, ba chiar mai mult decât împăcare: har deplin, filiația divină, nădejdea neclintită.

O, dacă mulți dintre camarazii noștri s-ar fi dus în țara îndepărtată cu această fericită siguranță în inimă, pentru a lupta acolo pentru împărat și împărăție, ca să restabilească ordinea și dreptatea!

Cu un caracter în care nu poți avea încredere, nestatornici, lacomi, înclinați spre furt și înșelăciune, căpitani Herero și oamenii lor s-au supus autorității publice numai atâta vreme cât au crezut în puterea ei și s-au temut de ea. În general, germanii sunt într-o asemenea măsură superiori acestor negri în ceea ce privește caracterul și puterea voinței, încât se așteaptă restabilirea ordinii și siguranței depline și de durată în țară într-un timp scurt, de către mica putere de trupe trimisă acolo.

Nu va dura mult până se va putea locui și călători sigur în Africa de Sud-Vest; și în curând țara va înflori cu siguranță sub steagul german. O altă întrebare este aceea, dacă și când întunericul păgânismului, în care sunt legați acești sărmani oameni, va fi învins prin biruința crucii. Acea victorie a corpului nostru de expediție marină va fi câștigată prin devotament soldătesc, sacrificiu și vitejie, prin arme moderne, tunuri automate, prin marșurile rapide ale infanteriei călare. Dar biruința crucii în inimile oamenilor va fi câștigată prin mărturia harului. Pentru aceasta este nevoie atât în Germania, cât și în Africa, de sabia Duhului, de Cuvântul lui Dumnezeu și este nevoie de asemenea luptători, care adevăresc prin viața lor, cu inima preafericită, credința vie în Fiul lui Dumnezeu.

Dacă încă n-ai ajuns la aceasta, lasă să-ți cadă-n inimă raza dragostei lui Dumnezeu prin această pagină; căci și tu ești iubit și căutat de Dumnezeu, și pentru tine a curs sângele lui Isus, și tu ești chemat să devii un martor al Domnului, un luptător al lui Isus.

Nr. 30

DE CE NU DEVII ȘI TU UN CREȘTIN?

„Știi lucrările tale - că ai numele că trăiești și ești mort.” (Apocalipsa 3,1)

În luna martie a anului 1858 englezii au cucerit după o luptă de șase zile marele oraș Lucknow pe fluviul Gange. Pe atunci indienii voiau să scuture jugul stăpânirii engleze; lupta a durat nouă luni, iar Lucknow constituia unul dintre punctele lor de sprijin principale. Din însemnările unui fost ofițer englez de artilerie, care a participat la acele lupte, ne sunt împărtășite următoarele:

„Era la câteva zile după cucerirea orașului Lucknow, în martie 1858. Salar Bux, un sergent băștinaș de la bateria mea s-a oferit să mă învețe atât din limba hindușilor, cât să mă pot face înțeles de către subalternii mei băștinași.

Era seară și stăteam împreună pe acoperișul drept al unei case, ce era situată în apropierea unui palat, care în timpul asediului luase foc și acum semăna numai cu o mare grămadă de moloz. Meditând, observam fumul care ici și colo se ridica dintre dărâmături, până când privirea mea a căzut întâmplător pe o crăpătură de la picioarele mele, în care am descoperit o cărticică ruptă parțial. Am ridicat-o curios și la o observare mai atentă am aflat că era un Nou Testament în limba hindusă, dar tipărit cu litere latinești.

Când l-am consultat, Salar s-a arătat imediat pregătit pentru un exercițiu de citire. Treaba a mers strașnic de tot și foarte mulțumit de prima mea încercare, am închis în cele din urmă cartea. Apoi m-am întors spre Salar și l-am întrebat pe un ton hotărât: **„De ce nu devii și tu un creștin, Salar?”**

„Bine, Sahib,” (pe românește: „domnule”), a răspuns Salar; „vrei să-mi spui **ce este creștinismul?** Ști că sunt musulman; îmi iubesc religia și dacă trebuie să renunț la ea, atunci mi-ar plăcea să primesc ceva mai bun în locul ei.” N-am știut în fapt ce să răspund. Am cugetat încoace și-ncolo, dar nu mi-a venit nici o explicație potrivită. Între timp, Salar aștepta cu cea mai mare răbdare. Ochii lui închiși la culoare se odihneau cercetător pe mine, ca și când voiau să citească în adâncul sufletului meu. Aceasta mi-a sporit și mai mult deruta și în cele din urmă mi-a scăpat vorba: „Păi, Salar, creștinismul este tocmai creștinismul.”

El a părut că se delectează o clipă cu încurcătura mea, dar apoi a spus pe un ton prietenos: **„Sahib, tu nu-ți cunoști propria religie!”**

Aceste cuvinte au pătruns ca o săgeată în lăuntrul meu. Eram supărat pe mine însumi. El a putut să observe pe fața mea jenată, că n-am fost în stare să-i dau o explicație limpede despre religia mea. I-am condamnat religia și nu eram capabil nici măcar **să i-o explic pe a mea.** Pentru că am rămas mut, a continuat Salar după o vreme: „Să-ți spun, Sahib, în ce constă creștinismul pe care l-am văzut la soldații voștri? I-am văzut pe soldații voștri intrând în bazarele noastre, îmbătându-se, înșelându-i pe bărbații noștri și maltratându-le pe femeile noastre. Acesta este creștinismul pe care trebuie să-l accept în locul propriei mele religii?” M-am simțit profund rușinat și am răspuns: „Nu, Salar, acesta nu este modul corect; există un soi mai bun de creștinism decât acesta.”

Atunci, Sahib, spune-mi ce este!”

Mi-am dorit în clipa aceasta să fiu cine știe unde. Cuvintele acestui om simplu dar sincer m-au lovit complet, încât n-am mai îndrăznit să spun nici un cuvânt. Ah, creștinul a fost total învins de

Salar Bux, mahomedanul. Ah, eu eram cu numele meu de creștin și cu mărturia mea creștină un necredincios mult mai mare decât sergentul meu mahomedan. Ce-i drept, după nume eram un soldat creștin; dar nu eram un **creștin adevărat**. Mă simțeam ca o monedă falsă, care purta în exterior chipul și blazonul împăratului, dar care pe dinăuntru consta numai din material fără valoare. La școală și acasă am citit Biblia, am purtat-o cu mine și în patrie și pe câmpul de luptă. Ea m-a însoțit în Crimeea și în India; dar lucrul acesta a făcut din mine un creștin? Ah, dacă aș putea să-l mai revăd astăzi odată pe acel musulman brav! Salar nu mai este printre cei vii, omul care mi-a adresat întrebarea: „**Ce este creștinismul?**”, fără ca eu să fiu în stare să-i dau vreun răspuns.

Starea mea din acea vreme este în clipa de față starea multor mii de creștini mărturisitori; ei se găsesc într-un întuneric la fel de mare și în același fel de moarte spirituală cum eram eu atunci în India.” Până aici povestirea bătrânului ofițer englez – și acum spune-mi, prietene, încă mai ești un creștin neveritabil? Sau ai crezut în Isus, în Fiul lui Dumnezeu, în El, care Și-a dat viața pentru păcătoșii pierduți, necurați? Un om poate deveni soldat, marinar, negustor, om de stat – într-un cuvânt: poate devenit tot ce există sub soare, numai să aibă capacitatea necesară pentru aceasta; dar a deveni creștin, aceasta este în afara domeniului capacităților, a rațiunii și a bunelor intenții ale unui om; aceasta este o lucrare a harului lui Dumnezeu în aceia care **conștienți de vina păcatului lor, își întind inima după harul lui Dumnezeu**.

Dacă încă nu ești născut din nou prin puterea Duhului Sfânt, atunci să nu fii mulțumit de a naviga sub un pavilion fals. Aceasta ar putea fi posibil înaintea oamenilor și să și dureze atât cât umbli aici jos cu sănătate și-ți merge bine. Dar odată ce veșnicia își aruncă înaintea umbrelor întunecate pe calea ta și se apropie clipa când trebuie să te înfățișezi înaintea Dumnezeului de trei ori sfânt – atunci se prăbușește grămadă toată presupusa ta evlavie, religiozitatea ta exterioară. În fața scaunului de judecată al Dumnezeului viu nu rezistă nimic decât lucrarea lui Isus Hristos, Fiul Său. **Numai sângele Lui prețios curăță de orice păcat**.

Dar astăzi acest scaun de judecată încă nu este montat. **Astăzi mai este ziua mântuirii, vremea harului. „Împăcați-vă cu Dumnezeu!”** Căci: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,20-21).

În fața acestei vești minunate a Evangheliei vreau să te întreb: **de ce nu devii și tu un creștin?** Poate întrebi acum ca acel sergent mahomedan: **ce este creștinismul?** Așa că ascultă:

Omul firesc fie nu se interesează de Dumnezeu, fie îi aduce tributul evlaviei omenești. Dacă într-o astfel de viață luminează lumina lui Dumnezeu, atunci omul recunoaște că păcatul lui îl desparte de Dumnezeul sfânt și drept – și el aude în același timp că Isus a venit din cer ca să meargă pentru el la cruce, că Isus a îndepărtat zidul despărțitor al păcatului pentru toți cei care cred. Păcătosul vinovat, care se abandonează în mâinile lui Isus, primește prin Duhul Sfânt **o viață nouă; Isus intră în inima lui ca Stăpân al vieții**. Povara vinei este luată de pe conștiință și va fi pace! Isus începe să-i domine voința și dorințele. Dragostea lui Dumnezeu devine o forță motrice; Cuvântul lui Dumnezeu devine lumina pe cărarea lui. El vede o lume de păcătoși în jurul lui, nenumărați oameni fără nădejde și fără pace, vede de jur-împrejurul lui puterea și blestemul păcatului, fericire zdrobită și nădejdi distruse – atunci el devine în locul în care l-a așezat Dumnezeu, un martor, un trimis al lui Dumnezeu, pentru a face cunoscută dragostea lui Isus, care vrea să-i salveze pe toți, să-i mângâie pe toți. Atunci creștinul începe să trăiască pentru Isus; începe să aibă îndurare, să ștergă lacrimi; el pune ce este, ce are și ce poate în slujba iubitului său Domn. Devine un dușman al minciunii, al imoralității, al lăcomiei de bani. Viața lui devine o lumină strălucitoare, o jertfă de mulțumire pentru Acela care l-a iubit întâi.

Acesta este creștinismul! Privește în jur la tovarășii tăi de muncă, la rude, la prieteni, acolo unde vezi creștinism. La astfel de creștini vei găsi ceea ce te va face pe tine un creștin.

Nr. 31

ODATĂ CU MOARTEA SE TERMINĂ TOTUL?

„Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu.” (Evrei 10,31)

Poți să susții oricât de agitat că odată cu moartea s-ar terminat totul, căci în străfundul inimii totuși nu crezi lucrul acesta! În orele pustii ale singurătății simți o tainică grijă că totuși nu este așa și că după viața aceasta va mai veni ceva. Te apasă presimțirea unei mari judecăți care te-ar putea aștepta – oare nu este gravitatea veșniciei și a judecății cea care te împiedică să privești în viitor cu bucurie fără griji?

Alții, în schimb, vorbesc cu fraze convenționale obtuze așa, ca și când a muri și a fi mântuit ar fi exact același lucru. Dar cu toate acestea evită mereu întrebarea, dacă într-adevăr este așa; ei nu-și doresc o discuție serioasă despre lucrurile veșnice. Dumnezeu a pus în inima omului gândul veșniciei și i-a scris fiecăruia în conștiință: **„Omule, trebuie să mori și apoi vine judecata!”**

Există o cerneală chimică ce nu se poate vedea pe hârtie, scrisul iese limpede la iveală abia la căldură, dacă hârtia este ținută aproape de o flacăra. Tot așa și această inscripție a lui Dumnezeu iese limpede la iveală la mulți oameni abia atunci când s-au apropiat de jarul focului veșnic. Pastorul credincios Buechsel povestea în notițele sale cum l-a sfătuit adesea pe un om nelegiuit din sat, să se gândească la sfârșitul lui. Acesta a răspuns: **„Lăsați-mă - când un om moare, s-a terminat cu el!”** El pretindea că nu crede în Dumnezeu. Omul a făcut o boală de lungă durată, timp în care B. l-a vizitat de mai multe ori. Dar bolnavul nu voia să știe nimic despre Dumnezeu și a rămas la părerea lui: **„Când moare omul, s-a terminat!”** Boala a avansat. O parte din trecutul lui haotic, sărmanul om și-a petrecut-o în concubinaj; din acea vreme avea un copil, o fată; aceasta a venit și l-a rugat pe pastor să vină, căci tatăl suferea foarte tare. Când bolnavul l-a văzut pe omul credincios apropiindu-se de patul lui, s-a întors cu fața la perete și l-a respins cu mâna. Martorul lui Dumnezeu a fost chemat încă odată; la întrebarea: dacă încă nu știe că există un Dumnezeu, bolnavul a clătinat din cap. Într-o noapte a venit fata și a spus că nu mai poate să privească așa ceva. Pastorul a mers cu ea; pe când stătea la patul muribundului, l-a întrebat pe acesta: **„Vreți să ascultați când mă rog pentru dumneavoastră?”** Atunci bolnavul l-a privit cu ochii stinși pe jumătate pe cel ce întrebuse, și-a scos mâinile tremurânde de sub pătură, le-a ridicat și a strigat cu glas pătrunzător: **„Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”** Mâinile i-au căzut la loc și a fost mort.

Așa că el o știa deja de mult că este un Dumnezeu în cer și că el va merge la judecată. Nu trebuie să-i credem pe cei nelegiuiți când își mărturisesc necredința.²

Ce strânsă este legătura între viața pe pământ și viața dincolo de moarte, se poate recunoaște din aceea că muribunzii au în general o amintire foarte limpede despre toată viața lor pământească.

Astfel povestea, de exemplu, un bărbat sincer, care acum este misionar în Africa Centrală: în urmă cu câțiva ani studiasse în Leipzig; inima lui era departe de Dumnezeu, fără pace și suspina sub lanțurile păcatului, din care nu se putea elibera. În acele zile s-a încâlcit la înot în plante agățătoare, care l-au tras în jos. Cu convingerea că se îneacă, și-a văzut în ultimele clipe, înainte de a-și pierde cunoștința, toată viața, începând din copilărie, desfășurată în fața ochilor minții. În lumina lui Dumnezeu a văzut lanțul: gândurilor, cuvintelor, faptelor sale ca un șir nesfârșit de vină. Atunci inima lui a exprimat strigătul disperării: Vai de mine! Sunt pierdut! Dar Dumnezeu avea gânduri de har cu acest păcătos vinovat; tânărul bărbat a fost scos din apă inconștient și au

² Din „Buechsel, viața unui preot de țară”

reușit să-l readucă la viață. Nu mult după aceea a putut să apuce, crezând cuvântul despre cruce, și să guste pacea lui Dumnezeu.

Tot așa auzim de multe ori oameni foarte bătrâni vorbind în fața morții despre păcate pe care le-au comis cândva față de părinții lor. Fii convinși că păcatele tale nu vor fi uitate nici dacă ai ajunge bătrân ca Metusala.

Într-o casă veche a fost omorâtă cândva o fată și rudele au pus să se picteze pe perete chipul celei ucise. Casa a ajuns pe alte mâini; pentru noul proprietar portretul era straniu. El a pus să fie acoperit cu vopsea și pictat altul deasupra. Dar o vreme după aceea, vechea imagine a ieșit iar la iveală, tot mai limpede, tot mai deslușită; culorile aplicate n-au putut s-o acopere. A încercat să picteze iar peste ea – dar zadarnic, vechea figură a ieșit din nou la suprafață. Așa pățesc nenumărați oameni cu amintirea păcatelor lor. Ei ar vrea să zugrăvească altceva deasupra, dar nu durează mult, că iese din nou la iveală amintirea despre ceea ce s-a întâmplat cândva în casa vieții lor. Tu poți să spoiești păcatele tale trecute cu băutul sau distracția, cu cititul cărților sau munca, cu călătoritul sau afacerile – nu le poți îndepărta, ele apar din nou.

Există un singur mijloc să scapi de păcate și să obții liniște pentru conștiința ta: **trebuie să vii la Isus, să-ți mărturisești cinstit păcatele înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, să-L omagiezi pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu, să apuci crezând împăcarea prin sângele Lui!** – Atunci și numai atunci ți se va lua vina, povara este dată jos de pe conștiința ta, viața ta va fi mântuită de blestemul păcatului. Nu face ca atâția oameni care-și trec sub tăcere păcatele sau vor să și le acopere cu sărmanele zdrențe ale virtuții lor! Asemenea iluzii se prăbușesc în pragul veșniciei. Din cețurile trecutului apar figuri și fapte care se ivesc în mod tot mai limpede; ele se apropie tot mai mult de patul muribundului. Unde este atunci gloria faptelor bune? Diavolul, care i-a mințit pe oameni atâta timp, îi lasă atunci în seama dezolării și a disperării.

Ce sărman este un om căruia i se deschid ochii asupra păcatelor sale abia când este pe moarte, care n-are credința în Acela care a șters păcatele prin sângele Lui! El trebuie să plece pe lumea cealaltă pentru a apărea în fața Judecătorului incoruptibil. Câți asemenea oameni sărmani, deja înainte de a primi sentința pierzării veșnice, nu sunt nevoiți să le facă cunoscut celor care stau în jurul patului morții lor, gustul anticipat al focului iadului!

Ascultă, prietene, zilele vieții tale zboară; vei ajunge la țintă înainte să crezi și atunci se va spune: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și noi nu suntem salvați” (Ieremia 8,20 textual). Ai fost avertizat, dar nu vei mai fi avertizat. Buzele care cândva au spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”, se vor deschide pentru cuvintele: „Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavol și îngerii lui!” În plus, păcătosului vinovat îi spune conștiința: Dumnezeu este drept; am știut că am fost chemat la pocăință, dar mi-am împietrit inima față de Dumnezeu, n-am vrut să renunț la păcatele mele, crucii i-am întors spatele pentru a rămâne într-un anturaj amuzant pe drumul spre iad.

Dragă prietene, în mijlocul creștinătății de nume ești înconjurat de nenumărați tăgăduitori ai lui Dumnezeu și de veșnicie – toți sunt în același timp înșelători și înșelați. Cu dorința lor ca după moarte să se termine totul, nu-i nimic. Că numărul ateilor a devenit atât de mare este consecința puterii păcatului și a goanei după plăceri, de care oamenii din zilele noastre sunt mai legați ca oricând înainte. Asemenea oameni vor să șteargă din conștiința lor noțiunile „păcat și vină”, pentru a se lăsa nelimitat în voia desfătărilor; de aceea li se pare îngrozitor gândul la un Dumnezeu sfânt și drept. Conștiința le spune că au refuzat harul și au ales slujirea păcatului, au disprețuit poruncile lui Dumnezeu - **se tem de pedeapsă și de aceea Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu și veșnicia.** N-a fost aceasta semnificativ, că unul dintre purtătorii de cuvânt care lupta împotriva creștinismului a spus într-o adunare de muncitori: **„Dacă există un Dumnezeu, atunci suntem păcăliți!”** Da, el a meditat asupra acestui lucru și a spus adevărul. Există multe scrieri ale unor oameni școliți și neșcoliți, care vor să conteste existența lui

Dumnezeu; câte un sărman nebun cade victimă acestor scrieri și pălăvrăgește pe seama acestei înțelepciuni satanice. Totuși, aceștia sunt puțini în comparație cu cei mulți care au mers conștient pe calea păcatului evident și de aceea doresc să-L îndepărteze pe Dumnezeu, judecata și veșnicia.

Doi bărbați distinși ieșeau adesea la plimbare împreună și tânărul birjar de pe capră auzea cum Îl defăimau și-L batjocoreau pe Dumnezeu. Unul dintre ei a venit mai târziu la credința vie. Se gândea cu durere în urmă la păcatul lui. Își aducea și el aminte de birjarul tânăr și se temea că acesta a fost ademenit la necredință prin cuvintele lui hulitoare. De aceea l-a vizitat, pentru a-și repara vina, dacă mai era posibil. Dar tânărul birjar i-a răspuns: „Cuvintele dumneavoastră batjocoritoare despre creștinism nu m-au abătut. **Doar am văzut ce viață duceți dumneavoastră și prietenul dumneavoastră și de aici mi-am dat seama că aveți nevoie să tăgăduiți un Dumnezeu drept și sfânt!**”

Fii la fel de înțelept ca acest birjar, ia seama la felul de umblare al acelor care susțin îndrăzneț: odată cu moartea se termină totul! În majoritatea cazurilor vei găsi motivul pentru care ei Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu și veșnicia.

Nr. 32

O BIOGRAFIE LUNGĂ ÎNTR-O SCURTIMÉ TELEGRAFICĂ

„Eu ți-am șters fărădelegile ca pe un nor gros și păcatele tale ca pe un nor.
Întoarce-te la Mine, pentru că Eu te-am răscumpărat.” (Isaia 44,22)

Unul dintre cele mai mari ziare berlineze a publicat în ianuarie 1904 următorul articol din Londra:

Odată cu George Train, fostul milionar decedat în condiții de sărăcie la New York, lumea n-a pierdut doar un bărbat, care va continua să trăiască în istoria tehnicii ca primul constructor de tramcar (vagonet tras de cai), ci unul dintre oamenii cei mai interesanți. Următoarea descriere a impresionantei sale cariere, concepută în stil telegrafic, redactată în 1901 a furnizat-o chiar el: „Născut Boston, 24 martie 1826. – Orfan la New-Orleans 1830 (tata, mama, trei surori – friguri galbene). Plecat singur în Nord la patru ani, la bunica, la Walkham, statul Massachusetts. – M-am întreținut singur de mic. – Agricultor până la 14 ani. – Om de serviciu doi ani în Cambridgeport. – Funcționar de birou la 16 ani. – Director la 18 ani. – Asociat la „Train & Co.” la 20 de ani (venit: 10 000 de dolari); Boston, la 22 de ani (15 000 de dolari). Agent pentru „White Star Line” în 1853 (venit: 95 000 de dolari). – Am construit calea ferată Erie-Ohio-Mississippi în 1859. – Am construit primul tramcar din America, Anglia, Australia și prima cale ferată pacifică. Aveam 5000 de părți în valoare de 30 000 000 de dolari (adică 127 de milioane de mărci). – Am fost de 15 ori nevinovat în închisoare – am organizat în octombrie 1870 Comuna din Marsilia, am făcut o călătorie în jurul lumii în 80 de zile, prelucrată mai târziu de Jules Verne. – Am silit în 1872: avocați, judecători, preoți prin citarea pe dinafară a 16 pagini din Biblie, la eliberarea întemnițatului Woodhull-Clahin, acum declarat nebun. – Acum locuiesc cu trei dolari pe săptămână la Mills Hotel, cazare și mic dejun, în New-Dorf. – Am scris o duzină de cărți, toate vândute. – Am făcut patru călătorii în jurul lumii. Prima a durat doi ani, a doua 80 de zile, a treia 67 de zile și jumătate, în 1892 am călătorit numai 60 de zile, cel mai scurt record. – Mi-am dublat durata vieții prin telepatie psihică. De aceea sunt tânăr de 75 de ani.”

Această biografie vorbește într-un limbaj deslușit despre ce sunt lucrurile acestei lumi și ce este viața oamenilor: „Este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare” (Iacov 4,14).

Prințul Bismarck a spus odată în parlamentul Reichului despre partidele care nu sunt de încredere: „Așa arară, ca și când aici ar fi într-adevăr o putere, dar este numai un zid de ceață; de

îndată ce vrei să te sprijini pe el, palma prinde golul.” Așa este și cu toate lucrurile aparent mari care i-au reușit acestui american și care par a fi o garanție pentru fericirea vieții – n-a fost decât ceață. El a făcut într-adevăr lucruri mari: la 27 de ani câștiga un venit anual de 95 000 de dolari (peste 400 000 de mărci); la 45 de ani era în calitate de constructor al primelor tramcare și al primei căi ferate pacifice, de pe coasta de Est la coasta de Vest a Americii de Nord, un bărbat celebru, care-și putea estima averea mult peste o sută de milioane de mărci. A scris o duzină de cărți, toate au fost epuizate; a făcut în vremea lui cea mai rapidă călătorie în jurul lumii – pe scurt, în toate era în frunte. Dacă într-adevăr a zăcut nevinovat cele 15 dăți în închisoare, o va dezvălui veșnicia. Acest bărbat foarte dotat, energic, a învățat odată chiar **16 pagini din Biblie pe de rost** – cu siguranță este aceasta suficient pentru a recunoaște gravitatea veșniciei, dragostea care s-a descoperit în Hristos, numai dacă Cuvântul lui Dumnezeu ajunge într-adevăr la **conștiință**. Dar nici aceasta nu pare să-l fi ajutat pe domnul George Train să ajungă la înțelepciunea divină, altfel nu și-ar fi încheiat biografia cu afirmația: mi-am dublat durata vieții prin telepatie psihică; pe românește: **ținerea la distanță a bolii prin încordarea puterii sufletului**. Ce fel de tratament a fost acesta, prin care a crezut că-și dublează viața, nu se poate înțelege exact. Dar aceasta este sigur, **că vindecarea sufletului de boala mortală a păcatului, prin credința în sângele lui Isus Hristos este tratamentul veșnic care nu numai că-i dublează omului viața, ci care îi dă viața veșnică și-l smulge pentru totdeauna din puterea morții**. Chiar dacă în această biografie lipsește cuvântul „**păcat**”, el n-a lipsit totuși, cu siguranță din viața lui George Train. Dacă tu-ți descrii viața în gândurile tale sau cu pana, atunci nu omite cuvântul „**păcat**”! Omul poate să-l omită, cu toate acestea pe viața lui este aplicată ștampila păcatului până devine proprietatea lui Isus. Atunci harul întipărește pe acea viață o ștampilă nouă.

Francezii au o vorbă remarcabilă, care spune: „une quantité négligeable”; pe românește: un lucru mărunț care nu contează, care nu este vrednic de a fi băgat în seamă sau ceva care poate fi neglijat fără pagubă. Ca pe un asemenea mărunț fără însemnătate își privesc majoritatea oamenilor păcatele. Chiar când conștiința lor le amintește foarte serios de răul pe care l-au făcut, ei doresc să uite aceste lucruri. În fond, viața aduce zilnic atâta muncă, discuții, ziare, distracții, încât majoritatea oamenilor spun că într-adevăr n-au timp să se îndeletnicească cu asemenea idei fixe. Ce greșală fatală! Dumnezeu nu privește păcatele unui om ca pe o chestiune fără importanță, ci spune: „**Păcatul este rușinea popoarelor**” (Proverbe 14,34). Dumnezeu L-a trimis pe preaiubitul Său Fiu din cer pe pământ, pentru a-i salva pe oameni din această rușine a păcatului. Da, El nu vrea moartea păcătosului spre pierzare, ci ca păcătosul să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască. Vine clipa **când se va încheia o socoteală pentru păcatele tale, cu exactitate și dreptate divină. „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale”** (Psalmul 90, 8 textual). Biografia unui om, care este înscrisă în cărțile judecății divine, nu este redactată în stil telegrafic, ci ea conține toate: căile, cuvintele planurile, gândurile întregii sale vieți. Întrebarea întrebărilor este aceasta: a fost îndepărtat păcatul, iar harul lui Dumnezeu a ajuns la biruință în viața ta? Realitatea că Fiul lui Dumnezeu a murit pe Golgota, că vrea să ia din viața ta vina și blestemul, dacă Îl omagiezi crezând, o știi foarte bine. Ai auzit aceasta din tinerețe, ai învățat-o deja la școală. **Spune, l-ai adus anii tăi irosiți și munții păcatului tău, ca El să te mântuiască?** Cine-și vede odată biografia în lumina lui Dumnezeu, acela nu-și mai consideră păcatul un lucru secundar care nu contează chiar atât, nu, el spune: „Nelegiuirile mele au trecut peste capul meu ca o povară apăsătoare, sunt prea grele pentru mine!” (Psalmul 38,5). Cât de serioase sunt astfel de ceasuri, în care omul recunoaște privind în urmă, ce a fost viața lui în ochii Dumnezeului sfânt! Cu câtă nerecunoștință și egoism a răspuns el la binecuvântările și bunătățile Dumnezeului veșnic! Câte minciuni și prefăcătorii se trezesc în memoria lui, cu câtă vanitate a căutat înaintea oamenilor să pară bun și totuși știa că nu era! Câte căi ale păcatului nu sunt notate, despre care n-ar vrea cu nici un preț să le știe toți oamenii! Dar îndurarea lui Dumnezeu are o răbdare atât de nemărginită cu tine, păcătosul

vinovat, ți-a ocrotit viața până în acest ceas de har, ca tu, fiul pierdut, să vrei în sfârșit să vii să te smerești înaintea lui Dumnezeu cu mărturisirea: „**Tată, am păcătuit!**” Unde se petrece aceasta cu sinceritate, în conștientizarea adâncă a vinei profunde și a întregii nerecunoștințe, acolo urmează mântuirea sufletului prin harul lui Dumnezeu și sângele lui Isus. Păcătosul pierdut apucă prin credință dragostea care s-a arătat în Isus, Duhul Sfânt îi pune în inimă siguranța harului veșnic și a filiației dumnezeiești, primește viața veșnică, este născut din nou. Acum cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi! Un astfel de om a trăit marele moment de întoarcere; viața lui nu mai poartă ștampila păcatului, ci ștampila harului.

Dragă prietene, sau vei trăi acest mare eveniment, sau toate trăirile tale, oricât de interesante ar fi, te vor ajuta la fel de puțin ca pe acel american. Fie că ai luptat glorios în Asia de Est împotriva chinezilor, sau în Africa de Sud-Vest împotriva tribului Herero, fie că ai înconjurat pământul și te-ai întors victorios din vreo luptă – aceasta nu te ajută să ajungi la fericita țintă. Da, cu cât mai multe ocrotiri și binecuvântări scoate viața ta la iveală, cu atât mai mare este vina ta, dacă nu te-ai smerit înaintea dragostei lui Dumnezeu.

Nr. 33

LUMEA VREA SĂ FIE ÎNȘELATĂ

„Chiar când râde, inima este plină de durere și sfârșitul bucuriei este întristarea.” (Proverbe 14,13)

În urmă cu ceva vreme – așa am citit de curând – am întâlnit în trenul urban din Berlin un bărbat căruia îi mersese foarte rău. El a beneficiat de multe ori de ajutorul meu. M-am bucurat să-l văd îmbrăcat așa de bine și m-am interesat despre meseria pe care o avea acum. Avea la el o cutie de vioară, a arătat spre ea și a spus: „Am un post bun de violonist.” L-am privit mirat, deoarece știam că nu are nici urmă de talent muzical și până acum nu cântase la nici un instrument. La declarația mea uimită că sunt mirat că a devenit muzicant, mi-a răspuns zâmbind: „O, în realitate nici nu știu să cânt, nu cunosc nici o notă. **Sunt un cântăreț de figurație.** N-am știut ce să înțeleg din aceasta; mi-a dezlegat totuși curând misterul. El cânta la o vioară veche, cu un arcuș dat cu săpun: Firește că nu rezulta nici un sunet, dar orchestra arăta mai numeroasă cu un membru, iar dirijorul era plătit în plus, pentru că avea un număr mai mare de muzicanți. Stând între ceilalți muzicanți, omul făcea seară de seară impresia unui violonist capabil, căci el a învățat cu o dibăcie actoricească să mânuiască arcușul; dar dacă ceilalți ar fi tăcut și el ar fi trebuit să cânte singur în continuare, atunci s-ar fi descoperit înșelăciunea, el n-ar fi putut să scoată nici un sunet de vioară, chiar și mai puțin să cânte un solo. – Nu demonstrează această întâmplare cât de adevărat este proverbul: „Lumea vrea să fie înșelată!”?

Înșelăciunea cu care acest dirijor își ducea publicul de nas cu acest „violonist de figurație” al lui, pare, privit omenește, aproape ca un lucru nevinovat. Dar există un alt dirijor, care știe mai bine să-și păcălească publicul. Este stăpânul acestei lumi, satan, care a angajat mulți oameni pentru a-i cânta la vioară publicului înșelăciunea că oamenii ar deveni fericiți prin plăcerea lumii și posesia bunurilor și a onorurilor trecătoare. Dar și acești oameni sunt „**violoniști falși**” – când amuțește gălăgia lumii din jurul lor, iese la lumină că ei nu sunt cei drept care s-au dat. Dacă ar fi fericiți toți oamenii care fac pe fericiți, n-ar arăta atât de dezolant în această lume.

Lasă-te condus în sala de festivități a asociației studențești dintr-o universitate germană! Este mare banchet studențesc. Se țin cuvântări cu voce tare și se interpretează cântece vesele. Îl vezi acolo pe bărbatul tânăr, conducătorul unei asociații studențești, în ținută de sărbătoare, adică poartă pe cap o beretă împodobită cu pene, un veston în stil vechi german din catifea neagră și

cizme înalte și răsfrânte; în mână ține spada strălucitoare. Acest tânăr, imaginea tinereții, a speranței și a tăriei, a ținut o cuvântare splendidă despre idealurile tinereții, despre esența adevăratei bucurii. S-a băut o „salamandră”, adică studenții și-au lăsat paharele de bere să danseze pe mese în cadență bubuitoare. Ce manifestare entuziastă a bucuriei! Apoi a fost cântat imnul studențesc „Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus”, pe românește: „Să ne bucurăm cât suntem tineri”, apoi – așa este cântecul mai departe – după tinerețe vine bătrânețea și zilele când nu mai poți ridica paharul. – Câteva zile după aceea zăcea în aceeași sală festivă acel inițiator al bucuriei, ca sinucigaș, împușcat, iar scrisoarea lui de despărțire făcea cunoscută adâncă durere a inimii lui zdrobite. Oare n-a cântat și acest bărbat tânăr aparent bine la vioara lui cântecul despre fericire? Dar din nefericire, el era un „violonist fals”.

Vino la spital, în sala de operație! Medicul coordonator pășește înăuntru, toți ascultă dispozițiile lui, oamenii grav bolnavi se încredințează docili operațiilor lui. Cu ce liniște și siguranță demne de admirat mânuiește bisturiul, multe operații grele reușesc. Bolnavii îl laudă ca pe salvatorul lor; pacienții vin de departe să-l caute pe medicul vestit. Averea lui crește repede la valoarea experienței lui. El locuiește într-o vilă modernă, în apropierea spitalului; are alături de el o soție devotată, care vrea să-i înfrumusețeze viața plină de muncă. Dacă-l vezi trecând prin oraș în trăsura lui elegantă, dacă observi în familii cum toți se supun necondiționat dispozițiilor lui – nu este fericit acest medic sigur, deștept, admirat? Ah, nu, el are nevoie zilnic de mai multe ori, pentru a-și menține în putere nervii slăbiți, de injecție cu morfină. Această otravă, care pe moment face ochii să strălucească, gândurile să fie tari, mâna sigură, ținuta lejeră, de mult i-a distrus în taină forța vitală, i-a subminat sănătatea. Deodată, fără ca nimeni să bănuiască, bărbatul aparent așa de viguros s-a prăbușit și a murit după câteva săptămâni, de intoxicație cu morfină. El, ca doctor inteligent a știut de mult ce urmează, dar în aparență făcea pe fericitul și pe sănătosul.

Iată o a treia imagine: Ce frumos este aranjată casa aceasta! La parter sunt strălucitoarele încăperi de primire, cu valoroasele tablouri mari pictate în ulei și confortabila sală de jocuri cu vedere în grădina mare! Sus sunt camerele pentru copii și pentru guvernanta lor și dormitoarele pentru părinți. Nu lipsește nimic, căci bogăția este mai mare decât luxul casei.

Și totuși lipsește ceea ce face inimile fericite: pacea, nădejdea. Zilele zboară și îi duc pe locuitorii casei spre ceva necunoscut, un viitor întunecos. Aceasta copiii n-o simt, în schimb o simt părinții.

În această casă era un copil al lui Dumnezeu, care cunoștea adevărata fericire: guvernanta copiilor. Aceasta a auzit într-o seară în camera alăturată discuția dintre stăpânul casei și soția lui, cum el se plângea suspinând: „O, știu că voi muri; curând, curând! Nu vreau să mor, dar voi muri. Ce groaznic!”

Bărbatul era sănătos de tot, n-avea nimic, afacerile îi mergeau bine, putea călători și întreprinde ce voia. Era absolut indiferent cât costa. Și totuși atât de nefericit, fiecare oră solitară, liniștită îi părea insuportabilă. Zadarnic a călătorit pentru câteva săptămâni la Wiesbaden sau în Elveția. Asemenea oameni pot călători până la cel mai îndepărtat capăt al pământului și tot nu se întorc acasă mai fericiți decât au plecat. Pentru bolile trupului există tot felul de leacuri și tratamente la băi, dar pentru această fericire bolnavă nu există decât un singur tratament: **să se convertească la Isus și să accepte din mâna Lui o viață nouă, o viață care este smulsă din puterea morții.**

Dragă prietene! Este un lucru rău să intri în orchestra stăpânului acestei lumi ca violonist figurant. Lasă-te avertizat, vino la Isus, care-ți va face într-adevăr viața fericită! Acolo nu mai ai nevoie să pari fericit fără să fii. Poți să-ți spui cinstit: lacrimile, durerile, grijile și poverile, ba chiar trebuie s-o faci, trebuie să devii liber de ceea ce te face nefericit, de vină, păcat și grijă; inima ta va afla că aici pe pământ, în mijlocul multor dureri și dezamăgiri, pe care viața i le aduce omului, poți fi atât de fericit la inima lui Isus, încât poți cânta cântări de bucurie și de mulțumire ca un copil voios.

Vrei lucrul acesta? Atunci vino în lumina adevărului, mărturisește-I lui Isus întreaga povară a păcatului tău, **rupe cu tot cei Îți displace Lui**, crede în sângele Lui vărsat pentru tine și încredințează-te Lui cu duh, suflet și trup pentru timp și veșnicie!

Du-te într-un loc liniștit și spune-I aceasta Domnului copilărește de tot, simplu! Fii convins că El te ascultă, te mântuiește și te strânge la pieptul Lui!

Nr. 34

CUPRINS DE ÎNTUNERIC

„Eu am venit ca lumină în lume, ca oricine crede în mine
să nu rămână în întuneric.” (Ioan 12,46)

În adâncul mării există o lume întreagă de animale și plante care au fost cercetate abia în vremea noastră. Acolo se petrece toată viața fără vreo rază de soare; în lumea lor întunecată aceste creaturi pot să vadă și să se descurce, dar despre lumea de deasupra a luminii nu știu nimic; și nici nu vor să ajungă acolo, ele nu sunt potrivite pentru lumina soarelui.

Lasă-te condus la oameni care locuiesc și trăiesc și ei în astfel de adâncuri întunecoase, în adâncurile înstrăinării de Dumnezeu – în mijlocul patriei noastre germane! De exemplu în H., strălucitorul oraș comercial, există un cartier unde de-a lungul unor străzi întregi stăpânește numai păcatul, unde sunt sacrificate viciului plăcerii: viața, libertatea, pacea, bucuria și speranța. Mulți bărbați tineri sunt ademiniți să meargă acolo, să învețe adâncurile păcatului, lipsa de pudoare; tați de familie devin aici adulteri. Aici a fost începutul unui adânc drum al păcatului pentru mulți fii plini de speranțe, cum este și sfârșitul vieții tăvălită-n murdărie pentru multe fiice, care au fost cândva crescute cu dragoste. În acele case locuiesc îngropați sute de oameni. De ce pe aceste străzi sunt în plină zi toate obloanele închise? Aici este întotdeauna noapte, ziua ca și noaptea. Aici păcatul și fărădelegea și-au montat scaunul. Câtă disperare și lacrimi, câtă speranță, curăție și frumusețe distruse, câte inimi zdrobite și suflete îngropate sunt în dosul acestor obloane închise! Oare nu pătrunde nici o rază din lumina lui Dumnezeu în această noapte veșnică? Se spune: „Aici locuiește drojdia omenirii” și totuși sunt suflete nemuritoare, care se îndreaptă spre veșnice într-un scurt timp al harului, care trece repede; ei sunt toți căutați și iubiți de Dumnezeu în mijlocul mizeriei păcatului lor.

Intră într-o ospătărie din acel cartier, numită „Beciul adânc”. Din stradă se intră pe o scară îngustă de piatră, foarte în jos, într-o încăpere lungă și întunecoasă de pivniță. Ce forme! „Speranța” este o noțiune dispărută aici. Și „desfătare” este o concepție depășită. Îți bei țuica nu ca să fii vesel, nu ca să-ți uiți grijile, ci pentru că în fond trebuie să faci ceva. Aici nu se mai luptă pentru existența demnă de un om; aici nu mai este vorba decât despre a-și trăi viața. Viciul aici nu este viciu. Aici nu mai există bine și rău: s-a ajuns la treapta de jos, unde dispar toate deosebirile. Aici toți sunt egali. Aici se ghemuiesc și zac grămadă bărbați și femei, beau sau stau sumbru cufundați în apatie, dormind sau stând. Unde ajunge omenirea fără Dumnezeu!

Dar aceleași conștiințe dispărute în noapte și inimi oarbe poți să le întâlnești în veșmântul bogăției, al educației, al strălucirii. Oriunde umblă despărțit de Dumnezeu, de dragostea lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, pe drumul vieții care duce-n jos, spre pierzare, omul este cuprins de întuneric. „Calea celor răi este ca întunericul gros: ei nu știu de ce se poticesc.” (Proverbe 4,19).

Într-un oraș german, cea mai distinsă familie sărbătorea nunta de argint a părinților. Mulți străini de rang înalt au venit la sărbătoare; perechea sărbătorită a primit omagiile și felicitările care i s-au adus din toate părțile. Dar vai! În timp ce părinții zâmbind în aparență fericiți

acceptau așa de multe dovezi de dragoste și interes, zăcea în măreața lor casă singurul lor fiu, un tânăr de 23 de ani, murind de acea boală care otrăvește totul, care este consecința desfrâului. Ca un tânăr plin de speranțe plecase din casa părintească – dar a ajuns curând în mâinile unor asemenea prieteni, care l-au condus în adâncurile păcatului. Pe Dumnezeu nu-l cunoștea, teamă de Dumnezeu nu avea, noțiunea de „păcat” îi lipsea, conștiința lui a fost repede tocită – așa că a mers din adânc în adânc. La ce l-a ajutat bogăția, educația, numele distins? Așa că a venit acasă; aici pricepera celor mai renumiți medici a fost zadarnică. Din decență s-a vorbit despre simptomele a tot felul de boli deosebite – dar care era adevărul? Părinții au trebuit să-și îngroape singurul fiu ca pe un om ruinat la trup și la suflet prin viciu, câteva zile după acea strălucitoare nuntă de argint. Aici este de învățat ce se întâmplă cu o ființă omenească, care, fără să-L cunoască pe Isus, este lăsată pradă ispitelor acestei lumi rele.

Ah, boala trupului, moartea timpurie, o viață pierdută, lacrimile amare din ochii părinților, moartea deznădăjduită încă nu sunt sfârșitul – realitatea va fi văzută abia dincolo de moarte, când sufletele pierdute vor recunoaște dragostea lui Isus, care i-a căutat și i-a chemat și pe care au desconsiderat-o, pentru a savura mâncarea de linte repede devorată a plăcerii păcatului.

Ca animalele de pradă, leii și tigri, a căror viață începe abia când soarele apune, ca bufnițele, liliecii și fluturii de noapte, pentru care lumina vie a soarelui este împotriva ființei lor celei mai profunde, împotriva naturii lor, așa evită și inimile întoarse de la Dumnezeu lumina soarelui prezenței lui Dumnezeu și razele strălucitoare ale Cuvântului Său. Ce viață tristă! – Ei nu cunosc calea păcii. Cu cât un om umblă mai mult timp pe calea păcatului, cu atât mai întuneric se face în el și în jurul lui, tot mai împietrită devine conștiința, tot mai fără nădejde este calea înstrăinării de Dumnezeu, departe de Dumnezeu, despărțit de Dumnezeul dragostei și al harului, de Isus, Mântuitorul, și de Tatăl îndurării. Nu mai este nici o îndurare de oamenii cu care au păcătuit și față de care au păcătuit, nici o recunoaștere a acelei mari zile a socotelii către care se grăbesc – și totuși, conștientizarea întunecată că trebuie să fie, că va exista o zi a răfuielii! Ei nu doresc să fie opriți pe calea păcatului lor. Îi consideră dușmani pe cei care îi cheamă la Isus. Chiar orice pagină cu mesajul harului le ațâță mânia. Cu toate acestea, **dragostea lui Dumnezeu caută ce este pierdut și vrea să mântuiască sufletele care nu vor să se lase salvate.**

Dumnezeu oferă tuturor mântuirea, chiar și acelor care închiși în mocirla păcatului lor și în adâncul întunecos al înstrăinării de Dumnezeu. Harul vrea să-i salveze și să-i ducă sus, în lumina lui Dumnezeu, la o viață nouă. Dragostea lui Isus pătrunde și în acele cartiere întunecoase și în pivnițele răufăcătorilor. În unele zile vine o mică ceată de creștini și de creștine în curțile întunecoase ale caselor rău famate și în pivnițe, pentru a cânta acolo cântări despre dragostea lui Isus. Unul dintre bărbați pășește în față și Îl mărturisește cu vorbe simple pe Isus, Mântuitorul, care îi iubește pe toți păcătoșii și păcătoasele și îi caută. Se împart foi cu mesajul Evangheliei; se fac invitații pentru a procura de lucru și pâine celor care vor să muncească. Cei flămânzi sunt conduși la mese puse, ca să înțeleagă cine este Isus.

Acum câțiva ani a năvălit brusc în puțul Jupiter din Bruex (Austria) o masă de apă, prin care minierii care lucrau jos au fost inundați și înecați. Unul dintre conducătorii minei, inginerul Binder, a coborât de nouă ori în puț pentru a-și salva muncitorii. Când a vrut să-l scoată pe al zecelea om, nu s-a întors; el și-a sacrificat viața acestei slujbe, ca să-i salveze pe cei pierduți din adânc la lumină. Pe drept au lăudat ziarele devotamentul plin de abnegație al acestui erou. Dar nu știi că un Altul, unul mai mare a coborât din slava cerului în adâncurile întunecate ale puterii păcatului și ale nopții morții, pentru a salva de acolo pe cei ce se lasă salvați? Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a dat pe Sine Însuși în ocară morții de cruce, pentru a-Și salva vrăjmașii din adâncurile cele mai adânci ale pierzării. Și pentru tine a venit aici jos și a mers la cruce.

Poate tu te simți totuși mult superior din punct de vedere moral acelor oameni îngropați în grotlele viciului marilor orașe; poate ești mândru de virtuțile tale; dar permite să fii întrebat: **ai scăpat de întuneric? Ai venit în lumina lui Dumnezeu? Ești spălat cu sângele lui Isus, împăcat**

cu Dumnezeu? A găsit inima ta iertarea și pacea cu Dumnezeu? La aceasta te cheamă acest text.

Nr. 35

LUMINA TAINICĂ

„Deci, dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri,
cu cât mai mult Tatăl cel din cer va da Duh Sfânt celor care-L cer de la El?”
(Luca 11,13)

În țările care sunt situate aproape de Polul Nord nu există ca la noi în decursul a 24 de ore odată zi și odată noapte, ci acolo noaptea durează jumătate de an și ziua durează jumătate de an. În lungul întuneric al acestor țări și mări acoperite de gheață, unde termometrul arată de multe ori 40 de grade sub zero, Creatorul a făcut să strălucească cea mai minunată lumină care există pe pământ: aurora boreală. Din întuneric se ridică, umplând aproape jumătate din marginea cerului, dinspre orizont, arcuri de lumină albe sau galbene, care se încovoiază ca un șarpe. Bruscă țâșnesc în sus, spre înaltul bolții cerești nenumărate fascicule de raze violete, albastre, verzi, purpurii. Din primele arcuri de lumină apărute se înalță stâlpi de foc, care se unesc într-o mare de foc tremurândă, care acoperă cerul. Apoi se formează peste această masă strălucitoare de jar o cunună albă.

Popoarele polare: laponii, samoezii, groenlandezii sunt în lunga lor iarnă aproape îngropați în zăpadă și gheață. Înveliți în multe blănuri de animale, cu pielea protejată împotriva înghețului prin ungerea cu untură de pește, merg la vânatoare și la pescuit și parcurg pustiul întins cu săniile trase de reni. Dacă apoi aurora boreală își varsă culorile fermecătoare peste munții de gheață, strălucirea luminoasă poate bucura inima pentru un timp scurt; dar curând totul este șters, pustiul, frigul și noaptea învâluie iarăși totul. Nu rămâne nici un efect în urmă, nici munții de gheață, nici inimile oamenilor nu se topesc prin această minunată lumină. Deja mulți cercetători s-au dus în regiunile nordice de gheață, pentru a cerceta natura aurorei boreale. Ei au adunat la un loc observații importante despre aceste fenomene – dar să le explice n-a putut până acum nimeni, numai în aceasta sunt toți de acord, că este vorba despre fenomene electrice.

N-a existat niciodată vreo epocă în care să se fi cercetat și descoperit atât de mult despre natura luminii, ca în zilele noastre. Nu numai că s-a examinat lumina stelelor și s-a fotografiat soarele, luna și toate corpurile cerești, nu numai că s-a luminat cu raze Roentgen în încăperi închise, pe oase și organe ascunse în corpul omenesc – nu, au fost descoperite corpuri strălucitoare care n-au fost cunoscute înainte, a căror raze de lumină sunt tot așa de puțin zărite de ochiul omenesc, ca scânteile electrice ale telegrafiei fără fir, care străbat aerul și acolo unde sunt interceptate își transmit mesajul, cu toate că nici un ochi nu le-a putut percepe.

Un învățat american a descoperit recent o materie strălucitoare, numită radium, despre care susține că razele misterioase pe care un gram din această substanță le emite, sunt destul de puternice, dacă într-adevăr puterea lor ar fi folosită, pentru a ridica o încărcătură imensă de mii de chintale.

Dacă este adevăr sau doar un gând, se va arăta – dar aceasta este sigur, că există o lumină minunată care are puterea tainică de a rostogoli de pe inimile fără pace poverile de chintale ale vinei lor, să tămăduiască vieți distruse, să-i ridice pe păcătoșii pierduți până la inima Dumnezeului veșnic. Este lumina dragostei lui Dumnezeu, care strălucește dinspre Golgota, de pe cruce într-o lume întunecoasă.

Pe acest pământ cândva n-a existat nici lumina soarelui, nici aurora boreală, nici vreun alt fel de lumină. „Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului.” Tristă singurătate, pustiu întunecat peste tot! Nicăieri nu era viață, nimic nu se mișca, pentru că nu exista nici o lumină. Dar Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric. „Să fie lumină!”, așa a spus, „și a fost lumină”. Când s-a făcut lumină, a venit și viața. Au răsărit ierburi din pământ, apoi au fost create și animalele, la urmă omul. Soarele își trimitea razele luminoase, încălzitoare ziua, luna și stelele luminau întunericul nopții. În Paradis, în grădina Eden, omul umbla nepătat de păcat, în părtășie netulburată cu Dumnezeu, Creatorul lui, care în bunătatea Lui îl vizita.

Dar vai că n-a rămas așa! Satan l-a determinat pe om să se întoarcă de la Dumnezeu; pacea a dispărut de pe pământ, spini și măcăciuni au năpădit pământul, boala și moartea au intrat. Izgonit din Paradis, omul umbla pe un pământ blestemat, clădind păcat peste păcat. Întunericul privind adevărul și dragostea lui Dumnezeu a învăluit inima omului;uciderea, nedreptatea și suferința au transformat viața într-un drum de vină și durere, care-l duce pe om în acel loc de întuneric unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Prietene, mă tem că aceasta ar putea fi și calea vieții tale, că și tu te îndrepti spre serioasa veșnicie sub o povară de vină. Dar ascultă: **Dumnezeu este lumină!** În întunericul sufletului învăluit de noaptea păcatului El a mai trimis odată lumina Lui minunată. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ ca **lumină a lui Dumnezeu**. El îi aduce pe toți cei care cred în El din întuneric la lumina lui Dumnezeu. El l-a biruit pe satan. **Plata păcatului, moartea**, l-a lovit pe El, Chezașul pentru cei vinovați, pe El, care n-a cunoscut păcat și n-a făcut păcat. El a murit pentru cei care trebuiau să moară din cauza păcatului lor. Astfel a suferit moartea, dar a și nimicit moartea. De acum toți cei care cred pot să scape de întunericul morții și să găsească viața veșnică. Lumina dragostei lui Dumnezeu strălucește. Isus spune: „Eu sunt lumina lumii; cine mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Pe cei care-L urmează pe Isus, crezând, Dumnezeu îi numește „copii ai luminii”; ei trebuie în această lume întunecată să lase să lumineze lumina lor înaintea oamenilor, ca ei să le vadă faptele bune și să-L proslăvească pe Dumnezeu. Acum, firește, cât timp cei credincioși își poartă trupul muritor, luminatul lor este în slăbiciune, dar odată, când va veni Domnul pentru a-i duce pe ai Săi în casa Tatălui Său, vor purta un trup de slavă. Nemuritori în slavă, fără pată și zbârcitură, copiii luminii vor merge atunci în locuințele luminii, pentru a se bucura veșnic în Dumnezeu.

Ca să se poată realiza aceasta, Dumnezeu a trimis pe pământ Duhul Său Sfânt, pentru a lumina pe orice om a cărui inimă tânjește după Dumnezeu, să-i facă ochiul orb să vadă.

Minunată a fost în ziua Cincizecimii revărsarea Duhului Sfânt. „Și a venit deodată un sunet din cer, ca vuietul unui suflu puternic, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat limbi împărțire, ca de foc, și s-au așezat peste fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Faptele Apostolilor 2,2-4.)

Astfel a fost întemeiată pe pământ Adunarea lui Dumnezeu, mărturia luminoasă despre dragostea salvatoare a lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Când apoi apostolii au depus mărturie în Ierusalim despre Isus, Cel răstignit și înviat, această rază a luminii lui Dumnezeu a luminat în inimile întunecate ale oamenilor; mulți l-au recunoscut pe Isus ca pe Mântuitorul lor și au devenit „copii ai luminii”.

Ce efecte minunate a scos de atunci la iveală pe pământ tainica lucrare a Duhului Sfânt! El a adus pacea lui Dumnezeu în mii și mii de inimi omenești; Numele lui Isus a fost dus pe pământ, lanțurile păcatului și ale viciului au fost zdrobite; ura s-a transformat în iubire, trufia – în smerenie; munții de gheață ai egoismului s-au topit și florile dragostei, care caută ce este pierdut, au crescut.

A strălucit în viața ta această lumină a dragostei lui Dumnezeu? Sau încă n-ai trăit în viața ta ziua Cincizecimii? Atunci roagă-L pe Dumnezeu; El a promis că va da Duhul Său cel Sfânt aceluia care I-L cer.

Nr. 36

PUTEREA EVANGHELIEI

„Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire pentru oricine crede.”
(Romani 1,16)

În Oceanul Pacific, nu departe de Australia este situat arhipelagul Noile Hibrade, care a fost locuit până acum câteva zeci de ani de canibali. Primii misionari englezi care au debarcat acolo în anul 1839, chiar când au pus piciorul pe țărmul insulei Tanna au fost omorâți și mâncați. Aici populația a arătat în mod minunat inimi așa de deschise pentru Evanghelie, încât după câteva decenii toată populația, 3500 de sălbatici, și-au nimicit idolii, și-au părăsit obiceiurile păgâne și s-au declarat pentru creștinism. Evanghelia a prins aici într-adevăr rădăcini; după un șir de ani a fost introdusă în fiecare familie o adunare simplă de rugăciune în casă; se rugau când luau masa, pacea și ordinea erau netulburate, viața și proprietatea au devenit sigure sub influența sfințitoare a Evangheliei. În dorința fierbinte de a avea Biblia în limba lor, acești locuitori ai insulei au lucrat timp de 15 ani pentru Domnul. A fost semănată acolo planta arorut (Maranta arundinacea), un aliment tămăduitor, deosebit de prețioasă pentru menținerea sănătății în clima tropicală. Locuitorii din Aneityum n-au mai cultivat acum această plantă pentru a o consuma ei și familia lor, ci au lăsat tot randamentul acestei recolte să fie vândut de către misionari în Australia și Scoția. Baniii au fost adunați pentru a plăti tiparul unei traduceri a Bibliei în limba din Aneityum. A fost o muncă istovitoare pentru misionari să traducă Cuvântul lui Dumnezeu în această limbă, în care înainte n-a fost încă niciodată ceva scris pe hârtie. După 15 ani lucrarea a fost isprăvită. Ce bucurie între acești creștini când și-au ținut în mâini primele lor Biblii tipărite la Londra!

Pentru acești canibali convertiți n-a fost prea mult să dea venitul muncii de 15 ani istovitori, pentru a poseda Cuvântul lui Dumnezeu. Spune, cât valorează pentru tine Biblia ta? Aceia au înțeles că Cuvântul lui Dumnezeu a fost acela care i-a mânat pe misionari la ei și le-a deschis lor ochii și inimile pentru minunile dragostei răscumpărătoare. Această minunată Evanghelie i-a ridicat din sălbăticia lor și i-a dus la picioarele lui Isus. Acolo unde se ascultă de Biblie, unde Cuvântul lui Dumnezeu este primit în inimă, Ea produce o minune a reînnoirii întregii vieți. O, de-ar vrea oamenii din creștinătatea de nume, care caută atâtea distracții și amuzament, să guste odată această bucurie: **să-L cunoască și să-L iubească pe Isus, despre care mărturisește Biblia.**

Prima insulă amintită, Tanna, a mai rămas timp de decenii închisă Evangheliei, prin sălbăticia crudă a locuitorilor, în timp ce în Aneityum Cuvântul lui Dumnezeu biruise de mult. În cele din urmă, în anul 1858, a debarcat acolo un misionar scoțian, John Paton. El povestește din primii ani ai slujbei lui, în care viața lui a fost păzită numai prin minunea lui Dumnezeu de planurile criminale zilnice ale canibalilor, despre un creștin băștinaș pe nume Namuri. Acest bărbat, născut pe insula Aneityum, fusese biruit de dragostea lui Dumnezeu și locuia acum printre tannezi ca învățător creștin, pentru a-L arăta și mărturisi pe Isus printr-o viață exemplară. Namuri a fost grav rănit într-o dimineață de un preot păgân cu acea Kawas sau piatra ucigătoare. El a mai putut să se ducă până în casa misionarului și să se salveze, cu toate că mai primise și multe lovituri de bătă. Acesta l-a luat în îngrijire. Rănile lui grave s-au vindecat încet. Când a fost aproape restabilit, a cerut să se întoarcă la munca lui, jos, în sat. Zadarnic l-a rugat misionarul să se mai menajeze și să mai aștepte o vreme, până se potolește furia oamenilor. Dar Namuri a răspuns:

„Când îi văd pe acei nefericiți setoși de sângele meu, mă recunosc pe mine însumi în ei. Am vrut de mai multe ori să-l omor pe primul misionar care a venit la noi. Dacă el ar fi rămas departe de noi din teamă, și astăzi aș mai fi un păgân; dar el n-a încetat să ne învețe și prin harul lui Dumnezeu am devenit prin el un creștin. Același Dumnezeu poate să-i lumineze și pe sărmanii tanzezi, ca să-i slujească lui Isus și să I se închine. Nu pot să rămân departe de ei.” Astfel s-a întors Namuri printre oamenii din sat și o vreme a mers bine peste așteptări; sălbaticii au arătat mult mai mult interes pentru el. Dar tocmai aceasta l-a enervat din nou pe preotul păgân. Într-o dimineață, pe când Namuri se ruga cu mai mulți băștinași, dușmanul furios a sărit asupra sărmanului, l-a lovit cu bâta și l-a lăsat zăcând ca mort. Ceilalți care erau de față au fugit. Dar Namuri și-a recăpătat după o vreme cunoștința, s-a târât până la misionarul Paton, care l-a pansat, l-a consolat și s-a rugat cu el. Namuri nu s-a plâns de durerile lui cu nici un cuvânt, ci doar a spus: „Pentru Isus!” „De dragul lui Isus!” Apoi a reluat de mai multe ori această rugăciune: „Doamne Isuse, iartă-i, căci nu știu ce fac! O, nu-i lua pe toți slujitorii Tăi de la Tanna! Determină-i pe toți cei de pe insula Tanna să Te iubească și să Te urmeze!” Apoi și-a dat ultima suflare. **Pentru el Isus a fost totul în tot;** pentru el n-a existat spaima morții; el s-a sfârșit cu certitudinea că va fi curând la Domnul. Acest bărbat devotat putea să fi fost mic și neînsemnat în ochii lumii, dar adevărul este acesta, că un slujitor nobil al lui Isus Hristos a căzut în lupta pentru Domnul lui.

Deci dacă vestea despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, este în stare din păgâni barbari, din canibali care trăiesc în orice fel de păcat, să facă astfel de eroi și martori ai harului, nu trebuie atunci să ne plângem că Evanghelia a fost dezbrăcată de slava și puterea ei în ochii poporului nostru devenit orb de tot? Totuși, Evanghelia își desfășoară și astăzi puterea salvatoare, biruitoare, în timp ce atâtea puteri ale stricăciunii și ale înstrăinării de Dumnezeu răscolesc iubitul nostru popor german.

În marele oraș H., la un slujitor al Evangheliei, la ora prânzului, când și-a permis o scurtă odihnă, s-a anunțat un cerșetor, care voia cu orice preț să vorbească imediat cu domnul predicator. A intrat un om înalt cât un pom și i-a descris nevoia lui, cum el tocmai a fost lăsat să plece din spital și trebuia să se grăbească la tatăl lui bătrân din Berlin și nu avea bani de drum. Cine n-ar manifesta neîncredere în asemenea afirmații? Pentru a arunca o privire în inima și în viața cerșetorului, predicatorul i-a pus întrebarea simplă: „**Sunteți deja pedepsit?**” Aceste cuvinte au scos la iveală un efect neașteptat. Bărbatul înalt a izbucnit tare într-un plâns cu sughituri, și-a acoperit fața cu mâinile; apoi a povestit: Spitalul din care venea era de fapt închisoarea. Înainte, într-un post bun de negustor, fiul unor părinți respectabili, a ajuns pe calea viciului prin nechibzuința lui și prin relația cu femei imorale. Risipă – delapidare - înșelăciune – închisoare, acesta fusese drumul lui. Acum stătea ca un cerșetor necinstit fără pâine și fără ajutor în viață; privea deznădăjduit în viitor. Dar acum a auzit de la martorul lui Isus cuvântul harului, care poate să mântuiască o viață distrusă de tot. A auzit despre sângele lui Isus, care ridică blestemul păcatului, care dă jos povara de pe conștiință. Pușcăriașul a crezut vestea bună, inima lui a apucat dragostea lui Dumnezeu, genunchii lui s-au plecat și și-a predat viața în mâinile Răscumpărătorului. El și-a mărturisit sincer multele și grelele lui păcate; atunci pacea lui Dumnezeu a intrat în inima lui. Apoi a călătorit la bătrânul lui tată, a căutat și a găsit iertare. Dumnezeu i-a dăruit în același oraș, unde puțin mai înainte fusese în închisoare, un post bun și bănos într-o prăvălie mai mare. Aici stă acum de multe luni, cu vorba și cu fapta, ca martor credincios pentru Isus, marele său Mântuitor.

O, admiră puterea biruitoare a Evangheliei! Tu nu ești nici canibal, nici pușcăriaș – dar din fire ești totuși numai un păcătos pierdut, vinovat, care are nevoie de mântuire. Fii convins că Dumnezeu vrea să reinnoiască deplin și viața ta, să te elibereze de blestemul păcatului, să te binecuvânteze pentru timp și veșnicie; căci Isus a murit și pentru tine pe crucea de la Golgota ca

Mântuitor și Împăciuator al tău; El a înviat și este prezent; El te iubește și te caută. O, pocăiește-te și crede în Evanghelie!

Nr. 37

TAINILE CONȘTIINȚEI

„Spune-mi acum ce ai făcut; nu-mi ascunde nimic!” (Iosua 7,19)

De curând a venit o femeie la un mesager al lui Isus, care, profund nefericită lăuntric, a umblat 14 ani cu o povară pe conștiință – ea s-a făcut vinovată de moartea unui om. În tot acest timp ea a căutat pe cineva căruia să-i spună tot și despre care să fie convinsă că el îi va vesti harul și adevărul lui Dumnezeu – în sfârșit l-a găsit. Ce șuvoi de chin lăuntric, de durere adâncă a ieșit acolo la iveală! Ce pietre grele au fost acolo descărcate de pe conștiință, lucruri pe care numai Dumnezeu le-a știut! Dar laudat fie Dumnezeu, El a avut tămăduire pentru această viață împovărată de vină, mântuire prin sângele lui Isus.

Un duhovnic cu experiență a spus odată în fața unei adunări cam de 400 de bărbați tineri: când stai în fața unei asemenea adunări, poți să fii sigur că printre ascultători se găsesc reprezentanți ai oricărui fel de păcat imaginabil. Trebuie doar să spui lucrurilor pe adevăratul lor nume, că lovești în dreapta și-n stânga oamenii în conștiința lor, le aduci aminte de tainele întunecate ale trecutului lor.

În B. s-a vorbit odată într-o adunare de evanghelizare despre adâncurile păcatului care se află de jur-împrejurul nostru. Când a fost vorba despre bărbații care-și bat nevestele cu o grosolanie brutală, își maltratează copiii, își neglijează lucrul, comit adulter, se îmbată, risipesc, înșeală, s-a auzit un bărbat mai în vârstă, aparent amețit de băutură, bombănind continuu cuvinte cu jumătate de voce. După terminarea adunării evanghelistul a întrebat ce a bolborosit acest bărbat. Răspunsul a fost: „Bărbatul spunea la fiecare fel de faptă rea: **și eu am făcut aceasta!**”

Așa îi strigă conștiința păcătosului vinovat acuzațiile vinei lui – el vrea să amuțească acest glas, vrea să spună bancuri vesele, proaste la masa lui din cafea, să înjure regimul, să se plângă de nedreptatea oamenilor, vrea să-L batjocorească pe Dumnezeu, veșnicia și judecata – dar știe că este pe cale de a întâlni un Judecător incoruptibil, care a fost prezent ca un martor la tot ce a făcut; **și încă ce martor!** El a văzut nu numai ce s-a petrecut, El a auzit nu numai ce s-a șoptit, El n-a citit numai scrisorile care au fost scrise, nu, ochii Lui ca flăcările de foc pătrund până în adâncurile planurilor calculate și ale gândurilor, urechea Lui aude cum gândurile inimii se acuză și se scuză reciproc și totul a fost notat în cărțile judecății divine (compară cu Apocalipsa 20,12); în acestea nu se găsește nici o greșală, nici o îndoială, aici este o exactitate care-l distruge pe păcătos. În ziua mării judecăți a lui Dumnezeu nu va încerca nimeni să mintă, toți cei care vor sta în fața tronului de judecată, vor spune „**vinovat!**” asupra propriei lor vieți.

Acolo vor vedea toți imaginea adevărată a vieții prin care am trecut aici. Atunci și viața ta va fi pusă în adevărata ei înfățișare în lumina lui Dumnezeu – ce se va vedea acolo?

La procesul imoralității, care a avut loc în urmă cu trei ani la Berlin, răufăcătorul principal a fost un negustor bogat, care a jucat un rol la bursă.

S-a descoperit că niște copii în creștere au căzut pradă capcanelor acestui rob al viciului, în mijlocul capitalei Reichului. Baniul lui i-au creat mijloace și căi pentru planurile lui sumbre. Când bărbatul a observat că procurorul era pe urmele lui, i-a mituit pe o parte din tineri, pe alții i-a trimis în America. În fața conștiinței lui stătea toată istoria păcatelor lui murdare – a făcut tot ce a putut pentru a-și acoperi conștiința și a crezut că poate s-o facă cu bani. Vigilența tribunalului și

experiența procurorului au distrus aceste strădanii. Cine ar fi putut să-și dea seama la acest bărbat îmbrăcat elegant, ce păcate zac pe conștiința lui?

În poporul nostru umblă mai mulți oameni cu povara apăsătoare a conștiinței decât am gândi în mod obișnuit. Câți n-au furat deja de copii bani sărmanilor lor părinți! N-a durat mult și același om găsește ocazia să ia bani ca ucenic sau în relația lui de serviciu și astfel se clădește păcat peste păcat; de câte ori nu se întâmplă aceasta din partea oamenilor pe care, din cauza educației și a ținutei exterioare, nu i-am crede în stare de așa ceva! Fie că banii au fost cheltuiți pe găteală și fleacuri, fie în cârciumă, aceasta croiește drumul spre un nou păcat și împietrirea conștiinței!

Un altul îi escrochează pe oamenii sărmani de economiile lor; ei îi dau plini de încredere ca împrumut, banii sunt cheltuiți, dar niciodată restituiți. Asemenea datorii cântăresc greu și sunt mai rușinoase decât furtul, căci lacrimile și nevoia oamenilor săraci, înșelați strigă către Dumnezeu.

Aici o fată se sinucide pentru că și-a dăruit cinstea unui bărbat care i-a jurat dragoste și credincioșie – dar el a înșelat-o și a părăsit-o. O alta a devenit mamă – ea a vrut să poarte totul curajoasă, să-și crească copilul până când tatăl copilului își va ține cuvântul și se va însura cu ea – când aude că infidelul s-a însurat cu alta, se prăbușește, devine tuberculoasă și moare. **Cine este ucigașul?**

Acolo un om tânăr ajunge în ospiciu, pentru că a căzut în capcanele întunecate ale viciului murdar și în această robie a păcatului a devenit nesimțitor și idiot. Aceia care au fost urzitorii unei asemenea nenorociri, trec aparent optimiști prin viață, oameni foarte cumsecade. O, cine poartă asemenea poveri pe conștiință, să se smerească cu pocăință și mărturisire; mai este timp de a apuca harul!

Când David a devenit adulter, ucigaș și trădător, s-a prefăcut ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar el însuși a recunoscut mai târziu, că povara a zăcut pe inima lui zi și noapte și i-a mistuit vitalitatea (compară cu Psalmul 32,3-4). Dumnezeu i l-a trimis pe prorocul Natan cu mesajul: „Tu ești omul acela!” și David s-a smerit cu mărturisirea păcatului său înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Când satan îl înfășoară pe om cu puterea păcatului, în felul acesta el îi acoperă prezența lui Dumnezeu. Îl înșeală. Tu ai de-a face doar cu oameni, în fața cărora poți să joci teatru că ai fi un om foarte cinstit, scrupulos. Căci așa se prefac oamenii unii față de alții, bărbatul în fața nevastei, nevasta în fața bărbatului. Ce rare sunt asemenea căsnicii, în care unul cunoaște într-adevăr viața celuilalt. Tu, soțule, mâna pe inimă! cunoaște soția ta tot trecutul tău?

Și ce bine reușesc fiii și fiicele să-și înșele părinții! Așa se întâmplă în toate relațiile de viață. Dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu îl atinge pe om, așa cum cuvântul lui Natan i-a străpuns lui David conștiința, atunci păcătosul este dintr-odată convins că el nu are a face numai cu oamenii, ci cu Dumnezeu sfânt și viu! El te cheamă în lumina prezenței Sale, ca tu să te smerești cu pocăință. Dacă faci lucrul acesta, nu vei găsi **judecata**, ci **harul**. Vei afla că Fiul lui Dumnezeu a luat judecata ta asupra Lui, ca tu să găsești viață și pace în rănile Lui de moarte. Ascultă: **sângele lui Isus Hristos va spăla toate petele păcatului tău! Omagiază-L cu pocăință și credință!**

Dumnezeu vrea să mântuiască viața ta împovărată de păcat, ruinată – vrei să fii mântuit de blestemul păcatelor tale, de povara vinei tale? Atunci vino cu tainele conștiinței tale în lumina prezenței lui Dumnezeu! Învață frica de Dumnezeu! N-ai vrut să-L bagi în seamă pe Dumnezeu, te-ai făcut ca și când El n-ar exista; dar El este aici, smerește-te înaintea Lui! Oamenii din jurul tău Îl uită pe Dumnezeu; așa a fost la școală, când erai copil, așa este în viață, căci satan a răpit poporului nostru începutul oricărei înțelepciuni: **teama de Dumnezeu**. Oprește-te din drumul tău! Te temi de Dumnezeu? Fii convins că pentru păcătoșii vinovați El va fi un Judecător **de temut** în sfințenia și dreptatea Lui! Dar El nu vrea să fie **Judecătorul tău**, nu, El vrea să fie

Salvatorul tău, El vrea să te păzească de spaimile judecății, El te cheamă la har, El vrea să dreagă stricăciunea păcatului tău. **O, vino în lumina Lui!**

Nr. 38

NICI O STRICĂCIUNE NU-I PREA ADÂNCĂ; DUMNEZEU POATE S-O VINDECE

**„Tu, în dragostea Ta mi-ai scăpat sufletul din groapa pieirii:
pentru că ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele.” (Isaia 38,17)**

Maistrul mașinist N. avea un post bun. Pe lângă un salariu îndestulător avea locuință, lumină și încălzire gratis. Soția lui i-a născut patru copii sănătoși. Fericirea familială părea netulburată. - Apoi a venit într-o zi un jandarm și l-a arestat pe bărbatul până atunci cu o reputație ireproșabilă, pentru delict împotriva moralității.

Disperată, ca trântită la pământ cu un pumn de fier, soția și-a văzut bărbatul dus de acolo. I-a telegrafiat mamei septuagenare a soțului ei: „Vino repede, s-a întâmplat o nenorocire!” Nepotul cel mai mare a întâmpinat-o pe bunică la gară: „Bunico, nu mai avem tată; jandarmul l-a luat de aici!”

Ce lovitură pentru mama bătrână, credincioasă, care și-a crescut fiul cu multă rugăciune, l-a avertizat de multe ori să vină la Dumnezeu și să se plece sub Cuvântul lui Dumnezeu!

Familia a trebuit să părăsească locuința; au fost adăpostiți la bătrâna bunică, în cele două cămăruțe strâmte ale ei. Nu mult după aceea a venit vestea că bărbatul a fost condamnat la doi ani și jumătate de închisoare, - ce perioadă amară de nevoi! –

Cu toate acestea, septuagenara a avut putere și credință s-o îndrume pe nora ei la Domnul și s-o îndemne să aștepte cu devotament până la sfârșit. Această bunică era un adevărat copil al lui Dumnezeu, ea n-a greșit în necaz față de Dumnezeul ei. Ea cunoștea credințioșia Domnului ei și a avut încredere; a stat dreaptă prin credință în mijlocul acestei încercări.

Ce-i drept, ochii ei străluceau printre lacrimi când i-a povestit unui creștin vârstnic aceste evenimente; în ce limbaj emoționant a vorbit această bunică înlăcrimată despre devastarea pe care o face păcatul! Poate că această încercare face parte dintre cele mai grele care există – este în orice caz mai grea decât dacă fiul moare în multe dureri, poate chiar mai grea decât dacă ar fi trebuit dus într-un ospiciu. Cu toate acestea, harul a putut să scoată la iveală pentru acest copil al lui Dumnezeu cu părul argintiu, binecuvântare și mântuire din lovituri așa de groaznice. Rugăciunile acestei mame sincere aveau să găsească în sfârșit ascultare, chiar dacă pe o cale pe care ea n-ar fi bănuț-o. Dumnezeu poate ceea ce nici un om n-ar putea: să nască binele din rău, dulcele din amar, viața din moarte. **Nici o suferință nu este așa de adâncă, nici o nenorocire așa de mare, încât Dumnezeu să nu poată să facă să iasă la iveală binecuvântarea.** Da, pentru ai Săi mereu vor fi acestea ținta și sfârșitul căilor Tatălui desăvârșit cu copiii Lui. Lucrul acesta l-a trăit și această bunică scumpă și bătrână.

Dovezile zdrobitoare ale vinei care în dezbateră judiciară au dus la condamnarea bărbatului, au făcut imposibilă orice tăgăduire. Și aceasta a fost bine. N. a ajuns acum la mărturisirea tuturor lucrurilor urâte și murdare pe care le făcea de câțiva ani. În ce împietrire a conștiinței trăise, zilnic o înșelase pe femeia devotată și pe propriii lui copii, pe care i-a văzut crescând plini de speranță, în timp ce el făcea lucruri pe care pana nu are voie să le scrie pe hârtie. Noi, oamenii, suntem repede înclinați să spunem: aici nu mai este nici o nădejde, - ce golan criminal! Nu mai este demn de nici un har – dar Dumnezeu vorbește un alt limbaj. Asupra acestei vieți profund vinovate nu acționa numai rugăciunea credinței bătrânei și sincerei mame, ci – o, Dumnezeule

vrednic de adorare, - dragostea căutătoare, nemărginita îndurare a lui Dumnezeu. Acest bărbat împietrit trebuia să fie condus la mărturisire și la pocăință adevărată. Soția lui, care în grija pentru cele pământești a uitat de veșnicie și de propriile ei păcate, în adâncul suferinței ei avea să-L recunoască pe Isus ca pe un Mângâietor și un Mântuitor și Dumnezeu Și-a atins ținta.

Cât păcat care se ascunde ne înconjoară! Firește, când trecem prin viață arată ca și când totul s-ar petrece foarte decent și moral, așa cum părea să meargă și la acel maistru mașinist. Femeia chiar nu bănuia pe cei căi mergea bărbatul ei, ce imagini și ce gânduri umpleau fantezia lui, până a năvălit dezvăluirea cu groază.

Lasă-te condus în fața unui alt tablou din viață! Era un bărbat dependent din tinerețe de viciul imoral. Viața lui semăna cu drumul unei avalanșe care distruge în calea ei tot ce se numește viață și fericire. Mare era numărul celor ademenite și înșelate, al fetelor cu fericirea zdrobită, al femeilor pe care le-a transformat în adultere. Dar încă nu era destul. El s-a însurat și și-a continuat totuși ani în șir viața păcătoasă. Dumnezeu i-a dăruit copii înfloritori, soția lui n-avea nici o bănuială. Atunci l-a atins Cuvântul lui Dumnezeu. El simțea că acum trebuie să urmeze o rupere cu trecutul, Duhul lui Dumnezeu l-a silit la mărturisirea întregului păcat al vieții lui. Ce biografie zguduitoare! Deja din copilărie s-a bălăcit în murdărie sărmanul om! Fiecare amintire, fiecare loc unde a locuit și a stat era o acuzație, o condamnare!

Și totuși, harul a avut o deplină vindecare a întregii stricăciuni, când acest bărbat a venit în lumina lui Dumnezeu. O, ce retrospectivă, ce durere cu privire la atâta ruină pe care o făcuse! Aceasta rămâne o durere pentru inimă până la sfârșit, chiar dacă harul a îndepărtat toată vina pentru totdeauna.

Dumnezeu vrea și poate să vindece cea mai adâncă stricăciune a păcatului, cea mai stricăță viață, dar numai atunci când păcătosul pășește cu vina lui în lumina lui Dumnezeu. Atâta timp cât omul vrea să rămână în întunericul ascunzîșului, rămâne sub puterea prințului întunericului, satan. Mărturisirea vinei lui este dovada în fața lui Dumnezeu și a lui însuși, că este hotărât să vină în lumină.

Atunci păcătosul aude sentința dreaptă a lui Dumnezeu asupra vieții lui: vinovat, căzut sub judecata Dumnezeului sfânt! Pierdut! Dar harul îi arată păcătosului care se vede pierdut, un al doilea lucru: **pe Isus cel răstignit**. El aude vestea că **sentința este deja aplicată** pe un Chezaș nevinovat, care s-a pus în locul celui vinovat. Credița privește la Isus, pe care dragostea L-a mânat din cer aici jos, pentru a suferi pe cruce tot ce am meritat noi. Atunci păcătosul vinovat se prăbușește în țărână înaintea lui Dumnezeu adorând, Îl omagiază pe Mielul lui Dumnezeu, este **spălat**, iertat: el trăiește **minunea harului!** Dumnezeu vindecă sărmana viață pierdută, Dumnezeu aduce conștiința la odihnă și inima la pace. Sângele Fiului lui Dumnezeu face ceea ce nu pot face nici bunele intenții, nici căința, nici jertfele, nici lacrimile.

Prietene, să nu spui acum: aceasta este cu siguranță bine pentru astfel de răufăcători sau păcătoși cum au fost acei oameni, despre care s-a povestit aici – eu nu am nevoie de o asemenea mântuire! Nu, **și tu ai nevoie de ea!** Oricât de virtuos ai fi în ochii tăi, și tu trebuie să trăiești **minunea harului**.

Primul păcătos căruia Domnul i-a deschis Paradisul ceresc, era un tâlhar pe cruce, un **criminal**.

Te rog, nu disprețui tovarășia lui, nu te considera mai presus de el! – El a devenit deja pentru mulți, mulți oameni mândri de virtutea lor, un îndrumător mângâietor, prin care au îndrăznit să apuce harul, după ce s-au recunoscut în lumina lui Dumnezeu ca ceea ce erau: **păcătoși vinovați, pierduți**, care trebuiau să fie iertați.

Nr. 39

**PATRUZECI DE IEȘIRI DE URGENȚĂ CARE ERAU ÎNCHISE
ȘI O SCARĂ DE URGENȚĂ CARE ERA PREA SCURTĂ**

„Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi fericit (textual: mântuit.)”
(Ioan 10,9)

Când în 30 decembrie 1903 groaznicul incendiu al teatrului din Chicago a înghițit 690 de vieți omenești, toate ziarele erau pline cu ororile acestui eveniment. Clădirea era nouă de tot și trecea drept absolut sigură împotriva focului; era construită din marmură și granit, pe un schelet de oțel. Următoarea descriere este preluată din ziar:

„Incendiul din teatrul Iroquois a izbucnit în timpul actului al doilea al pantomimei „Barbă-Albastră”. Când flăcările au devenit vizibile pe scenă, a izbucnit strigătul „Foc” și s-a iscat o panică mare. Spectatorii s-au grăbit într-o fugă sălbatică spre ieșirile în caz de pericol, din care cauză s-a ajuns pe coridoare la lupte disperate. Multe femei au leșinat și au fost călcate în picioare de către mulțime. Pentru spectatorii din balconul cel mai de sus scăparea a fost imposibilă. Unii au ars, ceilalți s-au asfixiat. Mulți au mai sărit jos în sală, unde au fost prinși de flăcări. Pompierii au montat scări până la balconul al doilea, unde li s-a oferit o priveliște îngrozitoare. Femei și copii zăceau morți cu pumnii încleștați, ca și când ar fi vrut să-și croiască un drum spre siguranță. Pe coridoare zăceau munți de cadavre cât înălțimea dublă a unui bărbat. Multe fețe erau total călcate în picioare, astfel că oamenii erau de nerecunoscut. Toate hainele le erau smulse de pe trup. Copiii erau în grupuri întregi striviți de perete, cu craniile sau oasele zdrobite. Când dezordinea a ajuns la apogeu, au explodat două rezervoare de gaz. Gazele care s-au scurs din ele trebuie să fi omorât pe loc mulți oameni, căci pompierii au găsit numeroși morți stând pe locuri, cu fața nemișcată, îndreptată spre scenă. Publicul avea cunoștință numai despre trei sau patru ieșiri și căutau să ajungă la ele în lupte îngrozitoare prin fum și întuneric. În realitate existau mai mult de 40 de ieșiri, dar care nu erau cunoscute și nu erau deschise. Când au fost montate scările de salvare, oamenii s-au înghesuit spre ele într-un număr așa de mare, încât mulți s-au prăbușit pe caldarâm și au murit. A reieșit acum că construcția teatrului încă nu era gata în toate părțile. Unele scări de urgență erau construite numai până la jumătate; una dintre scări, montată pe lateralul clădirii, se termina deja cu cincizeci de picioare deasupra pavajului, fără ca vreo altă scară să ducă în jos. În partea de sus s-au adunat numeroase femei, care erau împinse tot mai înainte de către mulțimea care se înghesuia în urma lor într-o agitație înnebunitoare și treptat erau împinse jos peste balustradă, așa că-și găseau moartea: dar și cei care împingeau se prăbușeau la rândul lor, curând după ele pe dalele de piatră, urmați de noi mase care curgeau.”

Involuntar ne gândim prin această descriere la cuvântul Scripturii: „Când spun: „Pace și siguranță!”, atunci deodată vine pieirea peste ei.” (1 Tesaloniceni 5,3.)

Toată lumea știe că în orice teatru există o mare primejdie de foc; de aceea și aici, oricât de sigură a fost considerată această clădire împotriva focului, au fost acceptate atâtea ieșiri în caz de pericol în planul construcției. Dar ce ciudat că focul, care era socotit ca imposibil, a izbucnit, iar ieșirile de urgență, care trebuiau să ofere o ieșire sigură, au rămas închise. Se pare că și scările de urgență de pe partea exterioară a clădirii au fost socotite de prisos, căci au rămas neterminate. Una din ele se sfârșea, cum a fost amintit, la 50 de picioare deasupra pavajului străzii, deci ea oferea numai aparența unei salvări. Oamenii din coridoarele de sus ale teatrului care ardea, care ajungeau la ieșirea spre această scară de urgență, vedeau într-adevăr începutul drumului lor, dar nu și sfârșitul lui. Calea de salvare pe care credeau că au găsit-o, era o cale de pierzare.

Cum seamănă totuși acest teatru cu plăcerea lui de la început și cu groaza lui de la sfârșit, cu această lume pierdută în care trăim, despre care Dumnezeu spune că va pieri în foc! Oamenii

care caută aici pentru un timp scurt bucurie și satisfacție, se grăbesc în întâmpinarea unei judecăți îngrozitoare. Dar harul lui Dumnezeu a dat pentru toți o ușă de salvare. Isus spune: „Eu sunt ușa; dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10,9).

Stăpânul acestei lumi, care îi ademenește pe oameni și îi invită să-și facă viața mai plăcută în teatrul lui prin câștig și prin distracții, dorește să le alunge toate grijile privind veșnicia. Multele suspine, vaiete, lacrimi care apar ici și colo, trebuie să rămână nebăgate în seamă. Cine este cumva îngrijorat pentru veșnicie, acela este consolată cu aceea, că mai există o ieșire de urgență, dacă o fi să se ajungă la extrem cu el. Unii speră ca în împlinirea exterioară a obligațiilor lor religioase să aibă ceva prin care să poată să mai ajungă în cele din urmă la ieșirea salvatoare; ei cel puțin nu se socotesc așa de nelegiuți ca alții. Câte un altul se consolează cu aceea că ar mai putea pe patul de moarte să se pocăiască și să găsească harul; un al treilea crede că în cele din urmă, când ajunge în veșnicie, va fi totul bine. Alții lasă moșteniri celor săraci sau fac instituții religioase și mulți, mulți alții cred că au o ieșire prin aceea că strigă: După moarte se termină totul! Dar când apoi se apropie ultima oră hotărâtoare, ieșirile de urgență se dovedesc a fi uși închise. Harul și mântuirea la care Dumnezeu îi cheamă pe oameni așa de insistent în zilele sănătoase, nu mai sunt de găsit la aceste ieșiri de urgență. De câte ori nu apucăm să vedem aici strigătul de durere al sufletelor disperate sau chinul mut, deznădăjduit al unui om care acum știe că există o cale spre cer; dar el a neglijat-o și acum merge în iad ca un pierdut!

Aceia care au ajuns pe scara de urgență din teatrul din Chicago, păreau că au găsit un drum mai bun. Ei ajunseseră afară și sperau că de acum vor fi curând în deplină siguranță. Îi putem compara cu oamenii care, fără să-L cunoască pe Isus, își pun toată încrederea în lucrarea lui săvârșită, printr-o viață religioasă serioasă cu multe sacrificii, cu multe renunțări și cu intenția de a fi evlavioși, care cred că într-adevăr au găsit o cale spre cer. Pe acest drum ei sunt împinși înainte de către aceia care au urcat pe aceeași scară. Dar în aceste lucruri nu există pace adevărată, conștiința nu ajunge la odihnă, nu se ajunge pe terenul unei mântuiri certe, sigure. În cele din urmă, când mor, acești oameni merg fără nădejde în veșnicia întunecată. Și această cale a fost un drum al amăgirii. El părea că este mult mai bun și mai sigur decât celelalte ieșiri de urgență, dar scara evlaviei omenești a fost prea scurtă! Abia la sfârșit au observat că lungimea ei nu ajunge.

Dragă prietene, în caz că respingi cu copiii ușuratici ai lumii gândul veșniciei cu speranța nesigură că în cele din urmă se va deschide o ușă a mântuirii, te înșeli! Oamenii spun: „A trăi vesel și a muri salvat, înseamnă socoteala diavolului să i-o fi stricat”; se înșeală, se pierd pentru totdeauna. Dar te înșeli și atunci când crezi că ai găsit în propria ta religiozitate, în virtuțile tale sau în bunătatea ta o cale de ieșire din ruina păcatului, o salvare din judecata mâniei lui Dumnezeu. Ține minte și pricepe: din pierzare, din vina păcatului există **o singură cale de ieșire**: să te încredințezi lui Isus, Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu. Această ieșire de salvare stă deschisă pentru toți atâta timp cât mai este ziua harului. Isus spune: **„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”** (Ioan 14,6). Profită astăzi de această Cale, de acest Adevăr, de această Viață! Câștigă-L pe Isus! Încredințează-te Lui așa cum ești! Pe orice loc sau în oricare balcon din teatrul acestei vieți te-ai afla, între orice prieteni ai sta – încredințează-te lui Isus! Oricât de fascinați ar fi ochii tăi de ceea ce vezi și urechea ta de multele lucruri interesante și vesele pe care le auzi, oricât de plăcut ți s-ar părea anturajul în care te găsești – **grăbește-te și salvează-ți sufletul!** Spune-I Domnului că vrei să I te încredințezi docil și ascultător, că vrei să-I dai Lui inima ta neîmpărțită și **atunci ai calea mântuirii adevărate, deplin valabile prin sângele Mielului lui Dumnezeu**; acest sânge a curs pe cruce pentru păcătoșii pierduți, vinovați. Pacea lui Dumnezeu va umple inima ta și viața ta, ca tu să poți, ca un mântuit al lui Isus Hristos, să le arăți altora calea mântuirii. Câți nu caută o cale de salvare și n-o pot găsi în întunericul și în îmbulzeala vieții!

Nr. 40

AȘTEPTAT ZADARNIC

„Disprețuiești tu bogățiile bunătății Lui, și ale îngăduinței
și ale îndelungii răbdări?” (Romani 2,4)

În grădina zoologică din Berlin, pe așa-numita „Insula Luizei”, putea fi văzut șezând zilnic până acum doi ani, la prânz de la ora două la trei, un bărbat vârstnic bine îmbrăcat, cu un joben negru pe cap. Fie că vara ardea soarele, fie că ploua, fie că era frigul iernii, grindină sau zăpadă, bărbatul a stat zilnic de-a lungul deceniilor, la timpul stabilit, în același loc. Acum nu mai poate fi văzut acolo; poate o fi murit. Când am trecut pe acolo acum câțiva ani, însoțitorul meu m-a făcut atent la acest bărbat și mi-a povestit că în anii lui tineri a avut o logodnică, ce într-o zi a rupt logodna. În durerea lui a rugat-o prin scrisoare să vină a doua zi la prânz la ora două acolo la „Insula Luizei”, ca să poată vorbi și să-și restabilească relația. Dar ea n-a venit, el a așteptat-o zadarnic, dar a avut nădejde că va mai apuca ziua când ea va urma glasul dragostei lui, zi de zi, să apară la ora stabilită, la locul convenit.

Să aștepti mai bine de treizeci de ani zi de zi în același loc pe un om care totuși nu vrea să vină, poate fi caracterizat ca un fanaticism nebunesc sau ca o idee fixă. Dar când l-am văzut atunci pe acest bărbat stând cu expresia serioasă a feței lui și am auzit această poveste, a trebuit să mă gândesc la un Altul, care cu o credincioșie care nu obosește niciodată, așteaptă an de an un suflet pe care dorește să-l aibă pentru a-l face fericit, dar care totuși nu vrea să vină.

Este Isus, Mântuitorul care așteaptă, care a privit după tine deja atâția ani, nu o oră zilnic, ci zi și noapte cu o dragoste care nu obosește niciodată. Tu ți-ai ales alți prieteni, care-ți plac mai mult: lumea și plăcerea ei, banii și strălucirea lor, succesul pământesc și cinstea lui, păcatul și slujirea lui. L-ai lăsat pe Fiul lui Dumnezeu să aștepte. Cunoști strofa aceasta:

Moartea vine iute la sărac și la bogat,
Dar nu-ntreabă, nici nu bate, năvălește-ndat’.
Isus te așteaptă, la ușa inimii tale El vine,
Nu-I deschizi, El pleacă trist, dar atunci e vai de tine!

Permite să fii întrebat: n-ai auzit și înțeles deja de multe ori în viața ta glasul lui Dumnezeu, ca să vii la Isus pentru a vorbi cu El despre trecutul, prezentul și viitorul tău? Iată, Domnul vrea ca totul să fie bine pentru timp și veșnicie, ca inima ta să vină la pace și la fericirea adevărată.

Un medic credincios scria din experiența lui următoarele: Moșierul bogat B. din districtul L., care posedă una dintre cele mai mari averi din regiune, s-a dedat la băutură. Ani în șir părea, deși se interesa puțin de gospodăria lui, că totul înainta pe vechiul făgaș. Atunci a venit o mare nenorocire peste cirezile lui de vite – el avea întotdeauna în grajd vreo douăzeci de capete. El înjura, blestema și chiuia atât înainte cât și după alcool. Apoi a venit boala și nenorocirea peste familia lui. Cea mai mare din cele două fiice ale lui s-a îmbolnăvit de o boală incurabilă, lupus. Fața era îngrozitor de desfigurată; boala a erupt și în alte locuri de pe corp; în cele din urmă moartea a pus capăt chinurilor ei. Cealaltă fiică a ajuns la 16 ani în rușine evidentă și a trebuit să se mărite dintr-odată. Dar aceste încercări au trecut peste B. fără să lase nici o urmă. Zile întregi de dimineața devreme până seara târziu se clătina beat de la o cârciumă la alta. Dacă până acum Domnul a bătut zadarnic la inima acestui om, acum răsună bătăile mâinii lui Dumnezeu și mai puternic.

În septembrie 1895, fiul cel mai mare a fost lovit în cap, după o ceartă în cârciumă, seara la ora 11, cu un par greu de stejar dintr-un gard. El s-a târât noaptea acasă și a fost găsit a doua zi de dimineață fără cunoștință și plin de sânge în patul lui. Craniul era zdrobit, creierul curgea din

rană. Bărbatul a murit zece săptămâni după aceea. Când tatăl a plecat în ziua următoare să comande sicriul, a trebuit să fie adus înapoi acasă fără simțiri.

Anii care au trecut de atunci n-au adus nici o schimbare. Zile întregi B. nici măcar nu se trezea din beție. Trupul extrem de tare încă a mai ținut piept puternicelor atacuri, cu toate că în martie 1899 un grav delir alcoolic (delirium tremens) anunța deja că trupul este ruinat.

În toată această decădere morală bărbatul se împotriva mărturiilor medicului său credincios, deoarece se baza pe cărțile științei necredincioase. Oferta de a se ruga împreună Domnului pentru salvare a fost refuzată cu remarca, râzând batjocoritor, că el nu s-a mai rugat de 20 de ani. Mulți copii sinceri ai lui Dumnezeu s-au străduit pentru acest sărman rob al păcatului, să-l ajute să iasă din lanțurile lui și din vrăjmășia lui față de Dumnezeu, multe rugăciuni s-au înălțat pentru el. Dumnezeu i-a menținut sărmanului bețiv ferma, cu toate că, firește, gospodăria era în declin; de fapt, el a primit neașteptat o mare moștenire, așa că s-a mai putut menține. Dar prin aceasta inima lui n-a fost mișcată câtuși de puțin. Când a fost îngropat unul dintre cărciumarii la care B. intra zilnic, B. a căzut la pământ cât era de lung la ceremonia funerară, pentru că era amețit de băutură. Cu toată această împotrivire, Domnul Dumnezeu l-a așteptat zi de zi, până acest sărman bărbat nefericit se va smeri în fața iubirii Lui. Cât de prețios trebuie să fie pentru Domnul un suflet, încât poate să umble atâta după el și să aștepte!

Dar nu este nevoie să privim un asemenea bețiv îmbătrânit sub păcatele lui, pentru a recunoaște așteptarea lui Dumnezeu și împotrivirea omului. Ea se vede la fel între grupurile de oameni obișnuiți, care se declară reciproc cumsecade și amabili, dar de dragostea lui Dumnezeu nu le pasă. Anii lor prețioși se duc, își petrec anii ca pe o flecăreală. Ei mulțumesc cu cele mai calde expresii pentru fiecare compliment care li se face; numai pentru dragostea lui Dumnezeu, pentru dovezile bunătății Lui nu mulțumesc și pășesc rece pe lângă brațele întinse ale lui Isus. Toate celelalte care se pot numi, prezintă mai mult interes pentru o asemenea inimă decât dragostea lui Dumnezeu. O poveste veselă, chiar dacă nu este adevărată, un ziar, un anturaj, numește ce vrei tu, vin sau țigări, haine sau tovarășii, cai sau câini, totul are o putere de atracție mai mare decât Isus, care umblă după sufletul păcătosului. Dar El așteaptă, trimite binecuvântări și avertismente, vorbește prin Cuvântul Său **până în ceasul când a expirat timpul harului pentru sufletul atât de mult căutat.**

Meditează acum la viața ta înapoi până în anii copilăriei, până în zilele când ai auzit prima dată Numele Isus și ai priceput că Fiul lui Dumnezeu a venit din cer să-i mântuiască pe păcătoși! Multe dintre mesajele Sale nu le-ai luat în seamă, altele nu le-ai înțeles, altele le-ai uitat. Astăzi îți spune că El, care a suferit și a murit pentru tine pe crucea de pe Golgota, încă te mai așteaptă, ca tu să găsești la El iertarea vinei tale, pace și viața veșnică, tămăduire de stricăciunea păcatului tău.

Există între Dumnezeu oricărui har și păcătosul care disprețuiește dragostea lui Dumnezeu, într-un ceas oarecare o **ultimă convorbire!** De curând am citit despre un fiu care a plecat îndărătnic din casa bătrânului său tată, care-l implora să se întoarcă. Fusese „ultima convorbire”, tatăl a fost rechemat în noaptea următoare. Poate acest text este și pentru tine ultima convorbire pe care dragostea lui Dumnezeu o are cu inima ta.

Pentru păcătosul împotrivor se apropie ceasul când Isus nu-l va mai aștepta, când nemărginita Lui răbdare va expira.

De-afară vei cere: „Înăuntru vreau să viu!”
Măinile-ți frângând vei sta, dar va fi prea târziu!
Păcătos mârșav, cine bătea mai 'nainte?
Cel ce-atât te-a vrut, azi nu te mai ține minte.

Dacă ai bănui ce înseamnă să fii purtat de har și să savurezi dragostea lui Isus, te-ai grăbi. O, lasă-te biruit – Isus te așteaptă, nu te mai lăsa așteptat!

Nr. 41

DRAMA

„Și când se va întâmpla aceasta (iată, va veni), atunci vor cunoaște
că a fost un profet în mijlocul lor.” (Ezechiel 33,33)

O piesă de teatru tragică (grecește: tragedie) are în mod obișnuit cinci acte. În primul act eroul piesei intră plin de speranță pe calea lui; al doilea act îl duce în lupte și încercări; actul al treilea îl arată în culmea succesului și lasă de departe să se bănuiască o nenorocire ascunsă. Al patrulea act dezvăluia puterea, perfidia, viclenia și înșelăciunea dușmanului; al cincilea îl arată pe erou cum este învins în luptă și moare.

Când un om nobil moare în nenorocire pe scena teatrului, când iubirea cea mai jertfitoare rămâne fără răsplată, când credințioșii sunt răsplătiți cu ingratură, spectatorii sunt mișcați; sentimentele lor sunt puternic impresionate, curg multe lacrimi. Actorii sunt admirați și lumea merge satisfăcută acasă, căci au avut, cum spun oamenii, „o seară foarte plăcută”.

Dar spectatorii de la teatru nu se gândesc că în viață, în dreapta și în stânga lor se petrec multe tragedii, în care este vorba despre realitatea vieții. Aici într-adevăr se năzuiește, se luptă, se păcătuiește, se comit nelegiuiri, aici se iubește, se suspină, se plânge, se suferă, aici se ruinează suflete nemuritoare, aici vieți omenești pline de speranță se scufundă în veșnica pierzare. Câtă vreme oamenii sunt sănătoși și au posibilități de trai îndestulătoare, se gândesc privitor la alții: „Da, asta-i viața! Lupta pentru existență își cere sacrificiul ei; ce mă interesează? Numai de mi-aș atinge scopul în viață!” Și totuși, câte unul care gândește așa este și el vinovat sau chiar vinovatul principal într-o asemenea dramă a vieții reale, dar nimeni nu observă.

Un căpitan vârstnic povestea: Cursul vapoarelor care plecau din Anglia spre Halifax și New York ducea spre sud pe lângă insula Terra Nova. Acea regiune maritimă constituia cândva cea mai vestită zonă de pescuit a oceanului Atlantic. Sute de pescari de pe coastele situate în apropiere ancorează când marea este destul de liniștită și-și întind plasele. Dacă este ceață deasă pe mare – așa cum este de multe ori cazul – atunci vapoarele care se apropie sunt observate abia când li se aude cornul de ceață; dar atunci este de multe ori prea târziu pentru bărcile pescărești, ele nu pot să ridice ancora așa de repede. Un colos de vapor rapid se apropie repede. Aceste vapoare merg cu viteză mare și pe ceață pentru a face o călătorie rapidă. Prea târziu răsună strigătul: „Barcă de pescari în față!” Barca este răsturnată, pescarii se scufundă în mormântul ud. Dar vaporul rapid nu se oprește să salveze. Nici o zăbavă! Mândrul vapor ajunge în portul de la New York, căpitanul este felicitat că și-a adus pasagerii așa de repede și cu bine peste ocean. Între timp, o sârmană nevastă de pescar cu copiii ei îi așteaptă zadarnic pe țărm pe bărbatul ei și pe fiul cel mare – ei nu se vor întoarce acasă! A fost o operă dramatică. Dar viața nu-și găsește încheierea pe pământ, ci în veșnicie; acolo, la Terra Nova încă n-a fost **ultimul act**, el vine după aceea.

Și în cursa concurenței din viața comercială, în strădania de a parveni și de a se îmbogăți repede, de multe ori cel slab, care nu știe să se salveze, este doborât și se scufundă – și aici sunt drame.

Se apropie ceasul pentru orice om, în care viața lui va fi dezvăluită. În fața tronului de judecată al lui Dumnezeu el va sta în fața tuturor oamenilor așa cum este cu adevărat. Atunci se va împlini cuvântul: „De aceea, tot ce ați spus la întuneric va fi auzit la lumină și ce ați vorbit la urechea, în cămăruțe, va fi predicat de pe acoperișuri” (Luca 12,3).

Ai fost vreodată într-un ospiciu mare? Iată-l acolo pe omul tânăr cu privirea idioată de pe fața palidă! Părul lui n-are strălucire, ochii sunt adânc încadrați, mersul este fără vlagă – ce este cu el? Un așa-numit prieten l-a învățat odată, pe când mai era băiat, abia devenit adolescent, acel

viciu întunecat care este ciurma ce se furișează prin întuneric, care trece prin tineretul poporului nostru (citește ce scrie în Epistola către Romani, capitolul 1,24) – viciul l-a legat cu lanțuri pe nefericit, i-a ruinat trupul, sufletul și duhul, i-a răpit puterea de voință și rațiunea. Fiecare în parte care ajunge în casa de nebuni, este un fiu îngropat de viu, o floare călcată-n picioare în țărână. La această piesă tragică, al cărei ultim act are loc în casa de nebuni, nu sunt plânse lacrimi de emoție de către spectatori spilcuiți, ci aici sunt frânte inimile de tată și de mamă, aici se plânge după un copil care a fost crescut cu dragoste și grijă. Câte nădejdi s-au scufundat aici în groapă!

Există un tablou mare și renumit care poartă titlul „Vitriol”! Un soldat tânăr, pompos merge în amurg braț la braț cu logodnica lui, care tocmai i-a dăruit inima și mâna ei – atunci apare din penumbră o față îmbrăcată sărăcăcios. Mâhnire și lipsuri erau pe fața ei palidă, pătimașă – ea îi reproșează infidelitatea bărbatului căruia i-a încredințat dragostea ei, care i-a răpit fericirea, cinstea, sănătatea și este pe cale să golească o sticlură cu vitriol în fața ochilor lui și ai logodnicei lui și să-și sfârșească astfel ca sinucigașă viața mizerabilă, înșelată – ce tablou emoționant, ce dramă din viață!

Operele dramatice încep, cum am spus, foarte pline de speranță; arată ca și când totul ar ajunge la bun sfârșit; dar după aceea, când se apropie de sfârșit, în actul al patrulea și al cincilea, devine îngrozitor. Soarele speranței apune și pieirea se apropie în grabă. De câte ori nu citim în cotidiane asemenea informații sub titlul „Dramă pasională” sau „Omor și sinucidere”! Oamenii citesc aceasta ca și când ar fi absolut indiferent. Iată aici o asemenea notiță din ziar:

„O dramă amoroasă a avut loc astăzi în al treilea ceas al după-amiezii în casa din strada B., Nr.73. Acolo, femeia de 34 de ani, H. P. a tras mai multe focuri de pistol asupra logodnicului ei, G. B., funcționar de bancă, și l-a rănit grav. După aceea femeia s-a aruncat pe fereastra locuinței ei situată la etajul al patrulea, jos în stradă. A fost dusă încă vie la spital. Și B., a cărui stare de sănătate este îngrijorătoare ca urmare a sfârșirii plămânului, a fost dus la un spital.

Ziarul a comunicat în ziua următoare, că cei doi oameni au murit din cauza rănilor lor. – Oare ce s-a întâmplat acolo? Totul părea foarte simplu și normal: erau oameni tineri și cum se spune, nu pot toți să fie model de virtute. De aici a venit nefericirea și apoi disperarea. Nu, prietene, treaba se petrece altfel. Au intrat în viață fără teamă de Dumnezeu și au gândit: plăcerea cărnii este dreptul tinereții. Dar păcatul este pieirea oamenilor. Fusesse fructul ispititor cu care satan i-a ademenit în capcană. Prima dată a spus: „Oare să fie păcat? Doar o fac toți; numai o dată ești tânăr!” Mai târziu, când a năvălit nefericirea, rușinea, când ochiul nu vede nici o ieșire, satan spune: „Pentru tine nu este nici o speranță – cu cât mori mai repede, cu atât mai bine; ce vrei să mai reușești cu viața ta ruinată?” Da, ce vine după moarte, judecata și veșnica pierzare, pe acestea le acoperă diavolul și sârmanul nostru popor înstrăinat de Dumnezeu, se lasă sedus. Inimile s-au rățăcit așa de departe de Cuvântul lui Dumnezeu, încât fiecare crede că el ar putea să-și pregătească un Dumnezeu și o veșnicie așa cum îi convine lui.

Viața fiecărui om neîntors la Dumnezeu este o dramă! Uneori începutul este foarte vesel, uneori pare chiar până foarte aproape de sfârșit că totul merge minunat. Dar apoi vine ceva îngrozitor: un om este luat dintr-odată de un aprod înfricoșător. Moartea intră pe scena vieții și-și duce victima într-un loc necunoscut, în fața uni Judecător drept, sfânt. Apoi urmează ultimul act. Un bărbat spiritual a spus odată în vremuri grele: „Mai bine ,un sfârșit cu groază’, decât ,o groază fără sfârșit’.” Dar acolo vor fi ambele: un sfârșit cu groază când păcătosul vinovat care a disprețuit harul Îl vede pe Judecătorul sfânt și aude sentința dreaptă, de neschimbat; și o groază fără sfârșit când sufletele nemuritoare ale oamenilor se scufundă în moartea veșnică a iazului de foc. O, schimbă-ți viața înainte să aibă un asemenea sfârșit! Vino la Isus, care vrea să-ți vindece conștiința de toată vina și viața de orice blestem! Harul își întinde mâinile spre tine, spre a-ți dăruia un sfârșit minunat din timp în veșnicie și o intrare în casa lui Dumnezeu prin sângele lui Isus.

Nr. 42

NU TOATE VISELE SUNT AMĂGIRI

„Iar pe când stătea el (Pilat) pe scaunul de judecată, soția lui a trimis la el spunând: „Să n-ai nimic a face cu Omul Acela drept, pentru că am suferit mult astăzi în vis pentru El”.“ (Matei 27,19)

Steingell a fost un ofițer de ordonanță simpatizat de consulul Napoleon Bonaparte (înainte de a deveni împăratul francezilor, a purtat câțiva ani titlul de „prim-consul”). Steingell a fost chemat la Napoleon în seara dinaintea luptei de la Marengo³. El a venit cu un pachet sigilat cu negru: „Generale, acesta este testamentul meu; mâine voi fi ucis și-mi pun dispozițiile în mâinile dumneavoastră pentru a le asigura aplicarea.” În timp ce Bonaparte îl privea uimit, el a explicat că a avut următorul vis: într-o clipă hotărâtoare a luptei a galopat înainte și s-a trezit deodată în fața unui croat uriaș îmbrăcat în zale, pe care îl lovide cu spada; a sunat ca zăngănitul de metal, armura și hainele croatului au căzut împrăștiate la pământ, iar Steingell a văzut moartea în fața lui, care râzând batjocoritor i-a dat o lovitură cu coasa ei.

Steingell a căzut în ziua următoare. Generalului Bonaparte i s-a raportat că în timp ce trâmbițele celor din Guiden (numele unui regiment francez de cavalerie) răsunau pentru atac, Steingell a galopat înainte și a văzut la cincisprezece pași în fața lui un călăreț croat. Spre uimirea camarazilor lui, el a strigat deodată: „Ah, el este, îl cunosc!” și ședea ca paralizat în șa. Croatul a călărit înainte, Steingell i-a dat o lovitură care a ricoșat în armura dușmanului, după care acesta l-a doborât. Însuși Napoleon a povestit mai târziu acest eveniment.

Tot așa, s-a stabilit că puține zile înainte de uciderea regelui Henric al IV al Franței (la 13 mai 1610), soția lui, Maria Medici, a văzut limpede în vis uciderea regelui.

Există și minunate vise de ocrotire. Iată un exemplu: În anul 1892, cercetătorul egiptean dr. Heinrich Brugsch a sosit la familia sa din Goettingen pe drumul de întoarcere din America de Nord și se gândea să plece la Alexandria pe mare, prin Bremen. Între timp și-a schimbat planul și despre aceasta povestește el însuși: „În Goettingen, pe cale de a merge la gara situată în apropiere, pentru a folosi trenul de dimineață care pleca spre Bremen, am primit pe drum o telegramă: „Kediv-ul (vicerege al Egiptului) vă roagă să vă întoarceți momentan în Cairo.” Cu trenul următor am pornit în direcția Triest, pentru a mă întoarce în Egipt cu vaporul Lloid. Nu puțin am fost uimit când mi s-a împărtășit vestea de către comandantul vaporului, că pe ultimul vapor din Bremen, același pe care eu am vrut să fac călătoria, a explodat înainte de vreme o mașină infernală construită de un american pe nume Thomas și a omorât și a rănit mai mulți călători și alte persoane. I-am mulțumit lui Dumnezeu în tăcere pentru că prin rechemarea mea am fost scăpat dintr-o mare primejdie, de pedeapsa cu moartea. La sosirea mea în Cairo m-am prezentat imediat la vicerege, crezând că voi primi ulterior de la el însărcinări deosebite, pe care le poate da numai verbal. Ce uimit am fost când am primit din gura lui asigurarea că el este foarte bucuros că mă vede sănătos; el s-a simțit determinat să mă recheme prin telegraf, deoarece noaptea o viziune l-a sfătuit aceasta, în caz contrar îmi stă în față o mare nenorocire.”

N-ar fi dificil de a pune laolaltă un mare număr de astfel de vise de avertizare a căror împlinire exactă este confirmată de martori de încredere, dar poate că ajung cele de mai sus

³ Marengo este situat în Lombardia, în apropiere de Alessandria. Acolo a fost învins generalul austriac Melas în 14 iunie 1800 de către francezii conduși de Bonaparte. Lupta a fost foarte sângeroasă. Însuși Bonaparte s-a recunoscut definitiv bătut în acea zi la prânz. Dar când în timpul după-amiezii i-au venit întăriri, a obținut victoria în timp ce comandantul austriac al oștirii deja părăsise câmpul de luptă, pentru a raporta la Viena presupusa lui victorie. Informațiile următoare sunt preluate din cartea „Legătura cu patria noastră veșnică” de Paul Dorsch.

pentru a dovedi că există o legătură tainică între lumea văzută și lumea nevăzută; aici devin active puteri și legături care sunt situate în afara desfășurării obișnuite a lucrurilor.

Dumnezeu binevoiește în harul Său să trimită avertizări deosebite unor oameni care nu cunosc sau disprețuiesc Cuvântul Lui. El îi convinge din aceasta cât de aproape sunt de veșnicie și că harul lui Dumnezeu vrea să-i mântuiască. Felul de a proceda al lui Dumnezeu, avertizarea Lui, îngrozirea, salvarea și ocrotirea au întotdeauna ca scop: **să cheme sufletele oamenilor la Hristos înainte ca ele să se scufunde în veșnica pierzare.** În multe cazuri aceasta se poate observa limpede. De exemplu, când Pilat din Pont stătea pe scaunul de judecător, iar Fiul lui Dumnezeu stătea înaintea lui sub cununa Sa de spini, soția lui Pilat a trimis la el să i se spună: „Să n-ai nimic a face cu Omul Acela drept, pentru că am suferit mult astăzi în vis pentru El”. Evident că Dumnezeu a vrut să-l păzească pe Pilat din Pont de a se face vinovat față de Fiul lui Dumnezeu printr-o sentință nedreaptă. Această știre a fost așa de ciudată și l-a găsit pe Pilat așa de exact în clipa decisivă, încât trebuie să fi făcut o impresie profundă asupra lui. Dar inima acestui bărbat era așa de subjugată de teama de oameni, de nedreptate și de calculul pământesc privind avantajul lui, încât mesajul serios al lui Dumnezeu a rămas fără efect; **voința** lui nu s-a plecat înaintea avertismentelor lui Dumnezeu – n-a putut fi ajutat. Impresiile profunde, ba chiar emoțiile inimii nu ajung; întrebarea este întotdeauna: dacă omul își pleacă inima, **voința** înaintea lui Dumnezeu, dacă se întoarce cu pocăință la Acela care l-a avertizat și a Cărui avertizare a și înțeles-o. Poate că Dumnezeu ți-a trimis deja și ție avertismente serioase, ca să te întorci de pe calea pe care ai umblat până acum sau să te scoată din prietenii și legături care-ți sunt spre pierzare sau să te păzească de hotărâri ale vieții care sunt făcute să te ducă în prăpastie. Un lucru este sigur: în harul Lui, Dumnezeu sfânt și veșnic se ocupă de tine, cu persoana ta nevrednică și păcătoasă; El face aceasta ca tu să nu te pierzi. Dar Dumnezeu a făcut lucruri mai mari decât să te avertizeze prin vise; El L-a trimis pe Fiul Său iubit, ca să sufere și să moară pentru tine pe cruce, să deschidă pentru păcătoși poarta cerului și El a pus Sfântul Lui Cuvânt în mâna ta, pentru a-ți spune calea vieții și a mântuirii. Nu aceasta este extrem de important, dacă tu crezi sau nu un vis zguduitor. În schimb este de o însemnătate hotărâtoare dacă te pleci în fața a **ceea ce îți spune Cuvântul lui Dumnezeu.** Același Dumnezeu care ici și acolo îi avertizează și îi păzește pe unii oameni prin vise, le spune tuturor oamenilor – chiar și ție – cuvintele vieții, cuvinte profetice importante despre moarte, despre veșnicie, despre judecată și despre harul prezent al lui Dumnezeu. El le spune oamenilor cu o certitudine neîndoielnică, cu o dragoste sfântă pe ce cale se află. Nu vrei să te întorci, să vii la Isus, să găsești pace, să devii un copil al lui Dumnezeu și să ajungi la ținta cerească?

Cât de prietenos folosește Dumnezeu visele chiar și pentru ai Săi, vedem nu numai la Iacov, care a văzut în vis scara cerului și a primit o făgăduință de binecuvântare dumnezeiască, ci și din când în când în zilele de astăzi. Iată un exemplu: Un creștin vârstnic, bolnav de mai mulți ani, s-a plâns prietenului și fratelui său care-l vizita, că totuși nu poate să scape de o teamă față de apropiata moarte. Dar într-o zi când prietenul a venit din nou la bolnav, l-a găsit radiind de fericire și a povestit: „Am avut un vis așa de plăcut: mergeam pe o stradă pe care curgea un pârau îngust, pe care trebuia să-l traversez. Cu toate că apa nu era lată decât de un pas, n-am îndrăznit să fac pasul. Pe malul celălalt a stat deodată Domnul; El mi-a întins ambele mâini, m-a privit prietenos și m-a încurajat: „Haide, vino!” Când mi-am pus apoi mâinile în mâna Domnului, am pășit vesel dincolo.” Până aici a povestit bolnavul, când ascultătorul a observat că inima și limba fratelui său bolnav s-au oprit. Ochii erau stinși; el pășise vesel la Domnul lui peste apa morții – visul a fost în același timp interpretat și împlinit.

Nr. 43

UN PALAT AMERICAN

„Știm că dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă în ceruri.”

(2 Corinteni 5,1)

Domnul W. C., care din cauza marilor sale mine de cupru este numit regele cuprului, unul dintre cei mai bogați oameni ai Americii de Nord, a pus să i se construiască pe 5 Avenue (strada 5) un palat, care nu de mult a fost descris în ziar după cum urmează: Costurile totale ale palatului sunt estimate la mai bine de 20 de milioane de mărci. El este aproape în întregime construit din marmură, granit alb și bronz. Bronzul, care numai el a costat 2 000 000 de mărci, provine din turnătoria proprie a milionarului, în timp ce pentru granit a cumpărat o mare carieră de piatră în Maine. Marmura a primit-o din fabricile lui din Long Island. Casa va fi înaltă de 7 etaje; stilul arhitectonic este cel franțuzesc modern. O bilă mare, albă de granit, înaltă de 161 de picioare, va fi înălțată deasupra clădirii. În interior se va afla o succesiune de patru galerii de tablouri, care vor adăposti cea mai prețioasă colecție de comori de artă din Statele Unite. Galeria principală servește în același timp ca sală de bal, teatru și concert. Prin apăsarea unei simple pârghii se ridică o scenă și coboară o cortină; dar aproape la fel de repede poate să dispară iar tot decorul de teatru al halei. La parter se află o baie turcească luxoasă, cu un mare bazin de înot din marmură albă.

Acest palat al zânelor, cu toate lucrurile lui prețioase și misterele lui, cu iluminatul lui fermecător, cu artele și treptele de marmură va fi construit numai pentru un timp scurt; el va pieri ca toate lucrările acestui pământ – și poate curând. Și pentru oamenii care vor locui în acest palat, el va fi numai un cort de călătorie pentru zile numărate.

Sigur că este interesant și absolut în ordine dacă ziarele relatează despre cum este construită și dotată casa unui milionar, căruia poate să-i fie foarte indiferent dacă cheltuiește pentru ea 20 sau 200 de milioane. Dar acum lasă-te surprins de știrea că tu însuși locuiești într-o casă mult mai minunată, mai prețioasă decât acel palat american. **Nu există nici o clădire pe pământ care ar putea fi comparată în măreție și artă cu trupul tău muritor.** Numărul receptorilor care sunt disponibili numai pentru memorie este estimat la peste 260 000. Nici un om n-a putut până acum să stabilească exact numărul celulelor care există în creierul tău pentru a reține și a păstra în memorie toate cele trăite, învățate și experimentate. Oricât de multe evenimente ai mai trăi și oricât ai mai învăța, mai este întotdeauna loc destul pentru musafiri noi.

În casa ta există un binoclu care poate să privească până în cele mai îndepărtate spații cerești, ochii tăi, care în același timp procură lumina pentru tot trupul tău. Așa de minunată este construcția aceasta cu mușchii ei cei mulți și cu cele 214 oase ale ei, încât orice deranjament, chiar și din cămăruța cea mai îndepărtată a acestui palat, îi este anunțat proprietarului și locatarului. – Până acum n-ai bănuț că pentru a-ți menține corpul sănătos și curat lăuntric de substanțe străine, pielea ta conține cam două milioane și jumătate de canale sudoripare. – Fără vreun ziar, fără vreo scrisoare, casa este informată despre ce se aude împrejur; tu, ca stăpân și locuitor al palatului, auzi aceasta prin urechile tale. Casa este de asemenea aranjată așa de artistic, încât peste tot, organele care trebuie să întrețină casa, adică toate părțile care slujesc: respirației, circulației sângelui, hrănirii și digestiei, lucrează independent. Proprietarul nu are nevoie niciodată să controleze acest personal de serviciu; el își face lucrarea așa de devotat și fără zgomot, încât nu-l deranjează nici măcar în somn. Acest personal de serviciu își încetează activitatea abia atunci când proprietarul părăsește casa.

Apoi sunt alte organe, care sunt puse în mișcare printr-o minunată conexiune de nervi, asemănătoare cu un cablu electric, de îndată ce proprietarul vrea ca aceasta să se întâmple. El nu

este nevoit să spună nici un cuvânt; în clipa în care el se gândește că vrea lucrul acesta, se mișcă mâna și piciorul sau limba. Aceasta se petrece așa de repede și de supus, încât, așa cum a socotit un medic, într-un minut în care el vorbește, poate rosti până la 1500 de sunete și litere diferite, variabile, fiecare dintre acestea necesită mișcări musculare deosebite ale limbii, ale cerului gurii și ale buzelor. Tot ce se petrece conștient sau inconștient în minunata ta clădire este astfel aranjat de Arhitectul care a construit casa, ca niciodată una să n-o deranjeze pe cealaltă. Și totuși, chiar și acest palat, trupul tău, nu este nici el decât un cort de călătorie, pe care îl vei părăsi după un număr de zile pe care le-a numărat Dumnezeu, pentru a te duce într-un alt loc și pentru a locui într-o altă casă.

Sunt mulți oameni care vorbesc cu expresii stereotipice moștenite, despre „o lume de dincolo, mai bună”, în care preferă să spere. Între timp, dacă vine trimisul să-i ducă în „lumea lor mai bună de dincolo”, atunci dau înapoi îngroziți din fața lui și doresc în orice împrejurări să rămână în lumea aceasta mai rea. Au dreptate, căci deși li s-a adus la cunoștință că cortul lor de călătorie va fi distrus curând, ei au neglijat totuși să poarte de grijă pentru un adăpost sigur în „lumea mai bună de dincolo”. Dumnezeu îi numește pe acești oameni „nebuni”. Oare nu sunt?

Dacă cineva călătorește astăzi spre Africa sau China, își face rost de un echipament tropical. El aude și crede că hainele care se poartă aici nu se potrivesc în țara cealaltă, pentru că acolo toată viața se petrece în alte condiții și împrejurări decât aici. Și tu știi că va trebui să călătorești curând într-o țară unde totul va fi altfel; de ce nu te îngrijești de un echipament potrivit?

Pavel, martorul binecuvântat al lui Isus Hristos, spune despre creștinii credincioși: „Știm că dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă în ceruri” (2 Corinteni 5,1). Permite să fii întrebat: știi și tu aceasta? Că există o lume de dincolo, aceasta o știi. Oricât de des ai fi spus sau ai fi gândit:

Trăiți aici în plăcere,
Nu există „dincolo”, nici revedere!”

știi totuși că există lumea de dincolo – dar desigur, pentru oamenii care trec dincolo neîmpăcați, împovărați cu vina lor, lumea cealaltă este o lume înfricoșătoare, un ținut al groazei, un loc al veșnicei muriri, unde focul nu se stinge și viermele lor nu moare. În ce casă înfricoșătoare a plânsului veșnic și a tânguirii veșnice vor locui sufletele pierdute ale oamenilor! Acolo nu există nici doctor, nici mângâietor, acolo nu mai este nici o nădejde, de aceea este pentru totdeauna întuneric.

Acolo să nu călătorești; **Dumnezeu nu vrea** aceasta. Dumnezeu vrea să te ducă în cea casă veșnică din cer, despre care vorbește Pavel. Tu trebuie să locuiești în casa Tatălui, unde sunt locașurile cele multe. Acolo a pregătit Isus pentru ai Săi un loc. El va veni și Își va chema poporul de pe acest pământ și-l va conduce în slava lui Dumnezeu. De aceea îi va învia din morți pe credincioșii adormiți în Isus și toți ai Săi: cei adormiți și cei care trăiesc pe pământ, vor primi un trup **de slavă**, nemuritor, scos de sub puterea păcatului și a morții. Mult mai minunat decât acest trup muritor, mult mai măreț va fi trupul de înviere al copiilor lui Dumnezeu, fără păcat și boală, creat pentru o veșnicie de desfătare și bucurie și capabil să-L vadă pe Isus față în față și să troneze cu El în slava cerului.

Unde va fi noaptea, plânsul întristat,
Când, Isuse, doru-mi vei fi alinat
Și-n ceru-Ți măreț Te-oi privi?
Va fi departe ce-aici m-a copleșit;
Am de-ajuns, tot ce inima mi-a dorit,
Pe Tin', Isuse, Domnul meu.

Dacă poți să cânti aceasta cu adevărat, atunci vei avea o lume de dincolo mai bună; poți să locuiești în pacea lui Dumnezeu în cortul pământesc al trupului tău, până te vei muta în casa eternă, clădirea construită de Dumnezeu în ceruri.

Nr. 44

MAI POȚI SĂ ROȘEȘTI?

„Dumnezeul meu! Îmi este rușine și nu îndrăznesc să-mi ridic ochii către Tine,
Dumnezeul meu; pentru că nelegiuirile noastre s-au înmulțit până
peste capetele noastre și vina noastră a crescut până la ceruri.” (Ezra 9,6)

Cândva, pe când mai erai copil, a trebuit să roșești la prima minciună cu care te-a prins mama sau tata. Când ai aruncat cu piatra în geamul ferestrei și ai vrut să tăgăduiești aceasta sau când ai spart cana sau când ai mâncat zahăr pe ascuns și n-ai vrut să recunoști, conștientizarea vinei ți-a făcut inima să bată așa de repede, încât ți-a pompat sângele în obraji. Buzele tale, stăpânite de tatăl minciunii, au spus: n-am făcut! Dar conștiința ta ți-a pedepsit minciunile gurii în fața ochilor tuturor și a scris pe fruntea ta devenită brusc roșie: eu sunt cel vinovat! Deschide numai cartea memoriei tale și vei găsi pe una din primele pagini scris lucrul aceasta cu cerneală care nu poate fi ștersă. Copiii roșesc la primul păcat conștient, dar din nefericire – majoritatea oamenilor nu mai roșesc mai târziu. Ei au păcătuit de atâtea ori conștient, încât conștiința lor și-a pierdut puterea glasului. În aceasta este o atestare a adevărului că copiii se află într-o cu totul altă relație de viață cu Dumnezeu **înaintea** primului păcat conștient, decât **după** acesta. Pentru tine – ca pentru majoritatea oamenilor - a fost interzis ceea ce s-a petrecut atunci când ai păcătuit prima dată **conștient împotriva lui Dumnezeu**. Înainte aparțineai cetei despre care Fiul lui Dumnezeu a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei.” (Marcu 10,14.) Peste viața ta stă un cuvânt minunat al lui Dumnezeu: „Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din acești micuți, pentru că vă spun că îngerii lor, în ceruri, privesc neîncetat fața Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 18,10). Această minunată relație cu Dumnezeu veșnic a fost brusc distrusă când ai luat pentru prima dată conștient o hotărâre de voință împotriva lui Dumnezeu. I-ai întors spatele lui Dumnezeu și l-ai omagiat pe satan; te-ai dovedit a fi un urmaș veritabil al lui Adam și al Evei, căci ai făcut exact ca aceia!

Dar din nenorocire, n-ai rămas la acea prima dată și n-ai rămas nici la mințirea învățătorului, nici la ciugulitul pe ascuns al zahărului, ci păcatul a câștigat în formă felurită putere și stăpânire în viața ta. Hai, spune: mai poți să roșești? Sau ai devenit așa, că poți merge chiar pe căile păcatului evident fără neliniște lăuntrică, fără conflictul conștiinței tale? Tare mă tem că tu îți aduci aminte de unele cuvinte, de unele fapte, de unele ore în care tu cu egoismul tău, cu pofta ta de bani, cu lăudăroșenia zadarnică sau goana după plăceri sau plăcerea cărnii ai făcut ce era rău, **știind că era rău** și ți-ai amuțit de atâtea ori conștiința care te avertiza, încât ea nu mai vorbește tare. Astfel a ajuns și trupul tău tot mai mult sub puterea stăpânului minciunii; acum nu mai roșești. Câte unul învață așa de repede în școala lui satan, încât curând nu se mai sperie de nimic. Atâția oameni tineri își pot privi în față chiar pe tată sau mamă cu nerușinată impertinență, în timp ce merg pe căile minciunii, ale păcatului și ale rușinii! În general, conștiințele împietrite se caută printre acei vagabonzi care sub orice formă și fel de simulare străbat cerșind orașele și satele. În realitate, la acești oameni a dispărut de multe ori complet noțiunea de adevăr – dar experiența ne învață că și printre oamenii aparent respectabili există destui care au pierdut orice rușine. Acum multă vreme era în T. un soldat dibaci, care se bucura de încrederea tuturor

superiorilor lui. El a avansat devreme la gradul de plutonier secund și s-a însurat cu o fată respectabilă. Nu mult după aceea au venit reclamații de delapidări, cu care el s-a îndeletnicit de ani și dintr-odată s-a descoperit toată viața acestui bărbat ca perfidie, minciună și înșelăciune. Întâi a ajuns la închisoarea preventivă, apoi a fost degradat și a primit o lungă detenție în fortăreață; tânăra femeie ședea în nenorocire. În ciuda tuturor dovezilor zdrobitoare ale vinei sale, bărbatul n-a recunoscut nimic; dimpotrivă, făcea pe evlaviosul, își susținea nevinovăția, buna-credință. Toate acestea a putut să le facă fără a fi vreodată jenat; lui îi convenea orice mijloc, numai să-l ducă la ținta dorită. Este de temut că el și astăzi umblă pe aceleași căi. „Oricine practică păcatul este rob al păcatului.” Slujirea păcatului duce la împietrirea conștiinței, la minciuni fără rușine, atât la bărbat, cât și la femeie.

Cine a ajuns așa de departe pe drumul lui, încât poate, înaintea oamenilor pe care i-a înșelat sau față de care a păcătuit, să țină ochii deschiși plini de nevinovăție și să-i privească ținta ca și când totul ar fi în cea mai bună rânduială, acela să permită să i se spună: **aceasta este o artă pe care satan te-a învățat-o!** Tu ești elevul preferat în prima clasă a diavolului și nu bănuiești cât de departe poți să ajungi sub călăuzirea stăpânului tău. Să nu-ți închipui că poți să te oprești când vrei tu! Tu înveți zilnic inconștient ceva în plus de la tatăl minciunii, iar sfârșitul va fi groaznic. Mulți oameni au uitat de mult cum **se roșește** – dar să **pălească** ar mai putea. Când la sfârșitul ședinței de dezbateri a tribunalului i se aduce la cunoștință unui vinovat sentința, el nu mai roșește, ci pălește. Aproape în fiecare reportaj din ziar despre un proces mai mare, în care jurații s-au pronunțat cu „Vinovat de pedeapsa cu moartea”, se poate găsi pasajul care spune: „Vinovatul a ascultat în liniște verdictul; ce-i drept, a pălit când a auzit pedeapsa cu moartea și așa mai departe.” Și păcătoșii cei mai împietriți vor păli în fața verdictului Judecătorului sfânt, când vor vedea rezultatul drumului lor, când satan îi va fi dus la țintă – în deplina, veșnică pierzare, în iazul de foc fără nădejde.

Dumnezeu fie lăudat că astăzi încă nu ești acolo! Dumnezeu îți oferă reabilitare, iertare, reînnoirea vieții. Dumnezeu vrea să-ți trezească conștiința, ca să poți să umbli înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor într-o viață nouă. Recunoaște-ți și mărturisește-ți starea împietrită, rupe relația de ascultare față de satan, evadează din școala lui, vino la Isus, lasă-ți viața să fie curățată de petele păcatului tău prin sângele împăcării, las-o să fie reînnoită prin har! Trebuie să devii din nou un copil, un copil al lui Dumnezeu.

Acum mulți ani, o fată tânără a fost primită în familia unui comerciant bogat ca ajutor pentru stăpâna casei și și-a câștigat curând încrederea soților. Ea a găsit într-o zi ocazia să ia o bancnotă de o sută de mărci; lucrul a rămas ascuns. Ea își nota cheltuielile exact până la ultimul pfenig; cine ar fi crezut-o în stare de furt? Avea o față așa de nevinovată și o fire așa de pașnică. N-a durat mult și și-a înșelat stăpâna cu un bun mai mare: ea a păcătuit cu soțul și deoarece atât ea cât și stăpânul casei se dezvățaseră să roșească, soția, care nu bănuia nimic rău, a rămas cea înșelată. Curând după aceea bărbatul a avut un accident mortal; a fost adus mort în casă. Dumnezeu începuse să vorbească tare cu păcătoasa insensibilă. Da, dragostea și încrederea pe care văduva greu încercată i le arăta, i-au mărit zilnic chinul conștiinței. Cu toate acestea a reușit mai bine de un an să acopere complet tot ce se frământa și acuza în lăuntru ei. Apoi drumul a dus-o sub sunetul Cuvântului lui Dumnezeu; ea a auzit despre Ilie, care i-a spus marelui și neobrăzatului păcătos Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu” (1 Împărați 17,1). Pe atunci s-a uscat câmpul, până când, în sfârșit, Dumnezeu a dat iar ploaie din har. Inima păcătoasei a fost atinsă de puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Da, și ea avea ani în urma ei, în care n-au căzut pe inima ei nici rouă, nici ploaie. Ea venise să întrebe dacă i se va mai deschide cerul printr-un cuvânt al harului. Ea și-a recunoscut păcatele adânci, s-a smerit înaintea Mântuitorului păcătoșilor pierduți și s-a decis să-i spună stăpânei sale înșelate tot ce a fost în trecut. Lacrimile care curgeau din acești ochi mărturiseau că iar căzuseră rouă și ploaie pe această inimă uscată.

S-a împietrit și conștiința ta? Te-ai dezvățat să roșești în școala lui satan? Vino la Isus, adu-ți viața sub roua harului! Mărturisește-ți păcatul, caută harul; el este de găsit la Isus.

Nr. 45

BLESTEMUL INDIFERENȚEI

„Deoarece eu chem și voi ați refuzat să auziți, mi-am întins mâna și nimeni n-a luat seama, ci ați respins orice sfat al meu și n-ați vrut nici o muștrare a mea, voi râde și eu în nenorocirea voastră, îmi voi bate joc când vă va cuprinde frica. Când vă va cuprinde frica deodată, ca o furtună și nenorocirea voastră va veni ca o vijelie, când necazul și strâmtorarea vor veni peste voi.” (Proverbe 1,24-27)

Ai fost vreodată în anticamera unui medic renumit? Acolo stă o mamă cu fiul ei bolnav. Ea a trebuit să aștepte aproape două ore înainte să poată vorbi cu profesorul; dar aceasta n-a speriat-o. Știe că consultația va costa 20 de mărci. Nu i se pare prea mult. Ea-și vede copilul ofilindu-se și vrea să știe ceva clar. În sfârșit a fost lăsată să intre. Profesorul l-a consultat pe fiu, a întrebat despre pofta de mâncare, somn, digestie și despre dureri deosebite. Apoi a început să-l ciocănească, să-i asculte respirația și bătaia inimii și după ce a testat totul a spus: „Boala este serioasă, băiatul dumneavoastră are o boală cronică de inimă și plămâni, care îi va aduce un bolit lung și apoi moartea, dacă nu are loc o vindecare imediată.” Mama înțelege toată gravitatea acestor cuvinte. „Ce să facem?” – „Scoateți băiatul de la școală, mergeți pentru șase luni într-o climă sudică, hrăniți copilul bine, feriți-l de emoții și dați-i medicamentele de pe rețeta pe care vi-o prescriu.”

Crezi tu că această mamă uită indicațiile medicului sau că lasă rețeta pe masă din neglijență? Sau tu crezi că pentru ea este destul că a auzit verdictul medicului și că nu consideră necesar să facă voia medicului? Nu, această mamă face tot ce a dispus profesorul, atât cât îi ajung mijloacele; ea dorește cu orice preț să-și vadă copilul însănătoșindu-se și rămânând în viață.

Ei, bine, prietene, tu te afli în situația acestei mame în privința sufletului tău nemuritor. Marele Doctor al sufletelor a declarat mortală starea păcătoasă a inimii tale. El a pus să ți se spună că ești în primejdie să-ți pierzi sufletul pentru totdeauna, că numai atunci este nădejde pentru tine, dacă apuci repede ajutorul. Tu ai auzit aceasta de multe ori, dar n-ai făcut nimic ca să-ți salvezi sufletul. Ți s-a părut că problema nu merită osteneala nici măcar să ascuți cu atenție ce ți-a comunicat marele Doctor despre starea ta și despre cura necesară. De câte ori în viața ta n-ai stat sub Cuvântul lui Dumnezeu și ai fost atât de preocupat de alte lucruri, încât n-ai preluat nimic în inima ta din tot ce ți-a transmis Dumnezeu!

Un domn a venit să asculte evanghelia. După ce a luat loc, când și-a scos mânușa a observat că-i lipsește inelul prețios cu briliant de pe deget. Scurt înainte de a pleca de acasă s-a spălat pe mâini și a presupus că inelul a căzut în lighean. Gândul la inel, care poate ar fi putut să fie aruncat odată cu apa de la spălat, l-a preocupat atât, încât n-a luat seama cu nici un gând la Cuvântul lui Dumnezeu. La sfârșitul slujbei divine s-a grăbit repede acasă, n-a așteptat nici o clipă pentru a afla ceva clar despre soarta inelului. **Sufletul lui i-a fost indiferent, dar inelul, inelul lui!** Astfel există mulți oameni care vin, ce-i drept, ocazional la Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima lor este preocupată de cu totul alte lucruri; interesele lor lumești, problemele lor familiale și de afaceri le-au sechestrat toate gândurile. Pe unii îi interesează chiar talentul de orator al predicatorului, gesturile mâinii și felul de a se exprima – **dar nu mesajul lui Dumnezeu pe care el îl mărturisește.** Este câte un altul care este fascinat de pălăriile și

hainele doamnelor; un altul este atent la vreun bărbat bătrân somnoros și numără de câte ori acesta ațipește. Dar ce spune Dumnezeu prin Cuvântul Lui, pentru majoritatea este indiferent sau plictisitor.

Printre lucrurile demne de văzut ale orașului Chicago este și marele abator, unde pe o parte sunt mânate înăuntru cirezile de vite, în timp ce pe partea cealaltă a clădirii sunt transportate la gară preparatele finite din carne în cutii de tablă și tablete de supă și așa mai departe. Un vizitator al acestei mari fabrici a descris cum în interiorul clădirii animalele pășesc agale înainte pe o rampă care urcă. Drumul se îngustează treptat, astfel că la urmă nu mai poate înainta decât un singur animal. Să se întoarcă nu poate pe culoarul îngust, dar în timp ce înaintează se trezește deodată într-un loc liber, unde un ciocan de fier îi dă lovitura mortală. El cade în adânc pentru a fi imediat jupuit, tranșat și prelucrat. Aceste animale merg toate pe ultimul lor drum în compania celor asemenea lor. Abia când nu se mai pot întoarce, atunci merg singure la pierzare.

Ce imagine a cetelor de indiferenți pe care îi mână satan! Cuvântul lui Dumnezeu spune despre oamenii care nu se lasă chemați înapoi de pe calea lată a pierzării: „Dar aceștia, ca animalele din fire, fără rațiune, făcute să fie prinse și omorâte, hulind în cele ce nu cunosc, vor pieri, de asemenea, în stricăciunea lor” (2 Petru 2,12). Nu ești și tu în primejdie să te pierzi din cauza indiferenței? Te rog, răspundeți singur la întrebare, căci știi că orice drum duce la o țintă oarecare. „Plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă.” Una dintre acestea două vor fi partea ta. Cuvântul lui Dumnezeu îți spune: „Hotărăște-te astăzi, hotărăște-te acum!” Isus stă aici cu brațele întinse și strigă: **Vino!** Dar Dumnezeu nu Se va pocăi în locul tău, nu va crede în locul tău, nu va hotărî în locul tău. Aceasta este **treaba ta**; cine vrea să intre pe poarta cerului, trebuie să-și ia calea într-acolo singur sub picioare. Prin simple dorințe nu se ajunge într-un alt loc, trebuie să pornești la drum. Să nu rămâi în indiferența ta până este prea târziu!

Indiferența cu care oamenii nesocotesc mântuirea veșnică, nu este vreo împrejurare întâmplătoare, ci are la fiecare un motiv precis. Pe unul îl reține păcatul lui preferat, pe altul îl țin legat dorințele și planurile lui pământești. Acesta vrea cu orice preț să devină bogat, acela vrea să ajungă sus în rang și onoruri. Pentru câte unul obstacolul este teama de familia lui, pentru alții este tinerețea lor și prietenii de cârciumă. În loc să se intereseze numai de Dumnezeu, se interesează de oameni și de bunuri trecătoare. Mulți oameni, dacă nu vor să rupă cu lumea, dar nu vor totuși să se strice cu Dumnezeu, găsesc o cale de ieșire: rămân în distracțiile și prietenii lor, dar devin „evlavioși”! **Între copiii „evlavioși” ai lumii este cea mai primejdioasă indiferență față de ce spune și vrea Domnul.** Isus cere ruperea cu felul lumii, dar oamenii „evlavioși” spun: Nu trebuie să exagerăm, **putem fi „evlavioși” și fără să ne convertim.** În timp ce privesc la alți păcătoși evidenți și robi ai viciului, își spun în lăuntru lor: Ah, Îți mulțumesc, Dumnezeule, că nu sunt ca aceia: adulter, bețiv, escroc. Ce eroare! Poate nu sunt mânjiți cu murdărie de vameș, dar cu atât mai mult cu murdăria fariseilor, pe care Domnul i-a comparat cu un mormânt văruit, pe dinafară flori, pe dinăuntru putrezire și oseminte. O, sărmane om indiferent, ce vei face când moartea se va apropia de patul tău și va trebui să spui: Am lăsat în urma mea tot ce înseamnă nădejde, mândrie și bucurie, dar n-am înaintea mea nimic, nici o nădejde, nici o bucurie, nici o mângâiere! Dumnezeu îți vrea binele, de aceea pune această pagină în mâna ta. **Tu nu I-ai fost indiferent Domnului Isus când te-a văzut pe calea pierzării!** El a dat totul și pe Sine Însuși ca să te mântuiască. Iată-L pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu suferind și murind pentru tine! Ieși din indiferența ta și spune-I astăzi că dorești cu orice preț să devii o răsplată pentru suferințele Lui!

Nr. 46

BĂRBAȚI LOIALI

„Ochii mei vor fi peste cei credincioși din țară.” (Psalmul 101,6)

În biserica regală din Innsbruck, lângă mormântul împăratului Maximilian I este monumentul funerar al lui Andreas Hofer, hangiul de la casa de oaspeți „Am Sand” din Passeyer. Nu este numai eroismul acestui bărbat simplu, ci este înaintea de toate **loialitatea** lui, care mișcă multe inimi germane când se cântă imnul „La Mantova-n lanțuri Andreas Hofer a fost dus; / În Mantova de ceata dușmanilor răpus”.

În aprilie 1809 tirolezii s-au răsculat sub conducerea lui Hofer; ei au frânt în trei zile jugul străin și Hofer a pecetluit eliberarea Tirolului prin două victorii strălucite la Iselberg în 25 și 29 aprilie. Când apoi în vară au năvălit iar francezii cu 40 000 de oameni, Hofer i-a bătut și pe aceștia la Iselberg în 13 august. Dar împăratul Franz al Austriei a trebuit să se plece la pacea de la Viena în fața învingătorului său, Napoleon; a trebuit să cedeze Tirolul. Hofer, care totuși voia să cucerească Tirolul pentru împăratul lui, a cedat în fața puterii superioare a francezilor. În cele din urmă, părăsit de toți, a rămas ascuns două luni sub gheață și zăpadă într-o colibă din Alpi, în valea Passeyer – până a fost descoperit prin trădare, prins și dus la Mantova și a fost împușcat de francezi la 20 februarie 1810. El n-a căutat nimic pentru sine, ci a pus totul în joc pentru patria lui și pentru împăratul lui. În ultimul lui ceas a stat neplecat în fața gurilor țevilor puștilor franceze, a refuzat legarea ochilor și a ordonat singur „Foc!” la împușcarea lui. Într-adevăr, un bărbat loial!

Și astăzi sunt – mulțumiri lui Dumnezeu pentru aceasta! – mii, ba chiar sute de mii de oameni pregătiți să-și riște viața dacă împăratul nostru cheamă. Încă mai avem bărbați loiali – nu numai pe timp de război, ci și în timp de pace. Dacă de exemplu pe coasta Mării Nordului iese în larg o barcă de salvare într-o noapte furtunoasă, pentru a salva oamenii unui vapor naufragiat – câtă loialitate tăcută, fără cuvinte! Acolo se pune viața în joc, se lasă nevastă și copii – pentru a-i ajuta pe alții în primejdia morții.

Se pot scrie cărți emoționante despre loialitatea omenească – despre devotamentul de tată și de mamă, despre loialitatea de copil, despre loialitatea soldatului. Toată loialitatea și dragostea care locuiesc în inima omului sunt o reflectare a faptului că omul este creat după chipul lui Dumnezeu – păcatul a stricat acest chip, dar mai există trăsături din frumusețea inițială. – Nici o lipsă în loialitatea omenească; dar **dacă Domnul slavei, dacă Isus privește pentru a căuta pe cei loiali jos printre ai Săi care-L mărturisesc**, îi va găsi El pe cei mulți?

Pe turnul unui far este scris: „Să dea lumină! Să salveze vieți!” Sarcina oricărui creștin adevărat este să fie un astfel de far; Isus a aprins în inima lui, atunci când i-a dăruit iertare și pace, lumina dragostei lui Dumnezeu. El trebuie să lumineze într-o lume întunecoasă, pentru a le arăta inimilor fără pace drumul spre Isus. El nu trebuie să poarte vina pentru scufundarea oamenilor indiferenți, pe care a putut să-i avertizeze. Domnul are nevoie de oameni loiali, care consideră de la sine înțeles să pună totul în joc pentru Domnul lor și pentru mântuirea sufletelor pierdute.

În turnul farului important din Calais, un străin l-a întrebat pe paznicul din turnul farului: „Ce se întâmplă dacă vreodată se stinge noaptea una din lămpile farului?” - „Niciodată! Imposibil!” a exclamat acesta. „Domnul meu, pe aici trec vapoarele spre toate părțile lumii. Dacă în această noapte s-ar stinge una din lămpile mele, aș afla în scurt timp că s-a scufundat un vapor, pentru că acest far n-a dat semnalul necesar. Mi s-ar cere informații din America, India sau Australia de ce s-a înecat acest vapor. Când îmi aprovizionez aici lămpile am sentimentul că ochii lumii întregi

ar fi orientați asupra mea. Aici nu are voie să se stingă nici o lampă sau să ardă spălăcit sau tulpure.”

Acest bărbat era loial. Lumea nu știa nimic despre el – el slujea în turnul liniștit, singuratic al farului – dar lumina lui strălucea, păzea, salva. Ce model frumos pentru orice credincios! Domnul are nevoie de astfel de adepți; ce binecuvântat este drumul lor liniștit! Ei sunt adesea foarte diferiți pe dinafară de statura de erou a unuia ca Andreas Hofer – dar totuși eroi ai loialității. Iată un exemplu: În călătoria de întoarcere din America de Nord spre Liverpool (Anglia) – așa povestea un călător – credeam că nu voi găsi pe vapor pe nimeni care să-L cunoască pe Isus. Eu însumi devenisem credincios de curând și aveam nevoie de întărire și înviore din Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci am auzit cum căpitanul îl batjocorea pe îngrijitor, un negru mai în vârstă și-l amenința că va atârna un clopot deasupra cabinei lui, ca semn că acolo era o casă de rugăciune. Astfel am observat că acest negru ar trebui să fie un creștin adevărat. Și înainte îmi atrăsese atenția blândețea și atenția prietenoasă cu care îngrijitorul negru îi servea pe toți. Am găsit în negru un creștin bogat în experiență și profund întemeiat, de la care am avut multe de învățat. Ca tânăr creștin eram pe atunci adesea în ispita de a-L renega pe Domnul meu în fața vrăjmașilor Lui sau în discuția de la masă să cedez concepției lumii. Dar de când l-am cunoscut pe negru, am putut să nu tac niciodată în fața afirmațiilor necredincioase ale tovarășilor mei de călătorie. Câteodată, când servea la masă, se uita la mine cu o privire de milă și de tristețe când nu voiam să intervin bucuros pentru Domnul și Cuvântul Lui. Apoi mă lua singur, de îndată ce aceasta se putea și spunea: „O, dragă prietene, în felul acesta nu veți avea niciodată pace deplină! Pacea deplină nu se savurează atâta timp cât nu-L mărturisim loial pe Domnul.” Pe lângă aceasta, observațiile lui erau întotdeauna delicate, politicoase și cordiale. Dar el nu m-a luat numai pe mine în grija lui, ci și pentru căpitanul lui și pentru pasageri și pentru fiecare marinar în parte avea la ocazia potrivită un cuvânt, pentru a-i îndruma pe calea vieții. Mărturia lui deschisă despre adevăr și inima lui plină de dragoste luau îndemnul său orice amestec ofensator. Deoarece comportamentul lui corespundea întotdeauna cu vorbele lui, oricine era nevoit să-l respecte. Uneori mă gândeam ce greu i-o fi totuși, pentru că prin meseria lui trebuie să aibă neîncetat de-a face cu oameni necredincioși. Marinarii duri și căpitanul batjocoritor nu erau totuși un anturaj ușor pentru creștinul negru. L-am întrebat odată de ce rămâne în acest post dificil; doar ar putea în orice altă meserie să-I slujească mai ușor lui Dumnezeu. Atunci el a spus zâmbind: „Vedeți dumneavoastră, în fiecare călătorie am o altă adunare. De fiecare dată pot să propovăduiesc Evanghelia altor oameni!” Acum înțeleg de ce prietenul meu negru rămâne îngrijitor pe acest vapor. Era loialitate față de Domnul lui. **Îl cunoști pe acest Domn?** Este Isus, care a venit din ceruri pentru că te-a iubit. El n-a vrut ca tu să te pierzi – El a mers pentru tine la cruce, a suferit pedeapsa ta; din rănilor Lui de moarte a curs pentru tine viața veșnică – o, lasă-te condus la El! Nu te gândi că ești prea rău; și nici nu gândi că te-ai putea lipsi de El – nu poți să ajungi la pace fără El! El așteaptă, dacă vrei în sfârșit să vii, pentru a-I mulțumi și să te abandonezi în mâinile Lui.

Atunci și tu vei deveni un adept al Fiului lui Dumnezeu, ca să trăiești pentru El. Adepții loiali ai Domnului nu poartă pe pământ semnele onoarei, ci **crucea** – semnul lepădării. „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Pentru a-L urma pe Isus cu crucea, trebuie nu numai să fii loial pământeste – ar fi groaznic dacă unui creștin i-ar lipsi aceasta! Nu, mai mult decât atât, trebuie să-L iubim pe Fiul nevăzut și prezent al lui Dumnezeu atât, încât plăcerea Lui și mărturia harului Său să cântărească mai greu și să fie mai prețioase pentru inimă decât toate onorurile lumii. Există oameni care se vor creștini convertiți, dar care în decursul unui an întreg abia dacă vorbesc cu un suflet despre Isus. Ce să gândim despre asemenea convertiți? Ce răceală îngrozitoare a inimii la un om care știe drumul spre mântuire, care cunoaște gravitatea veșniciei și totuși lasă sufletele nemuritoare în dreapta și în stânga să meargă la pierzare, fără să le avertizeze! Pe un asemenea om stă un blestem și o apăsare; el cunoaște adevărul, dar nu-l mărturisește. Mulți muncitori credincioși de fabrică și-au

condus colegii la Isus și mulți soldați pe camarazii lor! **Ce ai făcut până astăzi pentru Domnul tău pentru a-I mulțumi și ce faci pentru El?** Ești un creștin adevărat? Atunci mărturisește-L pe Isus cu loialitate! El Însuși îți va da pentru aceasta: curaj, înțelepciune și putere.

Nr. 47

PRIVEȘTE ÎN NENOROCIREA BEȚIVILOR

„Oricine va chema Numele Domnului va fi fericit (textual: mântuit).”

(Romani 10,13)

Muncitorul de fabrică, L., de 38 de ani, a venit târziu în noapte acasă băut și a ajuns la ceartă cu nevasta lui din cauza cinei, în decursul căreia el a apucat-o de gât și a amenințat că o sugrumă. Copilul cel mai vârstnic al celor care se certau, L., de treisprezece ani, a apucat în acea clipă un cuțit pe care mama lui îl ascunsese în pat și i-a dat tatălui său două lovituri în piept. Lovit mortal, L. a căzut la pământ fără să scoată un sunet și curând după aceea și-a dat duhul. Tânărul paricid a fost arestat încă în aceeași noapte, dar după stabilirea împrejurărilor a fost eliberat.

Această informație a fost acum câțeva vreme în ziare. Un tată beat ucis de fiul lui de treisprezece ani!

Acest paricid groaznic nu este, din nenorocire, un eveniment izolat, ci numai unul dintre faptele groaznice pe care alcoolul le scoate la iveală. Cine privește mai adânc în viața bețivilor și în blestemul alcoolului, acela află că dintre acele crime grave, în fața cărora se îngrozesc și firile cele mai indiferente, numai câteva au loc fără participarea alcoolului. Ca dovadă va urma aici o parte din însemnările unui bărbat care și-a ucis soția; ele sunt scrise în ziua premergătoare execuției: „Am făcut păcate mari și grele și știu că am meritat moartea. Dar dacă privesc înapoi la viața mea, trebuie să mărturisesc că n-a ajuns așa dintr-o lovitură. Nu devii dintr-odată un ucigaș. Dacă mă întreb ce m-a adus la aceasta, atunci știu numai un răspuns: **țuica!** A început treptat. Deja din copilărie n-am văzut lucrurile altfel. Tatăl meu a fost un bețiv și la beție a înghețat în zăpadă și a murit nenorocit. Voi, taților care sunteți bețivi, gândiți-vă că otrăviți prin obiceiul vostru rău sângele și prin exemplul vostru rău viața copiilor voștri. Când am părăsit școala, am devenit constructor și mi-am băut ca toți bărbații țuica. Pe lângă aceasta am fost la început un muncitor harnic și bun și am câștigat bani frumoși. Dar cu cât câștigam mai mult, cu atât mai mult am băut și cu cât am băut mai mult, cu atât mai mult dispărea cheful și puterea de muncă. Am luat-o încet dar sigur la vale. Am făcut cunoștință cu închisoarea și cu casa de corecție. Dar după ce eram afară, o luam iar de la capăt cu băutul. În cele din urmă n-am mai lucrat deloc și m-am lăsat întreținut de nevastă-mea. Eram mulțumit dacă-mi dădea banii necesari pentru țuică; dacă nu-mi dădea, o băteam. Țuica era singurul meu gând, prima și ultima mea băutură pe zi. Vreau să trec sub tăcere câte fapte rușinoase am făcut, pentru că țuica mi-a răpit toată puterea voinței, astfel încât nu mi-am mai urmat decât instinctul animalic. În cele din urmă mi-am omorât nevasta în bătaie. Aceasta a fost ultima verigă din lanțul de păcate și fapte rușinoase la care m-a condus țuica.”

Diavolul a deschis prin alcool o poartă largă pentru păcat și nenorocire; el îi roagă pe oameni să intre, ca un birtaş politic, cu o mină zâmbitoare, cu o față prietenoasă. Doar este așa de confortabil și de inofensiv în cârciumă, iar o țuică este așa de sănătoasă, berea așa de hrănitore, iar vinul înveselește atâta!

Ai intrat vreodată în locuința unui bețiv? Ai văzut nevasta palidă care nu mai speră nimic, copiii slabi care se tem de clipa când „el” va veni acasă? Vezi locuința goală? Ah, inimile și

viețile sunt mai goale și mai întunecoase decât odaia – pustiu – gol – întuneric – acestea sunt urmele lui satan. Cine va slava o viață ruinată din această mizerie a păcatului? Cine poate să readucă în familia unui bețiv fericirea și pacea? Aceasta n-o poate face nici un om, nici prin avertizare, nici prin îndemn. Pe bețiv nu-l ajută nici intenția bună, nici experiența tristă, nici tratamentul medical; viața lui nu se va schimba prin implorarea unei neveste chinuite sau prin plânsul sărmanilor lui copii înghețați, flămânzi și nici prin amenințarea proprietarului mândros – nu, aici nu poate să ajute nici o putere omenească; **aceasta o poate face numai Isus**. Celui mai nenorocit bețiv i se poate spune precis: ai încredere în puterea harului lui Dumnezeu, în puterea biruitoare care se găsește în Numele lui Isus – cheamă acest Nume crezând! Este Numele Isus, al Fiului lui Dumnezeu, singurul în care este salvare, și anume, nu numai de a elibera un bețiv din ruina viciului pentru timpul de pe pământ, ci ca un astfel de om să apuce viața veșnică și înfierea lui Dumnezeu – este vorba despre o reînnoire a vieții, nimic altceva nu poate să ajute aici. Un asemenea suflet trebuie să se însănătoșească prin credința în sângele lui Isus – atunci va fi vindecată și viața pământească și viața de familie. Dar aceasta nu se referă numai la bețivi, ci la orice lanț și putere a păcatului din viața omenească.

Când profesorul englez, Drummond, a fost odată în vizită la niște prieteni de la țară, gospodina l-a rugat să-i spună vizitiului, care se năvălise la băutura, un cuvânt de avertizare. Seara voiau să se ducă toți la o adunare, iar doamna a propus ca în timpul călătoriei Drummond să se așeze pe capră, lângă vizitiu. Zis și făcut! Profesorul vorbea cu omul despre blestemul băuturii și cât de minunat este să scapi de el. „N-ajută la nimic”, a fost răspunsul vizitiului, „ispita și obișnuința au devenit prea puternice pentru mine.” Curând după acest răspuns caii s-au speriat, au devenit năvălași și numai cu trudă au putut fi struniți. După ce primejdia a trecut, Drummond s-a întors către vizitiu cu cuvintele: „Ei, imaginați-vă că n-ați fi fost destul de puternic să țineți caii, dar ați fi știut că eu pot lucrul acesta; ce ați fi făcut?” „V-aș fi predat hățurile”, a fost răspunsul prompt. „Bine”, a spus profesorul, „dacă obișnuința băuturii a devenit prea puternică pentru dumneavoastră, **de ce nu predați hățurile Mântuitorului?**” Aceste cuvinte au făcut o impresie profundă asupra omului. El l-a predat lui Isus hățurile vieții lui, iar Isus a fost destul de puternic. Când Drummond a venit iar în vizită șase ani mai târziu, a auzit spre bucuria lui că vizitiul încă era în postul lui și devenise liber din lanțul viciului beției.

Aici este taina victoriei exprimată pentru toți oamenii care suspină sub robia păcatului. Câți n-au vrut în zbatere, printre lacrimi și tânguiri să dea lupta împotriva păcatului care i-a înfășurat – au fost învinși, unii au recurs desperați la sinucidere. Aici este tratamentul salvator pentru toți, nu numai pentru robii vădiți ai viciului și pentru păcătoșii ordinari, nu, și pentru aceia care în egoism sau zgârcenie sunt legați prin funii mai fine. **Încredințează-te lui Isus - predă-I Lui hățurile!**

Putem să arătăm spre câte un bețiv salvat, care ca un copil preafecit al lui Dumnezeu, ca un tată devotat umblă spre onoarea Mântuitorului și putem spune lumii: „Să știți că în Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, pe care voi l-ați răstignit, pe care Dumnezeu l-a înviat dintre morți, prin El stă acesta înaintea voastră sănătos.” (Faptele Apostolilor 4,10.)

În fața întregii puteri a lui satan și a oricărui blestem al păcatului stă mărturia lui Dumnezeu ca o stâncă neclintită în valurile vremii: „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni **în care trebuie să fim mântuiți**” – decât **acest Nume, Isus Hristos, al Fiului lui Dumnezeu**. Petru a spus în ziua Cincizecimii minunatul, slăvitul cuvânt de har al profetului Ioel: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 2,21.) Pavel a scris romanilor detaliat același lucru: „Pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă. **Pentru că ,oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit**” (Romani 10,12-13 textual). O, minunată promisiune a harului! „Oricine” va chema Numele Domnului – cheamă-L deci, cheamă acest fericit Nume Isus! Ascultă, și despre tine este vorba: „Oricine!” În orice fel de vină a păcatului, acuzații ale conștiinței, în orice lanțuri ale păcatului ai

fi legat și nefericit, departe de har, fără pace, cheamă crezând Numele lui Isus și Dumnezeu spune: **Vei fi mântuit!**

Nr. 48

CE FACI CU ISUS?

„Ce să fac deci cu Isus, care Se numește Hristos?” (Matei 27,22)

În 8 octombrie 1871, evanghelistul Moody a vorbit în Chicago în fața a 2500 de ascultători despre cuvântul „**Ce să fac deci cu Isus?**” La sfârșit a spus: „Luați acest cuvânt cu voi și spuneți-mi când veți mai veni, înaintea feței Hristosului răstignit, **ce vă gândiți să faceți cu El!**”

Când au ieșit din sală a răsunat clopotul de incendiu. Curând orașul era de jur-împrejur în flăcări: 17.450 de case au ars din 8 până în 10 octombrie, printre care 3 gări, 10 teatre, 41 de biserici, chiar sala în care a avut loc această adunare și casa lui Moody. 100.000 de locuitori din Chicago au rămas fără acoperiș deasupra capului; în legătură cu numărul oamenilor arși, informațiile oscilează între 200 și 1.000; printre aceștia au fost mulți care au auzit întrebarea serioasă: Ce să fac deci cu Isus? Fusese un mesaj al lui Dumnezeu pentru a spune multor oameni, că ar trebui să posede ceva mai bun decât: case, grădini, averi, fericire familială și un post bun. Toate acestea le-au fost luate dintr-odată multor mii de oameni. Dar cine a răspuns la întrebarea „Ce să fac deci cu Isus?” cu răspunsul dorit de Dumnezeu: Vreau să-L deschid inima mea, să-L iubesc și să-L cinstesc ca pe Domnul și Mântuitorul meu! – acela a posedat bunuri care nu ard și nu se distrug.

Pilat din Pont i-a întrebat pe iudei: „Ce să fac deci cu Isus, care Se numește Hristos?” Iudeii i-au răspuns: „Răstignește-L!” Și el a făcut-o.⁴ Și pentru tine întrebarea „**Ce să fac deci cu Isus?**” este cea mai importantă. De răspunsul dat la ea depinde dacă vei fi împăcat cu Dumnezeu și dacă Dumnezeu te poate accepta în har ca pe un copil al Său. **Dacă tu Îl accepți pe Hristos ca Mântuitor al tău, atunci Dumnezeu te acceptă. Dacă tu Îl respingi pe Hristos, atunci Dumnezeu te respinge.** Câte unul vrea să fie acceptat de Dumnezeu pe baza propriilor lui fapte, a vieții lui bune sau a caracterului său excelent. Dar pentru că toate acestea sunt păcătoase, pătate și nelegiuite, acestea sunt speranțe amăgitoare. Numai cine L-a acceptat, crezând, pe Isus cel răstignit ca Răscumpărător al lui de vină și pedeapsă, va fi îndreptățit de Dumnezeu.

Dacă omul cel mai nelegiuit care există în Germania, ba chiar pe pământ, L-ar accepta astăzi pe Isus ca Salvator și s-ar preda Mântuitorului, Isus i-ar șterge păcatele. Unui asemenea om nelegiuit Dumnezeu i-ar pune în inimă prin Duhul Sfânt o mărturie fericită că El l-a acceptat. Dacă vei primi vreodată o conștiință împăcată, aceasta depinde de ceea ce faci cu Isus. Nu vei putea niciodată să obții pace pentru conștiința ta prin ceea ce faci – nici prin exerciții de căință, pomeni și rugăciuni. Dar în clipa în care Îl accepți pe Isus ca pe Cel care a purtat păcatele tale pe lemnul blestemat, primești pace pentru conștiința ta. Un martor binecuvântat al lui Dumnezeu a povestit de curând: Am în America un prieten, care în anii anteriori a fost un om nelegiuit, obraznic și un jucător. Într-o zi stătea la masa de joc și juca cărți. Un om care stătea în fața lui l-a acuzat de necinste: atunci el a apucat un pistol și i-a tras aceluia un glonț în gât. Cel lovit a căzut de pe scaun pe pământ, iar acela care acum este prietenul meu a sărit acolo, l-a ridicat și a încercat să oprească sângele; dar a fost prea târziu, omul a murit. Prietenul meu a fost arestat ca ucigaș; dar la proces a fost achitat pentru că a pretins că a acționat în legitimă apărare. **Dar**

⁴ Ceea ce urmează este scris folosind un discurs al dr. Torrey.

conștiința lui nu l-a achitat, ci l-a acuzat continuu. Timp de doi ani a căutat zadarnic pace. A renunțat la căile lui rele, s-a dedicat unei munci cinstite: ba chiar a devenit evlavios, dar pace n-a găsit. Într-o seară, după doi ani, pe când era singur de tot în camera lui, a îngenunchat, și-a plecat fața și a strigat către Domnul: „Ce mă va elibera de amintirile îngrozitoare? Ce-mi va spăla petele? Ce mă va curăța din nou?” **Nimic, decât sângele lui Isus!** Acum L-a văzut în duh pe Isus atârând pe cruce din cauza păcatelor lui; el și-a pus încrederea în El ca în Acela care i-a purtat păcatul; el a avut încredere în sângele Lui ca îndreptățire a sa și **din ceasul acela a găsit pace**. Deja de mulți ani merge în America din localitate în localitate pentru a povesti altora, **cum a găsit el pace numai prin încrederea în sângele lui Isus**. Ești chinuit de conștiința ta pentru păcatele din trecut? Pune-ți încrederea în Isus și în sângele Lui răscumpărător; atunci vei găsi pace.

Tot de întrebarea „ce faci cu Isus?” depinde și dacă vei găsi vreodată pe pământ bucurie adevărată, profundă. Mulți cred că găsesc bucurie dacă dobândesc bogăție; dar nimeni n-a găsit-o pe această cale. Mulți o caută în timp ce umblă după distracțiile acestei lumi; dar nici pe această cale încă n-a găsit-o nimeni. Dar în clipa în care avem încredere în Isus, inima noastră se umple de bucurie. Petru spune: „pe care fără să-L fi văzut, Îl iubiți; și crezând în El, deși acum nu-L vedeți, vă bucurați mult, cu bucurie de nespus și glorioasă” (1 Petru 1,8).

O creștină credincioasă povestește: Am fost rugată odată de către o doamnă distinsă, să vin imediat la ea. Pe când urcam treptele de marmură și am văzut picturile și statuile grandioase, m-am întrebat dacă doamna o fi având bucurie. N-a trebuit să aștept mult pentru a afla acest lucru. Doamna a venit la mine în cameră, s-a așezat lângă mine și izbucnind în plâns a vorbit despre durerea inimii ei. Toată bogăția și prestigiul ei nu i-au adus bucurie. – Într-o altă zi am ieșit pentru a vizita o sărmană femeie oarbă; era o zi întunecoasă, ploioasă. Când am pășit la ea în cameră, ea și-a întors ochii fără vedere spre mine, către ușă. Referitor la lipsa ei am întrebat-o: „Nu sunteți foarte nenorocită?” Atunci ea a răspuns: „Ce, doamna mea, eu nenorocită? Eu nenorocită? Nu, sunt fericită, eu sunt un copil de Împărat, eu sunt pe calea spre locuințele cerești din casa Tatălui, sunt plină de bucurie.”

Toată bogăția și toată splendoarea nu i-a adus nici o bucurie doamnei bogate; dar credința în Hristos a umplut-o cu o bucurie de negrăit pe sărmana femeie oarbă. Vreți să găsiți bucurie adevărată? O găsiți numai la Isus. Dați-I Lui inima voastră!

Dar nu numai pacea conștiinței și bucuria inimii sunt de găsit la El. Dumnezeu ne-a promis în Hristos viața veșnică; în clipa în care noi Îl acceptăm pe Hristos, o primim. Este scris: „Aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5,11-12). Tocmai asemenea oameni, care se numesc creștini, au adesea idei ciudate despre ceea ce înseamnă: „**a avea viața veșnică**”. Dacă-i întrebi cum se capătă viața veșnică, răspund: „Dacă lupti cu toată seriozitatea împotriva păcatului, dacă te rogi mult, atunci probabil că la sfârșit vei primi viața veșnică.” Dar nu aceasta este învățătura Scripturii. Ea învață că viața este în Hristos și că viața veșnică o primești în clipa în care Îl accepți pe El. Dacă omul cel mai nelegiuit L-ar accepta astăzi pe Isus ca Mântuitor al său, atunci în acea clipă ar primi viața veșnică. Tu trebuie fie să-L accepți pe Isus ca Domn și Răscumpărător al tău, fie să-L respingi! Cine nu-L acceptă, Îl respinge. Tu trebuie să-i deschizi ușa inimii sau să I-o închizi. Isus Însuși bate la inima ta. Vrei să deschizi ușa larg și să spui: **Vino înăuntru, Doamne Isuse!?** Sau vrei s-o zăvorăști și să spui: **Rămâi afară, Doamne Isuse!** Trebuie să iei din toată inima poziție pro sau contra lui Isus. O, smerește-te conștient de vina ta, de anii tăi iroșiți și de seriozitatea veșniciei apropiate înaintea Lui, care își întinde mâinile spre tine în har.

Nr. 49

FERICE DE CEL CARE ÎL ARE CA PRIETEN PE JUDECĂTOR

„Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie fericită (textual: mântuită) prin El.
Cel care crede în El nu este judecat.” (Ioan 3,17-18)

L. S. a slujit trei ani cu devotament ca soldat. Era un bărbat tânăr temător de Dumnezeu și prețuia Cuvântul lui Dumnezeu astfel încât deja pe atunci purta mereu la el un Nou Testament. Dar „pace cu Dumnezeu” nu avea, încă nu putea să spună: „**Îl cunosc pe Isus ca Salvator și Prieten al meu**”.

Oprește-te odată în fața întrebării dacă-L cunoști pe Isus? Poți să fii foarte religios și totuși să nu-L cunoști pe Domnul, să nu fii în relație personală cu El. Câteodată, la întrebarea „Îl cunoașteți pe Domnul?” se primește răspunsul: „La cine vă referiți?” Mereu o dovadă limpede că cel întrebat nu-L cunoaște pe Isus. L. S. a dobândit această fericire indestructibilă abia după perioada militariei sale. Iar când L-a găsit pe Isus, a dorit să spună și altor oameni despre această fericire. Lucrul acesta l-a dus în misiune în Egipt. Dumnezeu l-a ajutat să învețe acolo limba dificilă și i-a binecuvântat slujba pentru multe suflete nemuritoare. Domnul l-a condus în același timp la mahniri adânci. Iubita lui soție a murit, el însuși a fost grav bolnav mai mulți ani; de multe ori a fost aproape de moarte. Așa s-a făcut că S. în anii 1866 și 1870, în timpul războiului, n-a fost în stare să se întoarcă acasă, pentru a-și ocupa locul de soldat. Dar în 1872, de îndată ce s-a însănătoșit, s-a întors în patrie, ca să se prezinte autorităților militare pentru această absență. Curtea marțială, convinsă că are de-a face cu un bărbat loial de care nimic nu era mai străin decât să neglijeze datoria de credință față de împărat și patrie, a rostit cea mai blândă sentință pe care o permitea legea: trei săptămâni de arest ușor. Când după terminarea curții marțiale L. S. a fost dus înapoi în celula lui, a intrat supraveghetorul închisorii și i-a spus: „**O, omule fericit, judecătorul este prietenul dumneavoastră!**” El se referea la procurorul militar (funcționarul justiției militare), care a intervenit cu o bunăvoință atât de mare pentru L. S.

De aceea acest cuvânt a făcut asupra celui din urmă o impresie de neuitat, pentru că știa, ca un copil iertat al lui Dumnezeu, că și Judecătorul veacurilor, sfânt, veșnic, Isus, devenise Prietenul lui, care-l iubea și-l apăra împotriva oricărei acuzații. În seara aceleiași zile L. S. a început să cânte în celula lui o cântare de laudă, plin de mulțumire față de credinciosul său Domn. Deodată i s-a vorbit din diferite părți: „**Cine ești? De unde vii? Ce ai făcut?**” De fapt, deținuții făcuseră găuri în pereți, prin care vorbeau între ei. Astfel a aflat L. S. curând ce cauze i-au adus pe vecinii lui în arestul de cercetare judiciară. Unul, de exemplu, a ridicat mâna împotriva unui superior și aștepta o pedeapsă grea. Când aceia au aflat că L. S. a venit de bunăvoie din străinătate pentru a se prezenta tribunalului militar, l-au numit „**foarte prost**”. Dar el le-a spus că dacă n-ar fi făcut-o, atunci procurorul militar, care a cerut o pedeapsă așa de blândă, n-ar fi devenit niciodată prietenul lui, așa cum era acum.

Dacă vrei și tu, prietene, să mergi pe calea aceasta față de Dumnezeu: prezintă-te de bunăvoie înaintea Lui cu tot păcatul și cu toată vina vieții tale, spune-I că vii de departe – căci până acum ești departe de Dumnezeu, în slujba lumii -, ca să pui în ordine problema vinei tale, după dreptate. **Vei vedea atunci că Judecătorul sfânt este Prietenul tău.** Nimeni nu poate să fugă de Dumnezeu sau să se scundă de El; este imposibil; chiar dacă cineva ar putea lua aripile zorilor și ar zbura până la capătul mării, chiar și acolo l-ar apuca mâna lui Dumnezeu. Dacă s-ar învălui în întuneric, dacă s-ar adăposti în mormintele cele mai adânci, atunci înaintea ochilor lui Dumnezeu noaptea totuși ar fi lumină. Deci este într-adevăr „foarte prost” dacă un om vrea să

fugă de Dumnezeu cu vina păcatului lui; cu atât mai mult cu cât Dumnezeu bogat în har le strigă tuturor oamenilor să-și mărturisească păcatele și că El este credincios și drept pentru a le ierta apoi păcatele. Apucă acest har minunat: Dumnezeu vrea să-ți ia de pe conștiință toată vina, toată povara, gratis, fără plată – numai să vii la El cu o mărturisire sinceră, smerită! O, vino! Oricine ai fi, oricare ar fi povestea vieții tale și a păcatului tău, orice vină ascunsă ar zace pe conștiința ta – Isus vrea să devină Salvatorul și Prietenul tău. Majoritatea oamenilor vor să se ferească din calea lui Dumnezeu cu vina lor. – Și care este consecința groaznică? Ei Îl regăsesc în veșnicie ca Judecător al lor, drept și neînduplecat, pe Cel care a vrut aici să fie Prietenul și Salvatorul lor. Pe pământ reușesc mulți oameni să scape cu minciuna înaintea superiorilor – ei scapă de pedeapsa iminentă -; dar aceasta nu reușește în fața Judecătorului veșnic. Acolo adevărul, realitatea neînfrumusețată a vieții tale va fi citită din cărțile judecății. Minciunile tale, ca și infidelitățile tale, gândurile tale murdare, cuvintele amare și căile păcătoase, egoismul tău, escrocheria și setea de răzbunare, viclenia și prefăcătoria ta – planurile și socotelile inimii tale, totul va deveni public și judecat cu o judecată dreaptă de către Acela căruia Dumnezeu i-a dat toată judecata, de Isus. O, privește crezând la crucea de la Golgota! Acolo a îndurat Isus judecata dreaptă a lui Dumnezeu ca un chezaș pentru oricine care crede; sângele Lui prețios l-a curățat și l-a împăcat pe păcătosul credincios care strigă după har. „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși.” Da, „Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” „**Cel care crede în El, nu va fi judecat.**”

Am citit acum câțeva vreme următoarea întâmplare din Franța: O doamnă tânără, distinsă, devenită dintr-odată văduvă, trăise până atunci cu bărbatul ei în chip ușuratic, risipitor, într-un torent de distracții. Astfel starea ei materială a fost zdruncinată; totul era dezordonat și încălzit. Dar ea nu voia să audă nimic despre aceasta, ci voia să-și continue netulburata viața de până atunci. Un prieten al bărbatului decedat, un jurist, care aștepta curând angajarea lui ca judecător, s-a dus la ea și i-a clarificat fără reticență situația. El a rugat-o să-l însărcineze juridic cu reglementarea situației ei; el va pune totul în ordine pentru ea, ca viitorul ei să fie asigurat. Dar nechibzuința tinerei femei a orbit-o în fața ruinei care se apropia; poate că inima ei era neîncrezătoare față de prietenul sincer care voia s-o salveze. Acesta a revenit de două-trei ori, dar insistența și avertizarea lui au fost zadarnice. Ce a prevăzut el, s-a întâmplat. Nu numai că creditorii, care au acționat în comun, au pus sechestru pe tot ce avea femeia, ci au mers și pe calea acuzației judecătorești din cauza fraudei, deoarece femeia nechibzuită dispusese de bani care nu făceau parte din avutul ei, ci fuseseră încredințați de alții bărbatului decedat. Acum situația ei era fatală. Era prea târziu să găsească salvare. Ce-i drept, s-a adresat personal prietenului care o prevenise așa de sincer, cu rugămintea s-o salveze; dar el a refuzat-o scurt, deoarece funcția lui oficială nu-i mai permitea să intervină pentru ea. El fusese puțin mai înainte numit judecător. Același bărbat, care se oferise doar câteva luni înainte să-i fie doamnei **salvator**, stătea acum aici ca un **judecător** de necorupt. Ea a fost condamnată potrivit legii. Astfel a găsit ca încheiere a căii sale ușuratic: ocară, sărăcie și închisoare. Dragă prietene, lasă-te avertizat, ca să nu-ți meargă la fel la sfârșitul drumului tău!

Isus Hristos încă ți se oferă astăzi ca Prieten și Salvator. El insistă: „Împacă-te cu Dumnezeu!” Dumnezeu Însuși îți oferă în Numele lui Isus iertarea tuturor păcatelor tale, răscumpărare și viața veșnică. Nu știi dacă apuci ziua de mâine – dar știi sigur că în curând timpul de har va expira. Atunci Isus Hristos va fi **dreptul tău Judecător**. Dumnezeu l-a dat Lui toată judecata.

Acum Domnul îți spune: „Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis, are viața eternă și nu vine la judecată” (Ioan 5,24). Dar atunci îți va spune: „Pleacă de la Mine, căci nu te cunosc!” „Legeați-i picioarele și mâinile și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară!”

Romanii păgâni aveau un proverb: Quidquid agis – prudenter agas – et respice finem! Pe românește: Orice ai face, procedează înțelept și ai în vedere sfârșitul! Da, gândește-te la sfârșit! Grăbește-te la Isus, care încă este Mântuitorul păcătoșilor!

Nr. 50

PRIZONIERI CARE SUSPINĂ

„Sufletul nostru a scăpat ca o pasăre din lațul păsărarilor:
lațul s-a rupt și noi am scăpat.” (Psalmul 124,7)

În anii 1870/1871 multe mii de francezi au fost hrăniți în lagărele germane de prizonieri de război; ei s-au simțit aici foarte bine; le-a mers în prizonierat mai bine decât înainte în trupele lor. După câteva luni s-au întors teferi acasă cu excepția câtorva, care au murit de boală. Acolo nu s-a putut învăța ce înseamnă: a fi prizonier în mâna unui dușman neîndurător. Dacă vrem să știm ce înseamnă aceasta, trebuie să deschidem o altă pagină a istoriei.

Când temutul rege hun, Atila, numit și „Biciul lui Dumnezeu”, a năvălit din Ungaria peste Dunăre în țările pe atunci înfloritoare ale peninsulei Balcanice, în anul 444, a distrus cu armata lui uriașă 70 de cetăți și a înaintat până în apropiere de Constantinopol. El i-a dus pe locuitori ca prizonieri peste Dunăre, în câmpiile aride ale Ungariei și ale Rusiei – ei nu s-au mai întors niciodată. Ce cete, locuitorii din 70 de cetăți, din nenumărate sate, un popor întreg, bărbați, femei, copii, toți au pierit în robie și mizerie, căci: n-au găsit nici un eliberator. Slabul împărat Teodosius al II-lea, care domnea pe atunci în Constantinopol, n-a putut să facă nimic împotriva puterii lui Atila. El a cumpărat o pace rușinoasă printr-un tribut anual.

Atila este o imagine potrivită a lui Satan, a vrăjmașului crud care duce cetele de oameni prinși la veșnica pierzare. Omul legat prin păcat este un sclav, ah, de atâtea ori un prizonier care suspină al lui satan! Nici o putere pământească, nici educația și îndemnul, nici intențiile și bunăvoința nu-i pot aduce eliberarea. Poate spui: Aceasta nu poate fi adevărat; doar îi văd pe oameni foarte veseli și bucuroși – ascultă numai cum râd, glumesc și cântă; iată cum se amuză și se distrează! Cu toate acestea este adevărat că pe departe majoritatea oamenilor trec ca prizonieri pe drumul acestei vieți spre veșnicie – chiar și cei care râd și glumesc. Totuși, aici este o deosebire: atâta timp cât prizonierii lui satan râd, nu este nici o nădejde pentru ei – dar pentru cei care în robia lor suspină și tânjesc după eliberare este nădejde.

Când negustorii de sclavi mahomedani năvălesc în satele pașnice ale negrilor din Africa Centrală – aceasta se mai întâmplă și astăzi de multe ori – își duc „marfa neagră”, oamenii capturați, în șiruri lungi legați unul de altul, pe drumuri ascunse prin pădurile dese și prin nisipul pârjolitor al pustiei, până îi aduc pe aceștia spre vânzare în piețele de sclavi din orașele egiptene și nord-africane. În această călătorie lungă există mult suspin; multe sărmane făpturi omenești cad gemând și epuizate la pământ – cu toate acestea și aici se râde și se glumește. Câte unul vrea să-și uite: suferința, dorul de casă, grijile, durerile – fie că merg râzând sau plângând pe drumul lor, ei rămân prizonieri în lanțurile lor. Râsul sau plânsul lor nu schimbă nimic în soarta lor, ei sunt duși în sclavie. Ce-i drept, există o speranță, dar sărmanii prizonieri n-o cunosc. Când convoiul lor este ajuns din urmă de o expediție germană sau engleză, negustorii de sclavi sunt prinși, iar sclavii sunt eliberați. Atunci pășește un eliberator în scenă, care este mai puternic decât acești răpitori de oameni, sumbri și fără scrupule.

Tot așa mai este o nădejde și pentru păcătosul care suspină sub puterea lui satan: **el trebuie să găsească un Eliberator, trebuie să se întâlnească cu Isus, care a venit din ceruri pentru a-i elibera pe oameni din puterea lui satan.** L-ai întâlnit pe Isus? Atunci poți să

spui: nu mai trebuie să fac voia stăpânului acestei lumi, nu voi mai fi dus de el la pierzare, sunt un eliberat al lui Isus Hristos, harul lui Dumnezeu m-a eliberat! – Da, este adevărat: Isus a sfărâmat lanțurile cu care este legat orice om din fire.

La aceasta trebuie să slujească și această pagină, să-i conducă la Isus pe oamenii care suspină în lanțurile lor, ca El să-i elibereze din blestemul păcatului și de povara vinei. Câți astfel de oameni legați există! Cândva se rușinau de păcat, voiau să se opună, luau hotărâri bune, dar de fiecare dată cădeau iar. Alții iubeau și căutau păcatul pentru a-și savura pofta – până au ajuns să fie conștienți că păcatul le ruinează viața. Atunci au vrut să scape – dar n-au putut. Împotrivirea lor a fost zadarnică. Au fost duși ca robi fără voință, ca robi ai păcatului, ai viciului, umblând departe de Dumnezeu, tot mai departe, în întâmpinarea unei veșnicii întunecate. **Este acesta cazul tău?** Mai există salvare pentru tine. Cu orice ai fi legat, fie cu minciună sau avariție, cu băutul sau desfrâul sau poate cu acea indiferență rușinoasă care-L disprețuiește pe Dumnezeul veșnic, bogat în har – există scăpare pentru tine!

Oamenii înțeleg că un bețiv sau un jucător de cărți este un prizonier în lanțuri prin puterea viciului care-l leagă. Dar mai există un alt lanț, cu care sunt înlănțuiți mult mai mulți oameni, care nu arată așa de respingător: este **puterea obișnuinței**; sunt lucrurile trecătoare, pălăvrăgelile și fleacurile. Oamenii trăiesc ca și când n-ar exista veșnicie. Sănătatea, mâncatul agonisitul banilor sunt lucrurile cele mai importante – de Dumnezeu nu întreabă nimeni, dragostea lui Isus n-are nici o valoare. Acesta este lanțul în care mii de oameni sunt duși de vrăjmașul șiret într-un ținut străin ca prizonieri și înșelați, pentru a se pierde acolo pentru totdeauna. Aceștia au la fel de puțină putere să rupă lanțurile deșertăciunii, ca aceia să devină liberi din lanțurile viciului.

Pentru câți oameni nu este cârciuma confortabilă și relația cu așa-zișii lor ”buni prieteni” un asemenea lanț de nerupt cu care sunt legați! Anii zboară, părul încărunțește; ei simt zilnic că puterea lor nu mai este cum a fost cândva. Îi însoțesc proaste dispoziții și toane rele, singurătatea și orele liniștite le sunt insuportabile, căci ei își simt nenorocirea până ajung din nou la masa din cârciumă; acolo se povestesc aceleași glume și istorii ca acum 30 de ani – inima simte într-adevăr toată nulitatea unei asemenea vieți, dar vrăjmașul, care i-a prins, îi târăște până în pragul veșniciei, unde intră în ținutul deznădăjduit, legați pentru totdeauna în lanțurile întunericului.

Aici sfârșesc și mulți oameni care au fost legați cu lanțurile muncii, ale griji și ale osteneții. Soarta lor a fost munca în cursul zilei și grija în liniștea nopții; ei n-au gustat ce înseamnă adevărata bucurie și fericirea inimii. Astfel sunt târâți în robia veșnică printr-o viață pierdută. Calea lor seamănă cu întunericul, ei nu știu ce îi așteaptă. Ei își petrec zilele ca prizonieri fără nădejde.

Acum permite să fii întrebat: **cu care lanț ești tu legat?** Este robia păcatului, ambiția, lăcomia de bani, egoismul, duhul de îngrijorare sau este indiferența și spiritul monden? O, ascultă, omule care suspini, nu mai trebuie să te lași târât de către tiranul tău fără îndurare în țara veșniciei robii; cheamă Numele Eliberatorului, cheamă-l pe Isus, vei vedea că te va elibera. N-ai auzit glasul Lui, chemarea Evangheliei: **„Împăcați-vă cu Dumnezeu!”**? Și pentru tine este încă pregătită o viață fericită, bogată în pace și bucurie; doar întinde mâinile, **este pentru tine!** Spune-o copilărește de simplu Domnului prezent: „Doamne, vreau să scap de lanțurile păcatului, să fiu liber din robia lui satan, eliberează-mă, împacă-mă cu Dumnezeu!” Vei afla că n-ai vorbit în vânt. Dacă chemi harul, crezând în sângele și lucrarea lui Isus, dacă privești la cruce, atunci ți se va deschide poarta unei vieți noi și vei striga de bucurie: „Sufletul meu a scăpat ca o pasăre din lațul păsărarului. Lațul s-a rupt și eu sunt liber!”

Nr. 51

CEASURI ÎNTUNECATE

„La Domnul este scăparea:” (Psalmul 3,8)

Ceasuri întunecate! Le cunoști? Acest text vrea să ridice vălul negru care-ți acoperă priveliștea în viitor, vrea să lase să cadă o rază de soare din inima lui Dumnezeu în inima ta tristă, în gândurile tale întunecate.

Îți eșuează planurile? Ți se sfărâmă nădejile? Îți ia moartea ceea ce ți-e mai drag? Înduri suferințe trupești? Ești bolnav incurabil? Ți se ruinează bunăstarea, astfel încât ești sărac? Nu vezi nici un drum de scăpare din grijile pentru familia ta? Ești amenințat de pedeapsă și rușine pentru că vina ta a ieșit la lumină? Te acuză conștiința pentru lucruri pe care le-ai făcut și pe care nu le poți întoarce ca și când nu s-au întâmplat?

Am putea pune încă 1000 de astfel de întrebări pentru a numi suferința înmiiată și povara înmiiată, pe care inimile omenesci le poartă în ceasurile întunecate; ah, adesea atât de întunecoase, încât satan ademenește la sinucidere. Marele înșelător folosește împrejurările triste, necazul, adesea chiar slăbiciunea trupească, pentru a trage în fața ochilor oamenilor o perdea neagră. El spune: nimic nu ajută, pentru tine este îngropată orice nădejde. Nu există nici o cale de ieșire – pune-i capăt! – **O, nu-l crede!** El este mincinosul de la început, marele șarlatan. Crede-L pe Dumnezeu! Este scris: „**La Domnul este scăparea.**” Dumnezeu Își ține cuvântul. „Cereți și vi se va da! Căutați și veți găsi! Bateți și vi se va deschide!”

În fața celei de-a noua camere corecționale a tribunalului provincial din Berlin stătea vânzătorul K. M., de 23 de ani. El și-a împușcat logodnica la dorința ei, apoi și-a tras singur un glonț în piept, dar a rămas în viață și a fost vindecat.

Cei doi tineri au vrut să se căsătorească – și exista un motiv de constrângere pentru aceasta. Dar strădaniile pentru un câștig suficient au eșuat – ei nu vedeau din ce vor trăi ca soți și de aceea au hotărât să se omoare.

Președintele l-a întrebat la proces pe K. M.: „Nu v-ați spus că este o viață de om cea pe care o distrugeți?” Acuzatul: „Nu m-am gândit la nimic, ci doar mi-am spus: dacă ea moare, trebuie și eu să mor. Logodnica mea avea rușinea și necazul, iar eu nu puteam să-i îmbunătățesc soarta.” – Procesul a adus apoi la lumină că fratele fetei ucise avea pregătit pentru cumnatul lui, fără știrea lui, pentru întâi aprilie, un post bun și sigur, cu un salariu lunar de 100 de mărci. Deci Dumnezeu avea pregătit pentru acești doi oameni tineri un venit sigur, dar satan i-a mânat la sinucidere, la veșnica pierzare. Ce plină de învățătură este această întâmplare, este la mintea cocoșului că Dumnezeu poate și vrea să ajute, chiar dacă omul nu vede calea! Este evident că acești doi oameni nu știau nimic despre Dumnezeu, despre Cel care ascultă rugăciunea – au fost ca neamurile, fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Ei n-au fost mai răi decât alți nenumărați oameni, dimpotrivă, scrisorile lor lasă să se recunoască o oarecare bunătate. Dar amândurora le-a lipsit orice noțiune despre seriozitatea veșniciei și a judecății și amândurora le-a lipsit teama de Dumnezeu. Aceasta o dovedesc scrisorile lor de rămas-bun. Cea a fetei sună astfel: „Scumpi părinți și frați! Acum amândoi am ajuns la decizia de a nu mai rămâne în viață, pentru că aici și-așa nu ne merge și nu ne va merge mai bine. Sper că amândurora ne-a reușit fapta; Gustav a făcut-o din rușine, eu de grija traiului zilnic. Rămâneți cu bine, mai ales preaiubitul meu frate, care numai el ar avea mijloacele să ne pună pe picioare! Noi n-am văzut venind vremuri mai bune, așa că este mai bine să ne dăm din calea tuturor. Iartă-mă, scumpă și devotată mamă, care mi-ai dat totul și și-ai refuzat totul! Iartă! Iartă!”

Când procurorul a solicitat pedeapsa pentru K. M. care se însănătoșise, el a numit împușcarea logodnicei „o tragedie (operă dramatică) a nechibzuinței”; dar în realitate a fost o tragedie a

înstrăinării de Dumnezeu, dar cu aceasta ea încă nu era la sfârșit, mai trebuia să urmeze un act îngrozitor.

Tatăl fetei, un giuvaergiu, era un bețiv; și acesta și-a luat viața puțin după aceea. El a disperat pentru că s-a gândit că nu există scăpare, nici o cale de ieșire din robia păcatului care i-a ruinat viața. Desigur, și pentru el se găsea o cale de ieșire – **la Domnul este scăparea**, la El era calea de ieșire din orice necaz, dar pe aceea i-a acoperit-o satan, ca să n-o vadă.

Prin necaz, Dumnezeu vrea să-i cheme pe oameni la El – proverbul spune: **Nevoia te învață să te rogi**. Dar aceasta pare să fie desființată pentru generația zilelor noastre. Mulți preferă să spună: Nevoia te învață să disperi! Ah, fă să nu fie la tine așa!

Domnul U. avea o frumoasă fabrică de mobilă cu instalații acționate cu aburi și o mare avere – el a ajuns așa de departe prin hărnicie și pricepere. Într-o noapte a izbucnit focul, fabrica a ars complet; puțin după aceea a suferit mari pagube de bani, greutățile s-au înmulțit, a dat faliment. Era, cum spune lumea, un om ruinat și a disperat în durerea lui adâncă și în grijile lui. Atunci Dumnezeu i-a atins inima cu raza harului. El și-a văzut vina păcatului și L-a văzut pe Isus, care voia să-l salveze din adâncurile vinei sale. El a apucat harul lui Dumnezeu și a devenit un om nou. Dumnezeu i-a atras la Isus și pe nevastă și pe copii; ei au găsit curând după aceea pace în sângele Mielului. Ei sunt acum o familie săracă în bani, dar bogată în Dumnezeu, bogată în nădejde și bucurie. Acest bărbat este într-adevăr radios de fericit. De curând a spus: „Nu am nimic, trăiesc de la mână la gură, dar Dumnezeu îmi dă zilnic atâta muncă și câștig, încât suntem aprovizionați. Îl laud pentru că mi-a luat toată averea, căci numai pe această cale am putut să devin așa de fericit. N-aș fi ajuns niciodată aici, dacă Dumnezeu nu m-ar fi dus pe această cale.”

Iată cum Isus a făcut lumină din întuneric! El a luminat zilele întunecate și căile întunecate. Tu, cel care treci prin zile întunecate, lasă-L pe Isus să lumineze în inima și în viața ta și vei vedea că El îți este aproape, că El te caută!

Pe unul îl împiedică bogăția, pe altul mândria pentru un talent bun și destoinicie, ca să se smerească înaintea lui Dumnezeu, să-și mărturisească păcatele, să-și deschidă inima pentru har; la alții piedica stă în frumusețea sau în vrednicia sau noblețea lor. Dacă Domnul în dragostea Lui Își croiește drum prin aceste ziduri, rezultă dureri adânci până la disperare – dar Dumnezeu nu face nici o greșală, El este desăvârșit în toate căile Sale. Dumnezeu nu vrea niciodată pierzarea ta, chiar dacă trebuie să-ți spui că nenorocirea ta, sărăcia ta, sănătatea ta ruinată sunt consecința păcatelor tale – dar crede cu tărie **că harul este cel care te caută**.

Dragostea lui Dumnezeu a pornit la drum, Dumnezeu vrea să te găsească! El a văzut că nu te-ai fi lăsat găsit în bunăstare, în sănătate, în onoare, în fericirea familială – de aceea și-a luat ceea ce te împiedica să găsești fericirea veșnică. Dumnezeu nu vrea ca viața ta, după o scurtă plăcere a vieții pământești, să sfârșească în întunericul veșnic – de aceea te conduce printr-un întuneric scurt la bucuria veșnică. Tu te gândești așa de mult la necazul tău – te-ai gândit deja **la păcatele tale**? Ai văzut cum ai disprețuit sfintele porunci ale lui Dumnezeu și ai trăit în egoism, fără să-ți pese de Dumnezeu? O, vino-ți odată în fire!

Adevărata și cea mai profundă nefericire a ta este vina ta – căci aceasta te duce inevitabil în iad, la veșnica pierzare, dacă nu găsești spălare și împăcare. Privește în sus, privește la cruce! Acolo Îl vezi pe Isus, care a luat pe capul Său nevinovat blestemul păcatelor tale. El a suferit și a murit pentru tine în judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Acum te caută. Ai avut nevoie de încercări ca să auzi glasul Lui; o, recunoaște dragostea credincioasă, veșnică, ce S-a dat pe Sine Însăși pentru tine, ca tu să găsești harul lui Dumnezeu! Lasă să fie reparată stricăciunea păcatelor tale și atunci cu siguranță îți vor fi vindecate: necazul, mâhnirea, suferința și durerea. Înțelege: La Domnul este scăparea, scăparea din necazul păcatului tău și scăparea din necazul vieții pământești.

Nr. 52

ÎN VALEA UMBREI MORȚII

„Chiar dacă aş umbla prin valea întunecată
(Textual:valea umbrei morții),
nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine;
toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4)

Din Mukden, capitala Mancuriiei, unde până nu de mult a fost cartierul general al armatei ruse, un reporter a scris că în străbaterea acestui mare oraș (100.000 de locuitori) a ajuns la locul de execuție. Ce l-a impresionat cel mai mult pe european n-a fost decapitarea unui bărbat, care tocmai avea loc – un eveniment foarte obișnuit în China -, ci priveriștea a doi bărbați care erau așa de tare legați cu funii de pământ, încât nu se puteau scula. Unul trebuia pe lângă aceasta să stea îngenunchiat pe o legătură de parâme, iar celălalt să șadă pe așa ceva. Ei se puteau mișca atât, încât să-și poată elibera puțin din când în când de durerile groaznice, rănilor sângerânde ale genunchilor și ale membrelor. Amândoi se găseau deja de peste un an în acest chin. Hrăniți sărăcăcios, ca să nu poată muri de foame, au fost lăsați pradă gerului iernii, zăpezii, ploii și arșiței de soare. Ce era cu ei? Ei au fost condamnați la moarte pentru o infracțiune. Dar în China nu este voie să fie executată o sentință de moarte, numai dacă infractorul a mărturisit. Și pentru a-i sili pe oameni la mărturisire, se folosesc asemenea torturări. Aceștia doi încă se împotriveau neputincioși, scrâșnind din dinți schingiuitorilor lor – până atunci nu făcuseră nici o mărturisire. Dar experiența ne învață că vine momentul când sub aceste chinuri se frânge și cel mai tare caracter, iar cel osândit, fie că este vinovat sau nevinovat, va recunoaște tot ce i se cere. Acest reporter a descris impresionant chinurile acestor sărmani. Ce inventiv este omul, ca sub aparența dreptății – să fie executat numai acela care-și pronunță cu propria gură verdictul de vinovat – să comită cea mai strigătoare la cer nedreptate! **Ce nenorocire și întuneric este pe pământ acolo unde nu este cunoscut Numele Isus!** În disperarea acestor oameni nu lumina nici o rază de speranță, căci acești păgâni nu-L cunoșteau pe Isus, ei nu știau nimic despre harul care voia să le deschidă poarta slavei cerești, nimic despre dragostea lui Dumnezeu care-i căuta – întuneric, întuneric, fără nădejde, o imagine înfiorătoare a chinului veșnic, în care oamenii care au respins dragostea lui Dumnezeu, vor plânge acel „plâns” fără lacrimi, legați cu funiile întunericului veșnic, despre care Scriptura spune: unde vor fi plânsul și scrâșnirea dinților – veșnic.

Ce a făcut satan din acest pământ, ce a făcut din viața oamenilor – o vale a plângerii, a păcatului și a morții! Biblia numește acest pământ: „**Valea umbrei morții**”. Într-adevăr, umbra morții cade aici pe orice fericire. Oare nu știe mireasa, care abia și-a primit fericirea cu încântare, când mirele ei o îmbrățișează pentru prima dată, că va veni ceasul când moartea îi va despărți? Nu știe bărbatul care-și construiește casa, că se apropie ziua când o va părăsi pentru a nu se mai întoarce niciodată?

Și totuși există oameni în această vale a umbrei morții, unde toată fericirea pământească se distruge, care pot spune: „**Nu mă tem de nici un rău!**”

Sunt copiii lui Dumnezeu, care au găsit fericirea indestructibilă – care trec prin viața aceasta sub toiagul de Păstor al lui Isus. Patria lor este într-o altă țară, unde nu există nici moarte, nici lacrimi, unde o inimă nu mai este smulsă de lângă cealaltă, unde nu răsună nici un plâns în legătură cu nădejtile distruse. Sunt oameni care pot să spună cu bucurie liniștită: „**Tu ești cu mine! Toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie!**” Să nu crezi că aceasta ar fi o fantezie! Nu,

acești preafericți copii ai lui Dumnezeu sunt cu adevărat văzuți pe pământ; ei nu se tem de nici un rău – Isus îi poartă prin toate în pace.

Martorul credincios și binecuvântat al lui Isus, englezul Spurgeon, povestea despre o creștină bolnavă, pe care o vizita câteodată în mansarda ei: Nopti fără odihnă și zile pline de dureri erau soarta ei permanentă. Într-o zi bolnava a spus: „Nu pot să vă spun de câte ori prezența lui Dumnezeu a luminat această încăpere. Ea a devenit pentru mine un asemenea palat, încât nu-i invidiez pe împărații de pe tronurile lor. Cu toate că de ani n-am mai avut o oră fără dureri, vă asigur că această cămăruță a fost pentru mine un cer adevărat.” Spurgeon a spus: „Aceasta n-a fost o femeie exaltată; dimpotrivă, ea avea o fire simplă, lucidă cum rar se găsește. Acolo zăcea sărmana femeie, care declara că Dumnezeu este permanent cu ea. Am simțit că lucrul acesta era adevărat, căci eu însumi eram conștient de prezența Celui atotputernic.”

Un creștin credincios a avut un accident în octombrie 1903 în Italia, în apropiere de Veneția. El a vrut să urce pe întuneric într-un tren care deja pornise, în săritură a ratat cu mâna mânerul, a căzut sub roți și a rămas acolo; brațul drept abia dacă mai atârna în zdrențe de corp, piciorul drept era rupt în mai multe locuri, glezna era zdrobită, capul și spatele erau rănite. Așa a fost găsit. Era conștient când l-au dus în clădirea gării. Cu puținele cuvinte italienești pe care le-a putut rosti, l-a lăudat pe Isus, Domnul lui. **El nu s-a temut de nici un rău;** toiagul și nuiaua Domnului său l-au mângâiat. A fost dus imediat la spital în Veneția, unde medicul operator a început fără nici o întârziere amputarea completă a brațului drept. Bolnavul era liniștit și mulțumit cu orice prescripție și l-a lăudat pe Mântuitorul lui, Isus, medicilor care l-au consultat. Da, nu numai medicilor, ci și bolnavilor italieni, în mijlocul cărora a stat câteva zile. Nu mult după aceea a venit la el soția lui din Germania; aceasta a scris o scrisoare acasă despre starea de sănătate a bărbatului ei. Atunci a scris bolnavul sub această scrisoare, cu mâna stângă, primele cuvinte după pierderea brațului drept. Și care erau acestea? **„Mulțumiți întotdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată, în Numele Domnului nostru Isus Hristos!”** (Efeseni 5,20). Apoi, când a fost posibil să-l ducă pe cel grav rănit înapoi în Germania, a cântat în spital o cântare de laudă împreună cu prietenii care l-au luat, înainte să fie dus la gară. Da, Numele lui Isus a fost proslăvit în fața fiilor acestui veac, prin acest creștin rănit aproape mortal. Așa au rămas: toată lauda, mulțumirea, încrederea și pacea în multele operații dureroase și momentele cruciale care au mai fost necesare până când, după o ședere de opt luni pe patul de suferință, starea s-a îndreptat spre o însănătoșire adevărată. Acest bărbat nu s-a temut de nici un rău, **„căci Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie”.**

Mulți dintre camarazii noștri, care pleacă voioși spre Africa de Sud-Vest, au aflat acolo că umblă în valea umbrei morții. Nu numai acolo, unde drumul lor duce prin ploaia de gloanțe a populației Herero, ci și acolo unde tifosul doboară atâția. Acolo a vorbit Dumnezeu în dragostea Lui căutătoare, serios și adânc multor inimi.

Există pe pământ nespun de multă nenorocire, suferință, căi întunecoase de întristare, dar nici un întuneric al mâhnirii care să nu devină luminos și strălucitor, de îndată ce Numele lui Isus luminează în inimă și dragostea lui Dumnezeu este apucată crezând. Fie că este vorba despre o văduvă care privește la un viitor întunecat lângă sicriul bărbatului ei împreună cu ceata ei de copii, fie că părinți bătrâni își văd fiul plin de speranțe bolind îndelung în anii lui tineri, fie că un bărbat loial este împrășcat calomnios cu ocară – orice întuneric de suferință, de durere, de grijă, de mâhnire devin luminoase, de îndată ce raza dragostei lui Dumnezeu luminează înăuntru. Isus a spus: **„Eu sunt lumina lumii”** – unde intră El, orice întuneric devine luminos. El, care a șters atâtea lacrimi, El, care numără lacrimile și știe de ce sunt plânse, numai El poate să mângâie cu adevărat, să tămăduiască, să mântuiască.

Dragostea lui Dumnezeu a avut în vedere salvarea sufletului tău, mântuirea ta veșnică, El vrea ca omul să ajungă să fie conștient de vina lui înaintea lui Dumnezeu și să întindă mâinile spre har. Așa că pentru aceasta a folosit de multe ori căi adânci și grele, ca omul să scape de

încrederea în puterea proprie și să se desprindă de multele planuri și dorințe pământești. Dacă nu înțelegi căile pe care ești condus, pleacă-te smerit înaintea Domnului! Tu trebuie să înveți în valea întunecată a umbrei morții să-L cunoști pe Isus și să spui prin credință: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine!”

Nr. 53

SPER CĂ DA!

„V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu.” (1 Ioan 5,13)

Unul dintre cele mai mari și mai înalte poduri de pe pământ duce la Dundee (Scoția) cu 85 de arcuri larg întinse peste latul braț marin al fluviului Tay; podul este lung de 3171 de metri, deci aproape o jumătate de milă. Podul de astăzi de peste Tay este al doilea pod, căci primul s-a prăbușit în noaptea de 28-29 decembrie 1879. Pe atunci vuia un uragan îngrozitor pe coasta anglo-scoțiană, care a pus podul înalt în balansări puternice. La miezul nopții s-a apropiat trenul expres din Londra. Mecanicul locomotivei a oprit o vreme în fața podului, cu îndoiala dacă să îndrăznească să treacă trenul dincolo. Dar curând s-a hotărât pentru aceasta; el credea că este destul de solidă construcția pentru a opri furtuna. Dar când trenul a fost pe mijlocul podului, puterea uraganului a apucat suprafața lată a vagoanelor de tren astfel, încât trenul întreg împreună cu podul s-au prăbușit în adânc. Toți cei care au fost în acest tren au sperat că podul va fi sigur; s-au înșelat; toți și-au pierdut viața, atât mecanicul de locomotivă, cât și cei care i s-au încredințat.

La ce a folosit că au sperat că vor ajunge neprimejduit peste pod?

Chiar unii călători, care vor să călătorească spre patria cerească, se încredințează unui mecanic de tren care îi duce pe un pod fals, nesigur. Ei spun: „Doar am citit în acea carte sau am auzit de la acel vorbitor renumit, sigur te poți baza pe aceasta, că „bunul Dumnezeu” totuși ne va primi dacă n-am fost din calea afară de răi – Dumnezeu este dragoste și păcătoși suntem cu toții. Am fost întotdeauna religios; doar am fost crescuți în mod religios deja de către părinți. **Sper că da!**” Nu, prietene, trebuie să **știi** dacă ești mântuit sau nu! Pe mulți, mulți îi vedem cu acest „Sper că da!” prăbușindu-se în adânc. – Lasă-te avertizat, nu te încrede în acest pod! – Încredințează-te mâinilor lui Isus, Mântuitorului credincios; acolo ești sigur!

Isus este al tău și tu ești al Lui? Îți sunt spălate toate păcatele prin sângele lui Isus? Ești un copil împăcat al lui Dumnezeu? Majoritatea oamenilor, și printre ei unii cu caracter nobil, amână această problemă până este prea târziu.

O fată tânără a fost doborâtă de o boală violentă. Viața ei era în mare primejdie și s-a considerat că este cel mai bine ca un slujitor devotat al lui Hristos să meargă la ea și să se roage cu ea. După câteva cuvinte prietenoase el a întrebat-o despre poziția ei față de Dumnezeu: „Cum va fi în viitor? Sunteți pregătită pentru întâlnirea cu Dumnezeu?” În timp ce se ridica în șezut, a spus: „**O, sper că da!** Sper să ajung în cer când voi muri!” – „Pe ce se bazează speranța dumneavoastră?” a fost întrebată mai departe. La aceasta n-a știut să răspundă nimic. Trăise fără Hristos și fără Dumnezeu, așa că acum totul îi era întunecos și nesigur. Ea nu-și recunoscuse cu adevărat nici păcatele, nici Mântuitorul. Speranța ei nu avea nici o bază; ea nu avea **nici un loc sigur de odihnă**.

Toți cei care spun despre mântuirea lor veșnică: „Sper că da!”, se găsesc într-o dispoziție spirituală primejdioasă, căci starea lor îi face incapabili să se întoarcă la Dumnezeu. Cine o să se

întoarce la Dumnezeu dacă **speră** să fie mântuit în stare neconvertită? Și totuși oamenii sunt departe de pace, de cunoștința harului, de înfiere. Experiența ne învață că acest „**Sper că da!**” se sparge și se împrăștie ca un balon de săpun de îndată ce se apropie moartea. La mulți oameni care în zilele sănătoase au spus așa de superficial: „**Sper că da!**”, în ceasul morții se luptă să iasă din adâncul sufletului lor un alt cuvânt: „**Vai de mine, sunt pierdut!**”

Dacă ai fi întrebat dacă ești pregătit să-L întâlnești pe Dumnezeu, ar trebui să răspunzi: „**Sper că da!**”?

Dar cât valorează o asemenea speranță? Poate nu te-a preocupat niciodată serios veșnicia. Tu nu ți-ai dat seama niciodată de mărimea vinei păcatului tău și de aceea n-ai căutat niciodată îndurarea lui Dumnezeu; și cu toate acestea sperai că stai bine și nu te temi de judecată? Va rezista încrederea ta, te va ajuta în ceasul în care vei avea nevoie de ea cel mai mult? Nu te mulțumi cu o asemenea speranță fantomatică, ce astăzi poate că te consolează, dar mâine te părăsește! Mai bine caută o nădejde care este de neclătinat și vie!

Nădejdea ta trebuie să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu pe sentimentele tale. Sentimentele se schimbă după cum ne simțim: sănătoși, vioi, binedispuși sau amărâți. Starea se schimbă; există ore și zile când suntem conștienți de o neloialitate, o neglijență și prin aceasta este o apăsare pe conștiință; dar vai de omul căruia prin aceasta i se prăbușește siguranța mântuirii! Nu, aceasta stă pe o bază mai bună. „**Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac**” și orice nădejde care se bazează pe Cuvânt, se va dovedi că este de neclintit. Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe toți oamenii, așa cum sunt din fire, păcătoși vinovați, pierduți, dați pradă judecății; Cuvântul li-L pune în fața ochilor pe Isus, care a purtat pe cruce vina și pedeapsa tuturor acelor care I se încredințează crezând în El ca Mântuitor al lor. Toți aceștia primesc prin credința în jertfa Lui: viața veșnică. Ai avut parte de aceasta? Atunci știi sigur că **ai** viața veșnică.

Învățătorul a vorbit la o școală duminicală despre cuvântul: „Cine va crede și va fi botezat, va fi mântuit” (Marcu 16,16). Atunci un băiețel a întrebat: „Domnule învățător, dumneavoastră credeți?” – „Da!” – „Și ai fost botezat?” – „Da!” – „Deci atunci sunteți mântuit?” – Învățătorul a răspuns: „**Sper că da!**” – Băiatul l-a privit mirat și a spus: „Și nu știți lucrul acesta?” – Învățătorul a spus: „Ba da, știu!” – „Într-adevăr”, a spus băiatul, „Cuvântul o spune. Dacă Cuvântul nu este adevărat, atunci pur și simplu nu este adevărat, dar dacă este adevărat, atunci este adevărat și nu trebuie nimeni întâi să spere, căci o știe!”

Acest băiețel avea o concepție sănătoasă despre certitudinea celor spuse de Dumnezeu. De sar lăsa mulți învățați de el!

Un creștin a pus mâna pe Cuvântul Dumnezeului veșnic și a spus: „Este scris!” Și Duhul Sfânt a mărturisit duhului său că el este un copil al lui Dumnezeu și moștenitor. El n-a mai spus: „Sper că da”! Căci el n-a vrut să-L facă mincinos pe Dumnezeul lui și a spus: „**Știu!**”

Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește: „Cine crede în Fiul, are **viața eternă**” (Ioan 3,36). Deci credincioșii **au** viața veșnică deja de **pe pământ**. Lasă-te întrebat dacă ai întâlnit deja oameni care **au viața veșnică**? Sunt copiii adevărați ai lui Dumnezeu, care sunt siguri de har și merg pe drumul lor în pacea lui Dumnezeu spre casa Tatălui. Toți cei care **nu au** viața aceasta sunt sub mânia lui Dumnezeu. Ei spun zadarnic: „Sper să fiu mântuit!” Ei nu pot fi mântuiți pentru că sunt neîmpăcați, n-au ajuns sub stropirea sângelui lui Isus, sub har. „Cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Este dorința sfântă a lui Dumnezeu, ca cei credincioși să **știe** că ei posedă viața veșnică. Dumnezeu în Cuvântul lui spune: „V-am scris acestea vouă, **ca să știți** că aveți viață eternă, vouă, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu.” (1 Ioan 5,13)

Dragă prietene, ai viața veșnică? Dacă nu este așa, atunci întoarce-te încă astăzi prin credință, dornic de mântuire, la Isus Hristos! El a venit de la Dumnezeu pentru a aduce viața veșnică și El Se plânge de atâția oameni: „Nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață!” (Ioan 5,40). Vino cu povara ta și cu vina păcatului tău la Isus! El îți dă **viața veșnică**. Dumnezeu te cheamă la aceasta. Nu călătorii pe acel pod nesigur: „**Sper că da!**”